DENISE ROBINS

Sclava

Traducerea şi adaptarea în limba română de

ILEANA DINU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

- îmi doresc, zise doamna Royter, să nu fi venit în acest loc.

Janet Royter, căreia cunoscuţii îi spuneau Jan, clătină din
cap auzind spusele soacrei sale.

- Mie mi se pare încântător! zise ea.

- Nici vorbă! Abia aştept să plecăm de aici.

Asta nu era o noutate pentru Jan. Soacra ei nu era niciodată de acord cu ea. De aceea, când avuseseră nenorocul să-şi petreacă vacanţa împreună, Jan încercase să se tempereze spunându-şi că datoria faţă de soacră trebuia să fie pe primul loc. Doamna Royter îşi revenea după o lungă suferinţă, iar doctorul care o îngrijea o prevenise că o iarnă grea petrecută în Anglia i-ar putea fi fatală.

De aceea se duseseră în Maroc. Soţul lui Jan, Guy, sugerase Tangerul, pentru clima blândă şi le trimisese pe cele două să-şi petreacă o vreme acolo. Iar Jan realizase curând că era o vacanţă nu pentru propria-i plăcere, ci pentru a avea grijă de

bătrâna doamnă Royter. Mama lui Guy avea întâietate. Jan constatase asta chiar de la începutul căsniciei, cu doi ani în urmă. La început, se opusese cu obstinaţie, dar apoi, încetul cu încetul, nu-i mai păsase de nimic din ce avea legătură cu Guy. Ştia doar că a greşit căsătorindu-se cu el, iar acum, se străduia pe cât posibil, să respecte pactul încheiat în grabă.

Era cea de a doua zi la Tanger, iar pentru Jan o sursă continuă de încântare. Uitase că era un fel de sclavă a acelei enervante şi obositoare doamne, care nu vedea nimic frumos în jur. Jan, o mare iubitoare de frumos, găsise surse de încântare la fiecare pas, de cum sosise la Tanger.

Aşezată într-un fotoliu de pai, pe terasa hotelului Continental, doamna Royter se plângea că soarele este prea fierbinte. Cu o zi în urmă se văitase că bătea vântul. Nimic nu i se părea bun! Dar Jan era fascinată de priveliştea care se deschidea privirii din locul în care se aflau. Era prima ei călătorie în străinătate, iar Africa de Nord era extrem de incitantă.

In faţa lor se afla portul cu apele calde scăldate de lumina soarelui.

La stânga, începea partea maură a oraşului, cu clădiri albe, palmieri înalţi, care întrerupeau monotonia albului, cu câteva vile de culoarea lămâii şi acoperişuri viu colorate.

Dar acele terase ale Tangerului, minaretele şi mozaicurile, aleile foarte înguste, treptele care urcau

până cine ştie unde, toate acestea păreau de cretă, fiind permanent arse de soare.

Nu se mai sătura de acest oraş. I se părea desprins din „O mie şi una de nopţi“. Ar fi putut să urmărească ore în şir arabii care i se păreau interesanţi, femeile lor cu văluri, cu ochii lor negri, misterioşi; bărbaţii cu bărbile lungi. Ici şi colo câte o figură ciocolatie; un ghid insolent cu un fes colorat pe cap; un spaniol sau algerian, poate, cu pielea măslinie; bărbaţi de toate naţionalităţile, care trebăluiau prin oraşul acela care părea de cretă.

Doamna Royter decisese deja că locul era plin de boli. Era sigură că vărsatul de vânt făcea ravagii printre locuitori, la fel şi febra tifoidă.

Jan ştiuse că va avea probleme cu soacra, dar faptul că aterizase la Tanger, oraşul pe care şi-l dorise dintotdeauna, o ajutase să treacă peste capriciile bătrânei doamne. Nici măcar văicărelile acesteia, nu-i domoliseră entuziasmul.

îi fusese recunoscătoare acelui spaniol foarte atent, şeful poliţiei, care le verificase paşapoartele când sosiseră dinspre Gibraltar.

Şi mai era un doctor, un englez care locuia la acelaşi hotel. Doamna Royter, care avea o slăbiciune pentru doctori, începuse imediat să-i enumere nenumăratele ei suferinţe.

Lui Jan nu-i păru rău, pentru că Dacre Cheniston le vorbi mult despre Maroc. Era un turist experimentat, iar

Jan îl plăcu imediat. Dar doamnei Royter nu-i păsa de farmecul lui, ci numai de faptul că era un chirurg oftalmolog de renume, la acea dată. Nu împlinise, încă, treizeci de ani.

O invitase pe Jan să facă o plimbare prin oraş cu el, dar doamna Royter, care era egoistă, insistase ca Jan să rămână cu ea, aşa că nu avusese de ales şi îl refuzase pe tânărul doctor.

De aceea, fu chiar fericită când soacra ei se hotărî să se odihnească puţin înainte de ceai şi profită de ocazie să se plimbe singură.

Deşi era luna ianuarie, când în Anglia sufla un vânt tăios, la Tanger era vară. Jan ieşi într-o rochiţă de bumbac, cu o centură violetă şi pălărioară de aceeaşi culoare.

Soarele o bătea exact în creştet dar ei îi plăcea. Suporta uşor căldura. O porni pe străduţa pietruită care ducea de la hotel spre strada principală. Se trezi deodată într-un loc intens populat: ţigani mauri care-şi duceau poverile pe spate, arabi, spanioli, englezi şi americani, o mulţime viu colorată.

Jan privea fascinată în jur. Aflase că arabilor le place să se uite la turişti, ca nişte copii, dar atâta tot; erau inofensivi. Doamna Royter îi spusese să nu se abată de pe strada principală, convinsă că primejdia pândea pe fiecare alee, sau sub acele arcade unde se puteau vedea arabi solitari fumând.

Dar Jan, care nu se temea de nimic şi era foarte curioasă o luă pe alei şi bineînţeles se pierdu. Se afla

acum în zona arabă a oraşului. Era murdară şi avea miros neplăcut. Simţi nevoia dintr-o dată să se întoarcă la hotel, dar nu ştia să întrebe cum putea ajunge. Nici unul dintre cei care-i ieşiseră în cale nu vorbeau engleza sau franceza.

După câtva timp, în care rătăci cu inima strânsă, văzu o figură cunoscută, îmbrăcată în costum european îndreptându-se spre ea. Era Dacre!

Părea atât de proaspăt, şi foarte tânăr, uşor bronzat.

- O, domnule Cheniston! Imi pare atât de bine că v-am întâlnit! Nu ştiam să mă întorc la hotel, recunoscu ea.

Dacre Cheniston îşi scoase pălăria.

- Miss Royter, nu mă aşteptam să vă întâlnesc în acest loc!

- De fapt, m-am rătăcit, dar este fascinant!

- Aşa este, în special atunci când îi cunoşti pe aceşti oameni, aşa cum îi cunosc eu. Am trăit doi ani în Egipt, le cunosc limba.

- Sună interesant, zise Jan. Te poţi înţelege cu ei când te asaltează oferindu-te să-ţi fie ghizi.

- Să vă conduc la hotel? se oferi el. Sau aţi vrea să vedeţi Kasbah? Este palatul sultanului, un monument al arhitecturii maure.

- Ar fi extraordinar! exclamă ea.

- V-aţi lăsat mama la hotel?

Jan roşi.

- Doamna Royter este soacra mea.

Dacre Cheniston îşi ceru scuze, nu fără a simţi un uşor regret. Desigur, făcuse o prostie să o considere pe Jan necăsătorită. Nu observase inelul de pe mâna ei. Singurul lucru pe care-l observase fuseseră mâinile ei frumoase, expresive, cu unghiile îngrijite. Era întotdeauna atent la mâinile unei femei.

Aşadar, Jan era căsătorită! Şi părea un copil! Era cam greu să apreciezi vârsta unei femei, se gândi el. Dar cea din faţa lui părea foarte tânără şi, desigur, foarte frumoasă. Era o femeie deosebită, cu ochii aceia negri, mari, cu gene lungi, cu buzele pline, care lăsau să se vadă nişte dinţi superbi.

- Soţul meu m-a trimis să am grijă de mama lui, care se reface după o boală lungă, îi explică Jan.

- Cred că este mai mult închipuită decât bolnavă, zise el.

Capitolul 2

După câteva minute, Jan se trezi povestindu-i despre Guy şi viaţa pe care o ducea cu el.

Dacre o ascultă şi o înţelese. De fapt, făcea parte din meseria lui să le asculte pe femei şi să le înţeleagă.

Era una din multele tragedii pe care le cunoscue. O fată frumoasă, plăcută, care nu avusese noroc... crescuse într-o suburbie londoneză... tatăl ei era funcţionar şi nu-i putuse oferi şansa de a vedea lumea, de a cunoaşte oameni... aşa că sfârşise, inevitabil, într-o căsătorie nepotrivită.

Jan era o femeie loială şi nu vorbea urât despre soţul ei, care era contabil, nici despre apartamentul din Gloucester, pe care trebuia să-l împartă cu această imposibilă soacră. Era evident pentru Dacre că nu se afla în faţa unei femei fericite.

Nu-i luă mult să constate profunzimile ochilor ei, pasiunea din acei ochi minunaţi. Işi imagină cum Guy, un contabil lipsit de imaginaţie, cu zece ani mai bătrân ca Jan, se bucura de această copilă, care nu se putea bucura de ceea ce şi-ar fi dorit.

Prin mâinile lui Cheniston trecuseră zeci de femei, la spitalul de ochi, ca şi în cabinetul său particular; şi pentru că era tânăr şi atrăgător, multe din ele erau dispuse să-l accepte ca amant.

Dar până în acest moment el se interesase mai mult de munca sa. îi plăceau femeile în general, dar nici una nu-i reţinuse atenţia în mod deosebit.

Nu ştia nici el de ce această fată, cu ochii negri,

mari, care părea atât de lipsită de experienţă, atât de entuziasmată de tot ce vedea, era atât de răbdătoare cu femeia aceea bătrână şi obositoare. Nu ştia nici de ce se simţea brusc atras de ea.

Şi dacă el voia să fie încântător nimeni nu-l întrecea; de aceea, nu se miră când simţi că Jan îi răspunde la fel. Ea uită că timpul trecea, că doamna Royter o aştepta la ceai: uită totul, lăsându-se fascinată de palatul acela maur pe care i-l prezenta tânărul doctor.

Văzu încăperi misterioase, în care nu pătrunsese vreodată lumina soarelui, care mai purtau un miros vag de parfum de santal. Văzu mozaicurile viu colorate, covoarele, lămpile maure verzi- albastre, care atârnau de lanţuri de aur; divane cu perne de mătase, trecură prin harem ajungând spre acoperiş.

Trecuseră prin holuri însorite, cu palmieri şi flori, între pereţii cărora femeile haremului ieşeau la aer. Era o atmosferă ciudată, un amestec straniu de lux, cruzime şi aventură.

Cheniston ştia totul, putea să-i spună istoria acestui palat. în cele din urmă o aduse la Poarta Pedepsei.

- Aici, zise Dacre, se auzeau gemetele sclavilor care erau pedepsiţi cu cruzime, pentru fapte pe care, poate, nici nu le săvârşiseră.

Jan se înfioră.

- Asta se întâmpla cu treizeci de ani în urmă, îi spuse el. Dar sclavia există încă.

El îi arătă o tânără mică de statură, cu pielea

măslinie, cu o basma colorată pe cap, care trecea prin dreptul lor, ducând un ulcior. Jan o urmări cum străbătea locul cu picioarele goale.

- Priveşte fata asta! Nu are mai mult de paisprezece ani, dar poartă acel inel mare pe care-l vezi. Este semnul sclaviei. Aparţine trup şi suflet vreunei brute de maur.

- Biata fată! exclamă Jan.

- Nu suntem cu toţii mai mult sau mai puţin sclavi? Sunt sute de fete de care ar trebui să-ţi fie milă aşa cum îţi este de ea.

Jan oftă încă o dată. Işi aminti brusc de apartamentul în care locuia; treburile pe care le făcea zilnic; viaţa monotonă pe care o ducea, încercând să-i fie pe plac doamnei Royter, sau lui Guy. Nu era şi ea tot o sclavă?

Guy era un tip plictisitor. Se purtase frumos cu ea până se căsătoriseră, dar acum, după doi ani începuse să cheleascâ, îşi pusese ochelari. Şi căpătase un aer îngrijorat. Nu era un bărbat de succes, nici măcar în meseria pe care şi-o simţea permanent ameninţată.

Jan trebuia să aibă grijă de el, să-l bine dispună mereu. începuse să aibă chiar şi ieşiri violente. Jan le puse pe seama accidentului pe care-l suferise înainte de căsătorie. Pe atunci, obişnuia să meargă pe motocicletă, dar într-o zi, suferise o lovitură puternică la cap, care se vindecase aparent fără urmări. Cu timpul, începuse să aibă ieşiri violente pe care mama lui le punea pe seama

acelui accident.

De la început, soacra îi spusese lui Jan că va trebui să fie foarte atentă cu fiul ei când era prost dispus. Dacă fiul ei avea febră, sau suferea de lumbago, doamna Royter făcea mare caz de asta.

Jan era sigură de dragostea lui; era o dragoste ciudată, mai degrabă posesivă. Dar el nu era un tip romantic, şi imediat ce se sfârşi luna de miere nu mai pretinse că este îndrăgostit de ea. Era doar soţul ei.

Aflată pe treptele Porţii Pedepselor, Jan privea în jos la apele mării, casele albe şi palmierii de la Tanger, şi-şi dori să rămână aici pe vecie. Dar Cheniston avea dreptate. Erau cu toţii sclavi, poate într-o manieră mai civilizată decât acele arăboaice, dar tot sclavi erau.

Ea încercă să vadă partea umoristică a lucrurilor şi se imagină purtând acel cercel mare într-o ureche, aparţinându-i trup şi suflet lui Guy.

Cheniston observă schimbarea de pe figura ei.

- Dau un ban pentru gândurile tale.

Jan roşi.

- Tocmai mă gândeam la ce mi-ai spus.

- Despre sclavie?

- Da.

- Eu, de pildă, sunt sclavul telefonului. De fiecare dată când sună înseamnă că am de lucru acasă.

Jan observă că Dacre avea mâini frumoase, expresive, cu degetele lungi. îşi imagină aceste mâini examinând un pacient, sau operându-l. Simţise toată

după-amiaza puterea degajată de acest bărbat şi nu se mai miră de ce îl adorau pacientele... de ce atâta lume i se încredinţa cu operaţii foarte complicate, la ochi.

Apoi privirea ei se opri asupra ceasului lui Dacre şi exclamă:

- Dumnezeule! Era cinci şi cinci, oră la care trebuia să ia ceaiul cu doamna Royters. Nici n-am ştiut când a trecut timpul!

- Deci eşti şi mai sclavă ca mine! glumi el.

- Mă tem că da.

Dacre o luă de braţ şi o conduse pe treptele de la palatul sultanului printr-un labirint de alei întortochiate, pline de miresme, apoi ieşiră de acolo în strada principală. La intrarea hotelului, Jan se opri să-i mulţumească pentru acea după- amiază minunată.

- Şi mie mi-a făcut mare plăcere să te conduc prin palat, zise el. Va trebui să mă laşi să-ţi arăt mai mult din acest oraş.

- Este minunat! exclamă Jan.

Ea se grăbi să intre. El o urmări cu privirea, îşi aprinse o ţigară pe care o fumă cu gândul la Jan.

Poate că tânăra aceasta trebuia mai mult compătimită, decât orice sclavă arabă. Cea de a doua fusese născută în sclavie, şi creierul ei needucat nu cunoscuse binele. Dar Jan era produsul unei civilizaţii. Era o tânără inteligentă, cu imaginaţie, dornică să cunoască tot mai mult. îşi imagină cât de asuprită era o astfel de femeie în viaţa de zi cu zi. Nu era fericită, deşi

nu era o femeie egoistă, preocupată numai de sine, aşa cum era majoritatea femeilor pe care le cunoscuse.

Jan trebui să plătească pentru după amiaza aceea plăcută.

O găsi furioasă pe doamna Royter, ocazie cu care descoperi că de la ea moştenise soţul ei acel temperament exploziv. Aceasta nu putea s-o ierte că întârziase o oră la ceai.

Fu îmbufnată tot restul serii. Nu uită să insinueze că lui Guy nu i-ar fi plăcut să audă că ieşise cu bărbaţi străini.

- Dar domnul Kensington ne-a fost prezentat aseară, nu este chiar un străin, replicase Jan.

- Chiar aşa nu văd de ce a trebuit să ieşi cu el, în timp ce bietul meu fiu munceşte la birou sau acasă şi nu cred că este într-o stare prea bună.

Şi tot aşa, până când Jan cedă nervos şi-i răspunse, lucru care se întâmpla foarte rar, pentru că-şi promisese chiar de la început, să facă totul pentru a nu avea probleme cu dificila ei soacră.

- Nu înţeleg care este problema, domnul Cheniston m-a condus prin palatul sultanului, atâta tot.

Doamna Royter păli, îşi puse lornieta pentru a o privi în semn de totală dezaprobare.

- Poţi face ce doreşti, Jan, eu nu sunt paznicul tău, dar te rog ca atâta vreme cât eşti plecată cu mine de acasă să nu faci nimic pentru a-l afecta pe fiul meu.

Jan se retrase în camera sa, iar plăcerea acelei

prime zile se risipi. O, acea sâcâitoare bătrână care nu se gândea toată ziua decât la fiul ei! Simţi că era foarte aproape de a-l urî pe Guy. De parcă ar fi fost o crimă să vadă acel palat cu domnul Cheniston!

Soacra îi stricase bucuria acelor ore. Dar gândindu-se la ceea ce va urma, ajunse la concluzia că şi Guy ar fi obiectat la fel de vehement ca mama sa. Guy nu numai că nu-i acorda atenţia necesară, dar mai era şi gelos.

Uneori se întreba cum îi va trece viaţa alături de acest bărbat. Avea doar douăzeci şi trei de ani şi ar fi vrut să facă multe, dar nu va putea din păcate să facă nimic, fiind soţia lui Guy. Îi plăcea să citească, îi plăcea muzica, mai ales discuţiile cu cei care erau interesaţi şi de altceva în afară de afaceri, sau colecţii de ceasuri.

Ceasurile vechi erau pasiunea lui Guy şi singurul lucru la care se pricepea. Apartamentul lor era plin de ceasuri din toate timpurile pe care Guy le îngrijea cu multă atenţie şi răbdare şi care pe ea o călcau pe nervi.

Se întrebă dacă-l iubise vreodată pe Guy. îşi aminti, totuşi, că el era cu totul altfel în zilele acelea când începuse să-i facă vizite acasă, prezentat de fratele ei, care îi era coleg de serviciu. La vremea respectivă, Guy era fermecător şi, mai ales, părea foarte îndrăgostit de ea.

Jan se întrebă dacă toţi bărbaţii încercau să facă impresie bună înainte de căsătorie, iar apoi nu făceau nici un efort pentru a păstra dragostea femeii. Aşa făcuse Guy. Nu se întrebase niciodată în aceşti doi ani

dacă ea era sau nu fericită.

Descoperi că gândurile îi zburau spre Dacre Cheniston, dar se strădui să şi-l alunge din minte, de parcă ar fi comis o infidelitate şi încercă să-şi amintească de calităţile lui Guy şi începu să-i scrie.

Capitolul 3

Bătrâna doamnă Royter, avu motive în plus să se văicărească zilele următoare, pentru că fiind sezonul ploios, soarele nu mai strălucea tot timpul pe cer. Cu toate acestea, era destul de cald şi cu toate bodogănelile doamnei Royter, Jan adora Tangerul, acoperit de o mantie de ploaie. Era ca şi cum cineva ar fi aruncat un strat de şifon perlat peste oraşul maur prin care minaretele şi acoperişurile caselor străluceau misterios, conferindu-i un farmec aparte. Lui Jan îi plăcu Tangerul chiar şi pe ploaie.

încercă să nu se arate prea bucuroasă când bătrâna doamnă răci şi rămase în pat, o zi sau două. Desigur, o solicită din plin pe Jan, cerându-i sticle cu apă fierbinte, ceaiuri, de fapt, serviciile unei asistente. Dar Jan mai putea să şi scape de ea câteva ore, pe care să le petreacă aşa cum dorea.

Când Dacre o văzu singură la masă se oferi să-i ţină companie, iar ea nu-l refuză, indiferent ce avea să spună doamna Royter.

Dacre Cheniston era un companion fermecător. Şi Jan se grăbi să accepte invitaţia lui de a vedea mai mult din Tangier, alături de el.

Intr-o după amiază, la ora cinci, se îndreptară spre un loc de unde se vedea foarte bine apusul, şi puteau urmări bărcile care veneau de la Algecira.

- N-am văzut un loc mai frumos ca acesta, mărturisi Jan. Un arab îmbrăcat în costumul tradiţional şi un

algerian cu dish-dasha albă, cu fes rubiniu pe creştet, se aşezară lângă ei.

- Priveşte cerul, o îndemnă Cheniston.

Se întuneca şi se făcuse rece. Marea avea culoarea metalului; dar deodată două raze de soare străpunseră suprafaţa apei ca un pumnal strălucitor. Marea păru dintr-o dată garnisită cu aur. La distanţă, munţii Riff păreau întunecaţi, chiar siniştri, pe fondul acela metalic.

- Este superb! exclamă Jan.

Ea se uita la cer, Cheniston se uita la ea, şi văzu deodată că tânăra aceea frumoasă de lângă el, avea ochii plini de lacrimi. Acest lucru îl impresionă teribil. O prinse de mână cu un gest prietenesc.

- De ce eşti deprimată, fetiţo?

- Fetiţă! exclamă ea. Uiţi că sunt o femeie măritată?

- Da, uneori aş vrea să uit.

Jan avu un sentiment ciudat. îşi eliberă braţul de parcă ar fi devenit brusc conştientă de efectele atingerii lui.

- Trebuie să mă întorc la hotel, soacra mă aşteaptă de mult.

Cheniston făcu o grimasă.

- Chiar este bolnavă?

- Nu, este doar o răceală obişnuită, dar voia să te cheme s-o consulţi.

- Nici vorbă! Spune-i că sunt oftalmolog, nu mă pricep la răceli.

Jan zâmbea din nou când ajunseră din nou pe dealul

pe care se afla hotelul cu terasele sale pline de flori. Dacre Cheniston avea o influenţă uimitoare asupra ei, o făcea să uite de tot şi de toate.

Dar chiar şi după ce se despărţiră, el îşi aminti lacrimile pe care i le văzuse în ochi.

Ştia că tânăra fusese impresionată de frumuseţea apusului de soare, iar felul în care reacţionase îi întărise convingerea că era tot ce-şi dorea el de la o femeie. Nu putea nega totuşi că era uşor de rănit. Tinerele moderne erau mai dure ca ea. Dar Jan va avea de primit multe lovituri dure. Nu vorbea niciodată despre soţul ei. Aceasta era o dovadă că nu avea o căsătorie bună.

Trebuie să renunţ, să nu mă mai gândesc la ea, chiar dacă nu este fericită în căsnicie, îşi spuse Dacre Cheniston.

Şi în seara aceea, el cină la El Minza cu prietenii, iar Jan mâncă singură pe terasa hotelului. Absenţa lui o făcu să realizeze că-i lipsea. Se rezumă la a-şi petrece seara cu doamna Royter şi la a-i scrie soţului ei.

I se păru chiar că, în zilele următoare, Dacre o evită şi-şi spuse că nu trebuia să-i pese. Cu toate acestea, simţi că-i lipseşte compania lui. Se temea că-l supărase cu ceva. Când se întâlniră din nou, după această pauză, el îi zâmbi în treacăt, sub pretext că este foarte ocupat.

Doamna Royter se ridică din pat şi-şi reluă reproşurile. Jan realiză că se terminase cu acele ore libere în care putea să rătăcească prin zona maură a oraşului. Se limita acum la scurte plimbări cu soacra sa,

care nu contenea cu văicărelile, amenințând că imediat ce vremea se va îmbunătăţi va pleca acasă.

Iar când vremea se schimbă într-adevăr, şi apăru soarele, pretextă că era prea puternic pentru ea. Jan era la capătul răbdărilor, neştiind cum s-o mai mulţumească, fiind şi tristă pentru că Dacre rămânea foarte retras.

Atunci sosi o scrisoare de la Guy:

„ mama se plânge că ieşi mereu la plimbare cu un doctor din hotel. Nu pot spune cât mă deranjează comportamentul tău, Jan! N-am cheltuit atâţia bani ca tu să te plimbi cu altcineva şi s-o laşi singură pe mama“

Acest paragraf o făcu să-şi piardă controlul. Aşadar, bătrâna îi raporta fiului său orice mişcare a ei! Ei nu-i mai reproşase nimic, dar îi scrisese fiului său.

Jan, care era o fire deschisă, se duse direct la soacra sa cu scrisoarea în mână.

- Am făcut tot ce am putut pentru a avea grijă de dumneavoastră şi nu văd ce motiv aţi avut să vă plângeţi lui Guy!

Doamna Royter ridică din sprâncene, cu o expresie de satisfacţie pe chip. Nu înţelegea felul de a fi al nurorii sale, faptul că iubea natura, viaţa, că voia să cunoască totul în jur. Niciodată n-o considerase demnă de preţiosul său fiu.

- Nu accept să mi se spună ce trebuie sau nu să-i scriu fiului meu! exclamă aceasta indignată. Iar cineva din hotel mi-a spus că ţi-ai petrecut tot timpul cât am

fost bolnavă cu doctorul Cheniston!

- Chiar trebuie să găsiţi ceva de obiectat în tot ce fac? o întrebase Jan, cu lacrimi în ochi.

Doamna Royter se întoarse indignată şi părăsi încăperea. Jan tocmai terminase de scris o lungă scrisoare către soţul ei, plină de afecţiune, iar el îi răspunsese dojenind-o. Ce voiau să insinueze cei doi? Nu vorbise de câteva zile cu Dacre!

Jan îşi simţi faţă brăzdată de lacrimi. Se simţea mizerabil pentru că amiciţia cu acel chirurg se terminase brusc. O, ce grea era viaţa, ce greu era să-ţi canalizezi emoţiile şi sentimentele în direcţia dorită!

Tocmai în momentul acela intră Dacre în holul hotelului. Ea îl văzu printre lacrimi. Era tânăr, atrăgător, cu statură atletică. Jan se întoarse şi plecă înainte ca Dacre să poată ajunge la ea. El rămase privind după tânăra aceea tristă, care dispăruse brusc la apariţia lui.

Probabil se simţise neglijată, pentru că o evitase în ultimul timp, dar ce putea face? Era soţia altuia. Nu avea rost ca între ei să se înfiripeze ceva. Era conştient că tânăra asta cu ochii negri, visători, sensibilă, care abia depăşise vârsta copilăriei, îl tulburase aşa cum nu făcuse nici o altă femeie. Dar ea însemna primejdia; şi el se temea de primejdii. Poate că unii îl credeau laş. Dar nu era aşa! îi trebuia mai mult curaj să stea departe de ea, decât s-o aştepte în fiecare zi.

- La naiba! îşi spuse el aprinzându-şi o ţigară,

gândindu-se la evenimentele zilei.

Ajunsă în camera ei, Jan reuşise să se controleze. Dar cu toate acestea nu putea suporta în seara asta compania soacrei. Va pretexta o durere de cap pentru a rămâne în cameră, unde, cel puţin, se putea bucura de singurătate.

Dar soarta nu voia ca Jan şi Dacre să stea despărţiţi. Un uşor accident îl aduse aproape de ea, în efortul de a o ajuta.

Jan se tăie la mână. Tocmai deschidea o cutie de lapte condensat pentru doamna Royter, care refuza să bea laptele oferit de hotel sub pretext că nu este bine fiert.

Mâna lui Jan alunecă şi-şi tăie două degete. Indiferent ce ar fi făcut, nu putea opri sângerarea. Doamna Royter se afla în holul hotelului, unde găsise alte trei doamne în vârstă, cu care să joace bridge, aşa că Jan trebui să se descurce singură. Legă cele două degete tăiate şi se duse la recepţie să roage să i se trimită un dezinfectant şi pansamente, care să-i oprească sângerarea.

Pe scări se întâlni însă cu Dacre, care urca să se schimbe pentru cină. El văzu imediat petele de sânge care străbătuseră prin batistă.

- Ce s-a întâmplat? o întrebă el după ce o salută.

Jan roşi.

- Mi-am tăiat mâna într-o cutie cu lapte condensat şi văd că nu se opreşte sângerarea.

- Nu este prea bine, aş putea să văd rana?

- Dar nu este domeniul tău!

- Ţine totuşi, de chirurgie. Vino, să văd ce se poate face.

Jan nu-l refuză. Nu se simţea prea bine, capul o durea cumplit şi avea ameţeli. Când Dacre desfăcu batista în camera ei, ea închise ochii, ştiind că atingerea lui va fi foarte uşoară. îl auzi spunând:

- Tăieturile la cutiile de conserve pot crea probleme mari. Te rog să aştepţi să aduc din camera mea câteva lucruri de prim ajutor pentru astfel de cazuri. Vom opri imediat sângerarea.

Jan încuviinţă cu un gest al capului. Se aşeză pe marginea patului şi încercă să se adune. Era ridicol să reacţioneze astfel din cauza unei tăieturi.

Cheniston se întoarse cu o valiză mică, de piele. Scoase de acolo o sticluţă şi o bucată de vată pe care o înmuie într-un lichid.

- Te va ustura puţin, o preveni el.

- Nu-i nimic, încercă Jan să se încurajeze.

Durerea nu fu chiar aşa cum crezuse şi imediat Dacre o bandajă.

Făcu un efort să-i zâmbească.

- Ai fost atât de amabil, tu un chirurg oculist de renume, ai ajuns să rezolvi zgârieturi...

Dar imediat se opri. Se trezi tremurând din cap până în picioare. Iar Dacre Cheniston o privea cu curiozitate evidentă. Pe moment, privirile li se întâlniră. Pentru o

clipă, Cheniston evaluă dimensiunile dezastrului pe care voise să-l evite. Ar fi vrut să ia acea mână mică în palmele sale, apoi să sărute acele gene lungi, să-i spună lui Jan că era cea mai frumoasă femeie pe care o cunoscuse.

Cu un efort, se controlă şi se ridică.

- Nu vor mai fi probleme, de acum, zise el. Voi veni mâine să văd cum evoluează rana, vreau să mă conving că este septică.

Şi plecă.

Jan se aşeză din nou pe pat cu faţa în pernă respirând greu, de parcă ar fi terminat o cursă lungă.

Nu mai era acum soţia lui Guy, care lupta cu instinctele ei naturale. Era o nouă Jan... o Jan plină de vivacitate, conştientă de pasiunea pentru un bărbat, care nu era soţul ei.

Minutele petrecute în compania lui Dacre fuseseră o revelaţie. Privise în ochii lui şi găsise acolo un răspuns... ceva care o captivase. Dar nu putea analiza sentimentele şi emoţiile lui Dacre. Ştia doar că se îndrăgostise de el. Era pierdută.

Nici nu trebuie să mă gândesc la asta, îşi spuse ea disperată.

Cu un efort, se ridică de pe pat, se duse spre măsuţa de toaletă privind fotografia soţului ei... aşa cum era înainte de căsătorie, când încă nu-şi arătase adevăratul chip. Jan simţi că face apel la fotografie pentru ajutor, pentru curaj, deşi nu avea cum să primească nici una

nici alta de la el. încercă să-şi imagineze ce-ar spune el şi mama lui dacă ar afla gândurile ei.

Doamna Royter intră în încăpere într-o stare de spirit mai bună pentru că avusese noroc şi câştigase la bridge. Când o văzu pe Jan palidă, întinsă pe pat, ea exclamă:

- Ce s-a întâmplat?!

Jan îi explică. Bătrâna era îngrijorată, dar nu pentru starea nurorii sale, ci pentru faptul că acesteia îi va fi greu s-o servească. Dar o întrebă imediat:

- Cine te-a bandajat?

Jan trase aer în piept.

- Doctorul Cheniston.

Doamna Royter luă un aer dispreţuitor.

- De ce nu m-ai chemat pe mine? Nu te-ai lăsat până n-ai folosit acest prilej pentru a fi cu doctorul, nu este de mirare că Guy...

Dar Jan o întrerupse. Era pe punctul de a izbucni, fiind mereu hărţuită de această soacră imposibilă.

- Vă rog să nu mai scoateţi o vorbă! izbucni ea. Ieşiţi din cameră şi lăsaţi-mă în pace!

Doamna Royter avu impresia că nu aude bine la început. Se înroşi, apoi îi spuse:

- Câtă insolenţă! Dacă băiatul meu ar fi aici să-ţi spună ce crede despre tine... dacă-mi vorbeşti aşa!

- Vă implor să mă lăsaţi singură! murmură Jan.

Doamna Royter pufni dispreţuitor şi ieşi. Jan se întinse pe

pat cu faţa în palme.

Capitolul 4

Jan se culcă devreme în seara aceea, dar îi fu imposibil să adoarmă. O dureau degetele tăiate si locul începuse să zvâcnească. Dar mai tare o dureau gândurile negre, pe care si le făcea. La ora zece, disperată fiind, se îmbrăcă luă un pulovăr mai gros si iesi pe terasa hotelului.

Lumina lunii făcea ca Tangerul să arate ca orasul visurilor oricărei femei. Minaretele, turnurile, palmierii, păreau că se reflectă pe cer. Marea era ca un lac de argint fără un val. La distanţă, se puteau auzi flaute, voci. Era o sărbătoare maură pe care localnicii o celebrau cu mare fast, cu cântece si dansuri.

Frumuseţea nopţii îi accentuă disperarea. Nu putea suporta prea multă frumuseţe pentru că viaţa o rănise prea mult.

Stătu asa, o vreme, aplecată peste balustradă privind înainte. Şi atunci de parcă ar fi fost chemat de gândurile ei, apăru Cheniston. Făcuse o plimbare în această noapte minunată.

Văzu acea făptură subţirică, de copil printre palmieri. Jan, cu faţa luminată de lună, cu ochii ei negri, minunaţi, ridicaţi spre cer. Şi atunci, parcă tot focul zilei se stinse. Aruncă ţigara şi veni spre ea.

Jan se întoarse spre el exclamând uimită:

- M-ai speriat! Nu te-am auzit venind!
- Probabil te gândeai departe, sau te uitai la stele.

Ea începu să râdă, sperând ca Dacre să nu vadă că era îndurerată. Dumnezeule! Era o nebunie să simtă astfel pentru un bărbat pe care abia îl cunoscuse.

- De fapt, m-am culcat devreme dar n-am putut dormi.

- Te doare mâna?

- Puţin.

- Nici măcar n-ai mâncat în seara asta, observă el.

- Nu mi-a fost foame.

- Trebuia să mănânci ceva uşor.

- Acum, noaptea? N-am putut...

- Ce te supără, Jan?

- N..nimic.

Privirile li se întâlniră, iar ea nu putu să-l mintă. Guy n-ar fi întrebat-o niciodată dacă a mâncat.

- Te-a supărat din nou bătrâna doamnă? o întrebă el.

- Ea... nu-mi prea face viaţa uşoară.

- Proverbiala mamă soacră... zise Cheniston.

- Numai dacă m-ar lăsa în pace!

Lui Dacre i se păru că vede ochii unei păsări captive într-o cuşcă. înţelese că ea se referea atât la mamă cât şi la fiu.

- Biată sclavă, murmură el.

Jan îşi muşcă buzele.

- Să nu-ţi fie milă pentru mine!

- De fapt, îmi este milă pentru amândoi, pentru că...

Dar nu-şi termină propoziţia. Deveni brusc conştient

că lumina lunii şi o femeie frumoasă nu trebuia să-l facă să coboare garda. Nu trebuia să lase o femeie, oricât de frumoasă să se interpun' între el şi munca sa. Nu era cinstit faţă de ea, nici faţă de soţul ei, indiferent ce catâr era acesta. Iar el ar fi fost un catâr şi mai mare dacă ar fi făcut viaţa acestei copile din faţa sa mizerabilă. Ea nu merita decât frumuseţe şi fericire.

- Bate un vânt cam rece, ar fi bine să intri, zise el brusc.

Cu trupul şi mintea în tumult ea porni alături de el. Dar
uşa spre terasă refuza să se deschidă. Dacre mai încercă o dată şi, fără să vrea, lovi mâna ei bandajată. O auzi exclamând uşor şi se întoarse repede spre ea:

- Draga mea, te-am atins la rană?

Ea nu-i răspunse. încercă să-i zâmbească. Dar nu văzu decât flama din ochii lui frumoşi. Şi în clipa următoare, Cheniston nu mai ştiu cum se întâmplă, o prinse repede în braţe.

- Dumnezeule, exclamă el, te iubesc!

Ea nu făcu nici o mişcare, rămase la pieptul lui, dar ochii ei îi spuseră tot ce voia să ştie. îşi aplecă încet capul şi gura ei ca o floare de catifea se deschise sub sărutul lui. Erau două trupuri unite într-un sărut pasional, sub lumina lunii.

Jan închise ochii şi nu mai văzu nici cerul, nici stelele. Nu vedea decât o bucăţică din ceea ce i se păru

că era raiul.

Ştiu atunci că tot ce i se întâmplase până acum în viaţă nu însemna nimic, cu excepţia lui Dacre. Ştiu că n-a trăit, nici n-a iubit, până la el. Ştiu că nu l-a iubit niciodată pe Guy.

Dacre Cheniston îi dădu drumul. Era palid.

- Draga mea, iartă-mă! N-ar fi trebuit să se întâmple asta!

Jan ar fi vrut ca sărutul să nu se oprească.

- N-ar trebui... dacă ai şti..

- Ce? Că nu-ţi pasă de mine? Da ştiu, dar mie îmi pasă tare mult... dar totul se va termina aici, Jan, trebuie să mă ierţi că am sărutat o femeie căsătorită.

- Presupun că ar trebui să-mi fie ruşine, zise ea cu glas tremurat. Dar nu-mi este. Nu-l iubesc pe Guy.

- Nu, ai făcut o greşeală. Din păcate, ne-am cunoscut într-un ceas rău. Deşi am încercat să te evit, mi-era teamă de ce s-ar putea întâmpla.

Ea îl privi uimită.

- Nu m-am gândit că te-aş putea interesa.

- Jan, eşti cel mai frumos lucru care mi s-a întâmplat vreodată, mi-aş da ani din viaţă să ştiu că eşti liberă, că te-aş putea cere de soţie.

- Nu te voi uita niciodată, Dacre. Jan se opri timidă că-i pronunţase numele de botez.

El îi prinse mâna rănită şi o duse la buze.

- Draga mea, nu te voi uita cât voi trăi. Aş vrea să

te ştiu fericită, aş face orice să te ajut. Nu-l cunosc pe soţul tău, dar bănuiesc că este conştient de femeia pe care o are alături.

- O, nu sunt atât de valoroasă!

- Pentru mine eşti totul! Dar nu trebuie să ne mai vedem.

Ea îl privi cu ochii plini de durere.

- Da, presupun că nu trebuie!

- Vezi, draga mea tu eşti căsătorită, iar eu... sunt o figură publică, sunt medic; ştii, noi trebuie să fi foarte atenţi cu reputaţa noastră...

- Ştiu şi n-aş vrea să-ţi afectez cariera în vreun fel.

- Micuţa mea, Jan! Ce mult mi-aş dori să fii soţia mea, mi-aş da pentru asta şi reputaţia de chirurg.

- Dar este mai importantă decât mine, replică ea.

- N-am realizat până acum ce mult însemni, n-am mai iubit o femeie ca pe tine, Jan...te voi iubi toată viaţa...

- Asta mă face foarte mândră de mine, şi chiar dacă nu ne vom mai vedea, şi eu te voi iubi mereu...

- O, iubita mea! exclamă el prinzând-o în braţe. Apoi, o strânse la piept.

- Iubita mea, ăsta este sărutul de despărţire!

Sărutul lung care urmă, le spuse că era mai mult decât tandreţe şi pasiune, ambele înăbuşite de amărăciune, pentru că se despărţeau imediat ce se cunoscuseră.

Doamna Royter asistă doar la acea îmbrăţişare. Una din doamnele cu care jucase bridge, căreia îi plăceau

bârfele şi să spioneze oamenii, o anunţase că tânăra doamnă Royter se afla în braţele doctorului.

Doamna Royter ştia că Jan se culcase.

Ceea ce văzu pe terasă o umplu de mânie; o surprinsese pe nora ei într-o postură care nu lăsa loc de interpretări. Abia aştepta să-şi informeze fiul!

Uşa se deschise cu uşurinţă de pe partea pe care se afla doamna Royter. Cheniston şi Jan se despărţiră repede, dar era prea târziu.

- N-am crezut vreodată că voi asista la o astfel de scenă! strigă ea. Domnule Cheniston, mă surprinde că un bărbat ca dumneata, cu o astfel de profesie..., că tu, Janet...

Jan o privi mută, incapabilă sa facă vreun gest. Dacre gemu încet. Situaţia era dezastruoasă. Dar înainte să poată scoate o vorbă, doamna Royter continuă:

- Consider că este cazul să-i scriu fiului meu, să ştie exact ce s-a întâmplat!

După care se întoarse şi porni cu capul sus, demnă, spre hotel.

Capitolul 5

Jan se întoarse spre Cheniston.

- A fost o situaţie nefericită, zise el.

- Nefericită? repetă Jan. Eu i-aş spune chiar catastrofică. Eu ştiu de ce este în stare femeia asta.

- De ce o fi ales chiar momentul acela?

- Situaţia mea nu mai contează, spuse ea, mă tem pentru reputaţia ta.

- Şi a ta este la fel de importantă, draga mea.

- Şi de fapt, ne luam rămas bun, zise Jan, cu jumătate de glas.

- Chiar crezi că-i va scrie fiului ei, va introduce discordia între voi?

- Va avea o satisfacţie deosebită, chiar. Mă urăşte. Câteodată, am impresia că vrea să mă despartă de fiul ei.

Cheniston vru s-o urmeze pe doamna Royter, dar Jan îl opri.

- Te rog, n-o face. Nu ştii ce fel de femeie este! Te poate insulta.

- Şi eu pot face acelaşi lucru, zise Dacre furios. Apoi adăugă: nu te voi folosi drept scut, iubita mea.

- Este mai bine să nu-i spui nimic, lasă-mă să rezolv problema în felul meu. Iar când îi va spune lui Guy, o să-i explic că n-a fost nimic... doar o nebunie de moment.

- Da, poate a fost o nebunie, dar va dura mai mult, sunt sigur.

- Chiar mă iubeşti? îl întrebă ea.

- Să nu te îndoieşti de asta, draga mea.

Ochii lui Jan îşi recăpătaseră lumina şi acum străluceau ca stelele.

- Asta mă va ajuta să trăiesc în continuare, să nu pun la suflet momentele grele care vor veni.

- Numai dacă te-aş putea ajuta! Dar vezi tu, va trebui să plătim pentru incidentul din seara asta... cred că singurul lucru bun pe care l-aş mai putea face, ar fi să părăsesc hotelul, chiar în seara asta.

- Da, cred că da, zise ea cu jumătate de glas.

- Dacă vor fi probleme, dacă vei avea nevoie de mine în situaţia în care soţul tău va cere o explicaţie, trimite imediat după mine şi voi veni. Sunt de mult timp în Tanger, aşa că voi pleca acasă imediat. Mă vei găsi în cartea de telefon, cabinetul meu este în strada Great Court.

Jan încercă să se abţină să nu dea frâu liber lacrimilor, la gândul că-l pierdea pentru totdeauna. Porţile paradisului care se deschiseseră o clipă pentru ea, se închideau din nou. Nu voia ca Dacre să sufere din cauza situaţiei create. Numele lui trebuia să iasă curat din toate astea.

- Nu va fi nici un scandal, Dacre, voi avea grijă de asta, nu-ţi face probleme.

- Dar îmi voi face probleme, Jan, pentru tine.

- Orice s-ar întâmpla, nu ne pot lua gândurile.

- Te voi păstra în inima şi sufletul meu pentru tot restul vieţii mele, zise el. Nu voi uita lacrimile tale la vederea apusului de soare.

Jan simţi că era mai bine să dispară, pentru a nu pufni în plâns.

- La revedere, Dacre, îi spuse ea cu glasul înăbuşit.

El vru s-o prindă din nou în braţe şi s-o sărute, dar ea păstra distanţa, pentru binele lor, al amândurora.

- La revedere, iubita mea. Nu cred că ne vom mai întâlni vreodată. Dar pentru Dumnezeu, dacă vei avea nevoie de ceva, dacă vei avea probleme după acest incident, te rog să mă cauţi.

Ea încuviinţă, apoi intră în hotel. Tremura. Nu crezuse că este posibil să te îndrăgosteşti cu disperare de un bărbat, cu trup, cu suflet, cu toate gândurile.

Se simţi ca şi cum ar fi murit puţin, părăsindu-l; iar când se va întoarce la Guy sufletul ei va muri definitiv. Va muri zi şi noapte, amintindu-şi de această iubire interzisă. De ce oare se căsătorise cu Guy?

Pentru altă femeie, incidentul cu Dacre ar fi constituit o sursă trecătoare de amuzament. Dar pentru ea, o femeie loială şi rezervată, însemnase foarte mult. Aflată în braţele lui, realizase ce însemna fericirea pentru ea. Poate că nu-l va mai vedea vreodată, dar îl va iubi toată viaţa. Se înfioră la gândul că el se comportase ca un cavaler gata să-i fie de ajutor. îşi risca şi cariera pentru ea!

Dar nu va lăsa să se întâmple asta. Numele lui,

minunatul lui nume, trebuia să rămână nepătat.

Se hotărî s-o abordeze pe soacră în problema lui Dacre, chiar dacă era târziu.

O găsi în camera sa, aproape gata de culcare, era palidă, respiraţia îi era întretăiată, dar ţinea capul sus.

- Aş vrea să vă explic... începu ea.

Privirea doamnei Royter o sfredeli.

- Ar fi mai bine să părăseşti camera asta, Jan, nu am nimic să-ţi spun, şi nici tu nu poţi justifica acest comportament incalificabil...

- Dar nu înţelegeţi...

- Nu sunt idioată, Jan! exclamă doamna Royter. Ce să mai înţeleg? Erai în braţele acelui bărbat, vă sărutaţi. Tu, soţia fiului meu. Bietul meu băiat! Mi se rupe sufletul că a avut încredere într-o fiinţă de ultimă speţă...

- O, vă rog, o întrerupse Jan, vă rog, ascultaţi-mă un moment.

- Nu vreau să te ascult!

- Dar daţi prea multă importanţă acestui fapt...

Doamna Royter îşi căuta lornieta; o găsi, şi o privi pe Jan
sfidând-o.

- Poate pentru tine nu are importanţă, fetiţo, dar eu am idee de ceea ce înseamnă instituţia căsătoriei şi cât este de sacră.

Jan trase aer în piept.

- Şi eu simt la fel. Dar faceţi ca totul să sune peiorativ, când, de fapt, n-a fost decât un sărut, vă jur.

- Nu vreau să-mi juri, vei da explicaţiile necesare fiului meu. Dar eu nu te cred, Jan. Te-ai comportat ciudat de când am venit la Tangier şi ai început să-i faci ochi dulci lui Cheniston. Te-ai furişat noaptea, ca să te întâlneşti cu el.

- Nici vorbă ! sări Jan. Am ieşit pentru că mă durea mâna.

- Frumos comportament pentru un medic! continuă doamna Royter. N-am crezut că se va preta la o relaţie cu o femeie măritată, un bărbat cu situaţia lui! Ştiu ce va spune Guy despre asta. Chiar ieri o prietenă a mea şi-a trimis fiica la acest medic pentru ochelari. O voi aviza, să ştie la ce să se aştepte.

Jan simţi că nu are aer. O privea pe doamna Royter, neputând să creadă că era atât de rea. Simţi lacrimile care-i brăzdau obrazul, dar nu pentru ea se temea, ci pentru Dacre.

- Mamă, zise ea, un cuvânt pe care-l folosea foarte rar cu doamna Royter, vă implor nu faceţi asta! Dacă vreţi, spuneţi-i lui Guy, dar nu şi prietenei dumneavoastră, nu-i stricaţi reputaţia! N-a făcut nimic!

- Cum nimic? Dar ce am văzut, eu ce-a fost? Făcea dragoste cu tine!

- Vă jur că nu era adevărat! începu Jan, disperată. A fost vina mea. Puteţi crede ce este mai rău despre mine, că am flirtat cu el... că l-am făcut să mă sărute...

a fost vina mea, nu trebuie să spuneţi o vorbă despre el.
***

Doamna Royters se întoarse cu spatele spre ea şi începu să-şi scoată rochia neagră cu care era îmbrăcată. Văzută aşa, cum era cu părul zburlit, semăna tot mai mult cu o vrăjitoare bătrână. Niciodată n-o urâse ca în seara asta. Şi ştia că Guy îi va lua apărarea. O vor sâcâi tot timpul, îl vor blama pe Dacre. După o vreme, doamna Royter se întoarse spre ea.

- Sunt gata să cred că a fost vina ta, nu a lui Cheniston, zise ea înţepată. Nu am de gând să-l blamez, te asigur, dar cu Guy voi discuta.

Jan fu nevoită să se mulţumească şi cu atât.

- Foarte bine. Pot răspunde în faţa lui Guy, dar n-aş vrea că doctorul Cheniston să fie afectat în vreun fel.

Doamna Royter păli.

- Te rog să nu-mi spui tu ce am de făcut!

Jan părăsi încăperea.

- Nimeni nu-mi va lua amintirea lui Dacre din inimă...

Lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

Capitolul 6

După două zile, când Jan intră în camera soacrei sale, o găsi stând în pat cu o telegramă în mână şi acel zâmbet maliţios, pe care Jan îl ura din toată inima.

- Am veşti de la Guy, zise ea. I-am trimis ieri o telegramă şi iată răspunsul lui.

Jan roşi, luă telegrama şi o citi. Era foarte scurtă, ca orice telegramă.

„ Aş vrea ca Jan să se întoarcă imediat “

Jan îşi privi soacra. Nu-i putea spune ce simte. Era cea mai josnică, cea mai de dispreţuit femeie din lume.

Dacre plecase... chiar a doua zi dimineaţă, fără s-o mai vadă. Numai buchetul frumos de garoafe roşii care-i fusese adus de o cameristă îi mai amintea de el.

Nu se aştepta să-l mai vadă vreodată. Iar doamna Royter era hotărâtă să aprindă un foc mai greu de stins.

- Aş putea şti ce i-aţi spus lui Guy? întrebă Jan cu glas tremurat.

- Asta nu te priveşte, sări bătrâna doamnă. I-am spus ce trebuia să afle.

- Ştiu că mă urâţi, zise Jan. Dar mă întreb dacă şi pe Guy îl iubiţi, din moment ce aţi vrut cu tot dinadinsul să-l faceţi nefericit; şi astea toate, pentru nimic!

Doamna Royter lăsă capul pe spate, cu un gest foarte rapid de care Jan n-ar fi crezut-o capabilă, pentru că tot timpul se plângea de spondiloză.

- Poate pentru tine, este nimic!

- Vă rog, să nu mai deschidem aceeaşi discuţie,

explodă Jan. Nu cred că este cazul să ne spunem tot ce gândim una despre alta; dacă Guy vrea să mă întorc, o voi face.

- Da, i-am spus că nu mai am nevoie de tine, mă pot descurca şi singură.

Jan închise ochii. Acum nu-i mai păsa dacă pleca, sau rămânea în Maroc. Acum, când Dacre nu mai era, soarele acela superb şi magia locurilor nu mai însemnau nimic. Era mai bine dacă pleca departe de acest şarpe veninos, care ar fi rănit-o în continuare.

Cu toate acestea, nu-i fu îngăduită nici plăcerea de a fi singură pe drumul de întoarcere pentru că vipera adăugă:

- Mă voi întoarce cu tine. M-am săturat de Maroc, este mai bine să am grijă de tine. Eşti încă soţia fiului meu şi cele trei zile pe vapor...

- Vă rog, nu continuaţi! strigă Jan disperată. Lumea care vă aude ar putea să creadă că am făcut cine ştie ce lucru reprobabil, iar eu n-am făcut nimic!

- Ar fi mai bine să împachetezi, Janet; nu vom mai relua acest subiect. îl voi lăsa pe Guy să decidă.

Jan încercă să se controleze. Nu era uşor, dar cu fiecare zi care trecea, învăţa să fie mai răbdătoare, să nu dea glas gândurilor sale. Cei doi ani de căsnicie, sarcasmul, indiferenţa lui Guy, tirania soacrei, o schimbaseră.

Se întrebă ce-i pusese bătrâna fiului său. Desigur,

îndeajuns pentru a-l face gelos, din moment ce-i cerea să se întoarcă. Dacă ar fi fost singură cu el câteva zile, ar fi reuşit să-l facă să înţeleagă... să salveze ceva, dacă se mai putea. Poate l-ar fi regăsit pe acel Guy cu care se căsătorise. Pe cel pe care-l plăcuse, dar care se transformase într-un bărbat arţăgos, preocupat doar de colecţia de ceasuri şi munca sa.

Dar doamna Royter nu voia să-i dea şansa de a fi fericită. Era geloasă pe fiul ei pentru bruma de atenţie pe care i-o acorda nevestei sale.

înfrântă, Jan se întoarse în camera sa şi începu să împacheteze. Acea scurtă vacanţă, mult prea scurtă, se terminase foarte urât. Cu toate că o aşteptau probleme mari, nu regretase această vacanţă pentru că îl cunoscuse pe Dacre şi fusese iubită de el.

Se opri din împachetat, pentru că privirea îi căzuse pe garoafele trimise de el.

- O, Dacre, suspină ea, nu cred că ne vom mai vedea vreodată!

La opt dimineaţa, se aflau pe vasul care părăsea Tangerul. Cu câteva zile în urmă, stătuse acolo la apus cu Dacre, acolo el îi spusese c-o iubea. Era atât de greu să-l uite, să se întoarcă la Guy, mai ales după problemele inutile pe care le crease doamna Royter.

Voiajul spre casă fu neplăcut pentru Jan. Doamna Royter o ignoră, cu excepţia cazurilor în care îi cerea să-i aducă lucrurile strict necesare. Pe măsură ce se

apropiau de Anglia soarele era tot mai depărtat, cerul înnorat.

Degetele tăiate i se vindecară repede, aşa că scoase bandajul lui Dacre, îl spălă şi-l păstră; se simţea ca o şcolăriţă sentimentală, dar nu-l putea arunca.

Doamna Royter, în ciuda nenumăratelor boli de care suferea era puternică. Suportă mai bine ca Jan călătoria.

Jan era mai slabă, palidă, cu o privire ciudată.

Primul gând al ei când coborâră la Tilburry, fu la Dacre.

El era la Londra; deşi nu-l va vedea, se va simţi foarte bine la gândul că nu era departe de ea. Acum mai avea doar să înnăbuşe în faşă, răul pe care voia să i-l facă scorpia.

Ajunseră la Londra într-o dimineaţă rece de februarie; Jan tremura mai mult din cauza nervilor decât a frigului, când intră în sufragerie şi-l găsi pe Guy. încercă să se comporte ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, dar el o opri cu ambele mâini.

- Ce faci, dragul meu? zise ea.

El îi răspunse rece.

- Bine, Jan...

Ea râse nervos şi încercă să nu observe că el n-o sărutase. Nici nu voia să fie sărutată, de fapt.

- Este atât de frig aici, după soarele din Maroc, zise ea.

în clipa aceea, doamna Royter dădu buzna, plină de importanţă.

- Fiule! exclamă ea.

Guy o sărută afectuos.

- Biata mama! Cum te simţi? Mă tem că nu ţi-a priit concediul!

- Ei, m-am descurcat, zise doamna Royter.

Jan îi urmări pe cei doi. îşi scoase apoi pălăria, netezindu-şi părul. Toate bunele ei intenţii de a se purta frumos se năruiseră. Se simţi o străină, pentru că mama şi fiul începură să-şi împărtăşească imediat impresiile de călătorie, amândoi ostili.

Privi în jur cu amărăciune. Era o încăpere mare, frumoasă. Văzu şi micile schimbări pe care le adusese ea; nişte draperii noi, un gramofon... mobila era stil victorian, deprimantă şi greoaie. Ea dorise să-şi mobileze casa cu ceva care să-i fie pe plac, dar Guy insistase să ia vechea mobilă a mamei sale, pentru ca să n-o supere pe aceasta, făcând astfel şi economii.

De multe ori îşi dorise să-şi ia o slujbă, să fie independentă de Guy şi mama acestuia, să nu mai stea atât acasă.

Deodată, prin faţa ochilor îi trecu acea sclavă de la Tanger, din palatul sultanului.

în sfârşit, doamna Royter plecă în camera sa; Guy închise uşa şi se îndreptă spre Jan.

- Ei bine, Jan, ce ai de spus?

Ea observă că acesta chelise şi mai mult de la

plecarea ei. Era uşor trecut de treizeci de ani dar părea mult mai bătrân decât Dacre.

Se uită la mânile lui, erau inexpresive, reci, iar el avea un aer de om egoist.

- Ce ai de spus? repetă el.

- Nu ştiu ce vrei să spui, şi nici nu înţeleg de ce a fost nevoie să mă întorc în aşa grabă. Cred că mama ta ţi-a scris cine ştie ce...

- Mi-a scris o scrisoare plină de patetism, draga de ea, era foarte îngrijorată pentru mine, încercând să muşamalizeze lucrurile...

- Ce să muşamalizeze?

Guy o privi într-o manieră pe care ea o consideră o insultă.

- Cum îndrăzneşti să mă priveşti aşa! izbucni ea.

- Dragă Jan, începu el. Cred că nu realizezi gravitatea celor petrecute.

Ea încercă să se controleze.

- Te rog, spune-mi ce ţi-a scris mama ta, Guy! A vrut să introducă suspiciunea între noi şi văd că a reuşit.

- Mama şi-a făcut datoria. îi sunt recunoscător că se gândeşte la fericirea mea.

Jan roşi.

- Ce ţi-a spus?

- Că ai avut o idilă cu un individ Cheniston, care este ceva... oftalmolog, cred.

- Ceea ce nu este chiar adevărat.

- De ce mi-ar fi spus mama ceva neadevărat?

- Pentru că vrea să ne despartă.

- Nu te prostii, Jan, este ultimul lucru pe care-l doreşte.

- Iar tu ai crezut-o!

Jan îşi muşcă buzele. Cât îi era de greu să se bucure de simpatie şi înţelegere din partea lui!

- Ascultă, Guy, zise ea, îţi voi spune exact ce s-a întâmplat, şi te rog să faci un efort să mă crezi pe mine, nu pe mama ta.

- Mama nu minte!

- Dar eu te-am minţit vreodată?

- N-aş fi aşa de sigur...

- Eşti foarte nedrept!

- Negi că ai văzut Tangerul cu acel individ?

- Neg doar că am avut o relaţie cu el.

- în noaptea în care mama a văzut cu ochii ei cum v-aţi sărutat, te aflai în braţele acelui bărbat, după ce ai pretins că nu te simţi bine şi că te retragi devreme. Negi asta?

Jan îşi duse o mână la gât.

- Nu, nu neg; l-am sărutat o dată. A fost un flirt neînsemnat. N-a fost vina lui...

Guy pufni în râs.

- Flirt? început de tine? Nu pot să cred! Mama întotdeauna îmi spune că nu mă iubeşti. Acest doctor este mai vinovat decât tine.

- Nu! sări Jan. Este absurd! Ti-am spus, mi-am pierdut capul, iar el m-a sărutat mai mult sub imperiul

momentului.

- îl voi face răspunzător pentru asta, zise Guy.

- El nu are nici o vină!

- Voi avea o discuţie cu acest Cheniston, care va regreta ziua în care te-a cunoscut!

- Guy!

Jan îl văzu ridicând receptorul. Se agăţă de braţul lui.

Capitolul 1

- Guy, nu poţi face asta! strigă Jan disperată.

- De ce nu?

- Pentru că este un medic cunoscut, şi numele lui nu trebuie legat de nici un scandal!

- în acest caz, ar trebui să lase în pace nevestele altora! Jan închise ochii şi se gândi: dacă acest om va trebui să
plătească pentru un sărut nevinovat, nu-mi voi ierta asta toată viaţa!

încercă să salveze situaţia cu ultimele puteri. Se aruncă de gâtul lui Guy:

- Dragul meu, nu fi absurd! Mama ta a interpretat greşit. Nu-mi pasă de Dacre Cheniston. Era un bărbat interesant, cunoştea Tangerul, vorbea araba şi mi-a spus multe lucruri interesante, dar acel sărut n-a însemnat nimic! Nu are rost să ne certăm pentru asta!

Guy Royter ezită o clipă. Atingerea lui Jan, apelativul „dragul meu“pe care nu-l mai auzise de multe luni de la ea, îl descumpăniră. N-o înţelegea. Dar era destul de atras fizic de ea şi nu putea rămâne insensibil la farmecele ei. O prinse şi el în braţe.

Jan profită de ocazie. îşi ascunse faţa la pieptul lui, pentru ca el să nu-i vadă ochii.

- Ce prostuţ eşti, Guy! Ai făcut atâta scandal pentru un flirt nevinovat! Sper că nu ai idei victoriene, ca mama ta! Mi-ai părut o persoană modernă, sensibilă.

- Sigur că am idei moderne...

- Nu este cazul să discuţi cu Cheniston, să te pui într-o postură ridicolă.

Guy ridică din sprâncene. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să devină ridicol.

- Dacă juri că n-a fost nimic vinovat, voi încerca să trec cu vederea... Jan, zise el.

Ea răsuflă uşurată. Era gata de orice sacrificiu, numai ca Dacre să nu sufere.

- îţi jur că n-a fost nimic, Guy, că nu-l voi mai vedea vreodată pe Cheniston.

El o sărută cu pasiune.

Jan îndură îmbrăţişarea lui. Ştia că va fi aşa, acum când îl iubea pe Dacre, când buzele lui Dacre o făcuseră să afle ce este dragostea... dar acum îşi făcea datoaria, iar dragostea pentru Dacre era un păcat pentru care trebuia să plătească acum.

- Să încercăm să fim fericiţi din nou, Guy, îndrăzni ea, aşa cum eram o dată...

- Da, draga mea; dar să nu mai aud de flirturi!

- Te asigur că aşa va fi!

- Ai supărat-o pe mama!

- îmi pare rău acum, zise ea supusă.

El o privi. Era foarte drăguţă această soţie a lui şi când rămase singur cu ea fu mai tentat s-o ierte.

O prinse în braţe.

- Sărută-mă, Jan!

Ea se supuse.

Doamna Royter intră în încăpere şi se opri în prag, văzându-i pe cei doi îmbrăţişaţi.

- Să iau ceaiul în camera mea? zise ea dispreţuitor.

Imediat, Guy se îndreptă spre ea.

- Cum se poate, mamă! Vino lângă foc!

Doamna Royter îi aruncă o privi ucigătoare lui Jan.

- Cât de iertător eşti, fiule... începu ea.

Jan îşi muşcă buzele pentru a nu-şi pierde controlul.

- I-am explicat că aţi interpretat greşit cele petrecute la Tanger, mamă.

Doamna Royter o privi crunt, ţinându-şi în poală mâinile-i uscăţive, pline de inele.

- Şi el te-a crezut?

Jan ridică mândră capul.

- Da, m-a crezut! Nu-i aşa, Guy?

El tuşi, şi-şi şterse ochelarii, un gest pe care-l făcea când era încurcat. Ar fi vrut să se împace cu Jan, dar îi era teamă de mama sa, care l-ar fi tachinat că este prea slab. De aceea zise:

- Ei bine, încerc să cred ceea ce este mai bine, dar sunt încă foarte supărat din acest motiv.

- Este firesc! exclamă soacra.

De dragul lui Dacre, Jan trebuia să suporte orice. încercă să fie fermecătoare cu soţul ei tot restul serii, la fel şi cu soacra care era furioasă că nu asistase la o ceartă de proporţii între ei.

în seara aceea, după ce Guy adormi, ea rămase cu ochii deschişi, încordată. O costase mult să-l convingă pe Guy de fidelitatea ei. Nu avea nici măcar propria sa

încăpere în care să fie singură, să poată plânge în linişte pentru dragostea pierdută a lui Dacre. Guy avea un somn foarte uşor şi se trezea la cel mai mic zgomot. Nu îndrăznea să plângă.

Se gândi la ceea ce o aştepta de acum. Era încă foarte tânără, voia atâtea... făcuse o mare greşeală căsătorindu-se atât de devreme. Nu avea posibilitatea să întoarcă timpul înapoi. înainte de a-l fi cunoscut pe Guy.

Se întrebă cum ar reacţiona Dacre dacă ar şti prin ce trecuse pentru a-i salva reputaţia.

îşi acoperi gura cu mâna pentru a nu izbucni în plâns.

Şi pe când se întreba dacă Dacre îşi va aminti de ea... dacă ea fusese doar un flirt oarecare... dacă nu cumva simţea mai mult milă decât dragoste pentru ea...

Poate că ar fi fost consolată dacă l-ar fi văzut pe Dacre tocmai când gândea toate astea despre el!

Cheniston lucrase din greu toată ziua la unul din spitalele de oftalmologie, apoi fusese solicitat să opereze la o oră târzie din noapte. Se întorsese spre dimineaţă acasă, epuizat şi deprimat.

Dacre Cheniston lua viaţa aşa cum era, dar gândul la Jan Royter nu-l părăsea nici o clipă. Când opera, reuşea s-o dea uitării, dar între operaţii nu se gândea decât la ea. Nu putea s-o uite, să-i uite frumuseţea sau tristeţea.

Era pentru prima oară în viaţă îndrăgostit de o

femeie a cărei căsătorie o făcea intangibilă.

Era prins încă de amintirea puţinelor clipe petrecute împreună, de acei ochi negri trişti. Era îngrijorat din cauza ei. Se întrebă dacă acea imposibilă soacră îi făcuse probleme. Se întrebă dacă se întorsese în Anglia, dacă se certase cu soţul ei. Apoi se mai întrebă dacă Jan avea nevoie de el.

De multe ori întinsese mâna spre receptor să-i telefoneze. Găsise numele şi adresa ei în cartea de telefon şi-i ştia numărul. Dar rezistă impulsului.

Nu considerase acea scurtă idilă cu Jan ceva trecător. Fusese ceva de importanţă vitală pentru că abia atunci cunoscuse dragostea... marea dragoste care poate înflori între un bărbat şi o femeie într-o singură clipă, pentru a dura toată viaţa.

Cheniston locuia singur, într-un apartament situat deasupra cabinetului. Era un apartament frumos şi luxos, frumos decorat.

Cheniston era permanent felicitat că ajunsese la un astfel de renume la o vârstă la care alţi medici abia încep să desluşească tainele meseriei. Dar în seara asta abia intră în cabinet să vadă dacă avea vreun mesaj şi simţi pentru prima oară că viaţa sa era cumplit de goală, fără iubire.

Visa să se trezească, să fie cu Jan şi să aibă un post umil de medic chiar şi undeva în provincie. Luxul în care trăia, onorariile exorbitante care i se plăteau, viaţa sa de distins chirurg oculist erau nimic fără femeia iubită.

Pe birou avea întotdeauna flori. Nu cumpărate de el, ci trimise de pacienţi. Nu-i plăcea publicitatea, pentru el puterea de a reda vederea pierdută, de a ajuta pacientul să nu mai simtă durere, erau totul.

Cu o zi în urmă, unul dintre colegii de la spital îl bătuse pe umăr, felicitându-l pentru că o renumită frumuseţe mondenă alesese clinica lui pentru o operaţie la pleoape.

Relaţia cu femeile era stresantă pentru el. Era foarte greu să le facă să înţeleagă că îl interesa doar munca sa.

Găsi un mesaj: „miss Fairday a sunat de două ori, şi va mai suna de dimineaţă“.

Rupse bucata de hârtie şi o aruncă în coş. Era obosit, mai ales de femei ca Sonia Fairday.

Era tânără, avea un tată cu bani. Era şi frumoasă pentru unii, dar foarte răsfăţată şi prost crescută. Suferea de astigmatism la ochiul drept. Dacre o tratase corect, dar apoi regretase asta. Sonia făcuse o fixaţie pentru el. Locuia cu tatăl ei nu departe de cabinetul lui Dacre şi nu-l mai slăbea de atunci făcându-i vizite la cele mai ciudate ore.

Dacre nu era interesat de ea, ba chiar o dispreţuia, pentru că era dispusă să se vândă atât de uşor. în cele din urmă îi recomandase să caute alt oculist.

Amintirea lui Jan nu-i dădea pace. Draga Jan! Apăruse ca o floare proaspătă, de primăvară.Şi primele ei cuvinte fuseseră: „ Nu te gândi la mine. Contează doar reputaţia ta“

Draga , draga mea, Jan, ce n-aş da să te pot vedea din nou!

Capitolul 8

După o lună, prin martie, Guy Royter îi telefonă soţiei sale de la birou.

- Ai vrea să dansăm în seara asta, Jan?

Jan fu atât de surprinsă, încât aproape că scăpă receptorul. Niciodată în cei doi ani de căsnicie, soţul ei nu-i făcuse o astfel de invitaţie, nici măcar nu se gândise s-o ducă vreodată unde ar fi pe placul ei. Mai mergeau câteodată la cinema, şi de două ori îl însoţise la un dineu de afaceri, care pentru ea fusese plictisitor.

Jan iubea muzica, dansul, aşa că răspunse cu mult entuziasm.

- Mi-ar face mare plăcere. Unde... de ce?

Dar imediat ce rosti aceste întrebări nu mai simţi nici o plăcere pentru ce o aştepta; Guy şi mama lui reuşiseră s-o facă să nu-i mai placă nimic, să nu simtă decât nevoia de odihnă. Iar de când se întorseseră, doamna Royter o alergase tot timpul, vrând să se răzbune pe ea, vânându-i fiecare greşeală. Era o sclavă în ochii ei.

Guy îi dădu explicaţii despre locul în care mergeau:

- George Fairday mi-a telefonat... el şi fiica lui sunt invitaţi la un bal, la Wembley, în seara asta. Este o acţiune de binefacere, se vor aduna fondurile necesare unui spital din East End.

Jan zâmbi. Acum înţelegea de ce voia Guy s-o ducă la dans. Fairday era cel mai important client al lui, iar cu Sonia, fiica acestuia, Guy avusese o scurtă aventură,

dar aceasta îl părăsise imediat pentru alt bărbat.

Dar deşi află toate acestea, Jan nu voia să renunţe la petrecere. Orice era mai bun decât să stea acasă, în binecunoscutul trio.

- Cumpără-ţi o rochie nouă, draga mea, vreau să arăţi decent.

- Mulţumesc, Guy, îi răspunse ea.

- Vezi dacă am cămaşă curată, adăugase el.

Cu acestea, Jan închise telefonul.

Doamna Royter, care tricota lângă şemineu, o privi peste ochelari, cu aceeaşi figură acră.

Jan îi spuse ce aflase de la Guy.

- Poate aşa îţi vei da seama ce soţ bun ai!

Jan nu putu decât s-o aprobe.

Imediat ce Jan ieşi din încăpere, soacra începu să bodogăne în urma ei:

- Ce noroc au stricatele! apoi se întoarse la fularul pe care-l tricota pentru fiul ei.

Jan avu o zi plină. Pregăti cămaşa lui Guy, îşi cumpără rochia, atât de necesară. Nu că Guy ar fi fost meschin, dar afacerile nu-i merseră prea bine în ultimul timp. Fusese nevoit să facă economii, iar Jan acceptase tacit să se sacrifice şi ea. Cu toate acestea, Guy fusese nevoit s-o trimită la Tanger, pentru ca mama sa să se însănătoşească grabnic. Era mai bine să nu-şi amintească de Tanger... Nu-şi putea aminti de acel loc fără a-şi aminti de Dacre.

Dar bucuria ei fu de scurtă durată. Guy se întoarse

prost dispus de la serviciu, pentru că răcise, iar ea ştia ce înseamnă ca soţul ei să nu se simtă bine. Se făcea atâta caz din asta!

Desigur, doamna Royter îl şi enervă, şi toate astea se reflectară, ca de obicei, asupra lui Jan. Când se urcară în taxiul care îi ducea în Wembley, nici unul nu mai avea putere să vorbească. „Acesta este farmecul căsătoriei“ îşi spuse Jan, cu un zâmbet amar.

Guy nu observă că-şi cumpărase o rochie nouă. Desigur, doamna Royter comentase că era prea decoltată...

Dar oglinda îi confirmă lui Jan că nu avea de ce se teme. Cumpărase o rochie de satin roz cu corsaj şi mâneca lungă, la care îmbrăcă o capă de blană cam veche.

Guy îşi mai reveni doar când ajunseră la Wembley şi George Fairday îl bătu pe spate felicitându-l că soţia lui era cea mai frumoasă femeie din sală.

Sonia Fairday apăru în sala de bal părând un fluture uriaş, care zbura din bărbat în bărbat. Era o tânără platinată cu ochi albaştri, cu o gură senzuală, vopsită violent.

Mulţi bărbaţi o găseau irezistibilă. Lui Jan nu-i plăcu de loc. Arăta şi se comporta ca o femeie uşoară.

- Ce multă lume s-a adunat! exclamă ea fericită, adresându-li-se lui Guy şi Jan. Sunt nerăbdătoare pentru că preferatul meu va fi aici, în seara asta!

- La cine te referi, Sonia? întrebă Guy.

- La un mare oculist. Ti-l voi prezenta, Jan, zise ea. Este devastator! Are un zâmbet divin, toate frumoasele Londrei îşi pierd capul după el!

- Despre cine vorbeşti, Sonia? întrebă şi Jan.

Dar Sonia tocmai îl văzuse pe Dacre.

- Iată-l! O să-l aduc aici!

Guy Royter întrebă, ţinându-şi cu mâinile în buzunare:

- Mă mir cine o mai fi oculistul Soniei! Are gusturi foarte ciudate!

Jan păli, gândindu-se ce catastrofă avea de înfruntat: nu mai voia să-l întâlnească pe Dacre şi totuşi...

Sonia, care-l adusese aproape cu forţa la locul în care se aflau Guy şi Jan, făcu prezentările:

- Vi-l prezint pe minunatul doctor Cheniston... dacă aveţi probleme oculare, la el să apelaţi...

Cheniston se înclină în tăcere. Nu-şi închipuise c-o va vedea pe Jan în seara asta, aici...

Jan era cu soţul ei, un individ palid, cu ochelari, cu maxilarele prea dezvoltate. Iar Jan era atât de frumoasă, cu toate că în ochii ei mari se citea teamă...

Privirile li se întâlniră, şi pe moment, se simţiră singuri în toată lumea aceea.

Dar înainte ca Jan să poată spune ceva, Guy vorbi:

- Sunteţi doctorul Cheniston, pe care l-a cunoscut soţia mea în Maroc, nu?

Capitolul 9

Dacre Cheniston se înclină.

- Ce faceţi, domnule Royter? Apoi adăugă: am avut plăcerea de a vă cunoaşte atât soţia cât şi mama.

- Mda, am auzit, zise Guy, cu acelaşi zâmbet neplăcut.

Jan roşi şi strânse cu putere braţul soţului ei. Apoi râse nervos.

- Ce curios, zise ea, că ne-am întâlnit toţi în seara asta!

Nu voise decât să ocupe cu vorbele ei acel moment în care,
probabil, Guy ar fi făcut o scenă.

- Domnul Cheniston a avut amabilitatea să-mi arate adevăratul Tanger, adăugă ea, cu alt râs nervos. Privirea ei se mută rapid de la Cheniston la Guy, apoi din nou la Cheniston. Privirea lui îi transmise un mesaj, prin care el îi spunea că înţelege dificultatea momentului şi-i dădea curaj. Continuă să vorbească volubil. Domnul Cheniston cunoştea Marocul foarte bine, vorbea araba şi spaniola. Nu văzuse un loc atât de minunat, de inedit precum palatul sultanului, Hashbah. într-o zi va merge şi cu Guy la Tanger, îi va plăcea arhitectura maură...

Cheniston o urmărea plin e compasiune, dar şi de mânie. Biata, draga lui, Jan! Era evident că se temea de acel soţ insipid! încerca să atragă atenţia tuturor

vorbind neîncetat. Lui Dacre nu-i plăcu Guy Royter. Era un tip insensibil, grosolan, genul de bărbat pe care el îl ignora cu orice ocazie. Dar de dragul lui Jan încercă să pară agreabil.

- Da, Tangerul merită văzut. Va trebui să mergi cu soţia dumitale, Royter. Eu prefer adevăratul Maroc. în special cartierele arabe.

Sonia Fairday, care-i sorbea cuvintele fluturând din genele încărcate de rimel, oftă:

- Ce interesant că te-ai întâlnit cu doamnele Royter acolo!

- Lumea este mică, interveni şi George Fairday.

Se lăsă tăcerea peste tot grupul. Jan îl ţinea pe Guy de braţ, neştiind cum va reacţiona. Observă că Guy nu-şi lua ochii de la Dacre. Dar primejdia trecuse. Dacă Guy încercase să se manifeste, Cheniston nu marşase la vorbele lui. Sonia îl prinse pe Cheniston de braţ.

- Vreau să dansez cu tine, ador melodia asta...

Cheniston îi aruncă o privire plictisită; tânăra asta îl asalta
cu insistenţele ei.

N-o scăpa din priviri pe Jan, care arăta teribil în rochia aceea de culoarea trandafirului, cu ochii ei mari; era mai frumoasă ca la Tanger. Dar nu suporta nefericirea care i se citea pe chip. O privi pe Sonia şi zise:

- Nu mă pasionează dansul, dar dacă vrei să dansezi... îi întinse braţul. Ea îl prinse cu aviditate. Dacre se întoarse spre Jan, şoptindu-i câteva vorbe: va trebui să mai discutăm despre Maroc, mă bucur că v-am revăzut...

Apoi, plecă cu Sonia. Jan îl urmări cum prinse de mijloc fata aceea înaltă, avântându-se în vârtejul dansului.

- O pereche grozavă, remarcă Fairday.

Erau un cuplu care atrăgea privirile, fiind amândoi foarte înalţi; Sonia, cu părul ei platinat lipit de pieptul lui Dacre.

Jan avea ochi doar pentru el. îi ocupase toate gândurile zi şi noapte, de când se întorsese. îi era greu să-l vadă acum câteva minute apoi să se despartă din nou de el. Se întoarse spre soţul ei, cu un zâmbet:

- Nu mă inviţi la dans?

El o privi plictisit.

- Ăsta era celebrul tău prieten de la Tanger!

- Este ciudat că ne-am întâlnit toţi în seara asta, nu?

- îi voi spune ce gândesc despre el, începu Guy.

- Am crezut c-am renunţat la discuţia aceea stupidă, îl potoli Jan.

- Am văzut cum v-aţi privit.

Jan roşi furioasă.

- Nu fi absurd, Guy!

- Ce se întâmplă cu voi? întrebă Fairday, care se apropiase de ei.

- Tocmai îi spuneam soţului meu ce ciudat este că ne-am întâlnit cu domnul Cheniston în seara asta, zise Jan grăbită.

- Aţi fost în Maroc în aceeaşi perioadă? întrebă Fairday.

- Da, cu mama soacră.

- Este un foarte bun oculist, cel mai bun aş zice. l-a salvat vederea Soniei. îmi place teribil.

- Mie, nu, zise Guy.

Jan trase aer în piept.

- O, Guy, te rog, începu Jan.

- Nu-mi place că umblă după nevestele altora, mormăi Guy.

- Sonia a pus ochii pe el, îi informă Fairday.

- Da, femeile cad ca muştele în faţa lui, adăugă Guy.

Jan păli. Era furioasă pe Guy pentru vorbele pe care el spunea despre Dacre. Era conştientă că nici o bârfă nu trebuia să întineze numele lui şi ar fi vrut să-l apere cu toate puterile dar nu îndrăznea s-o facă. O astfel de atitudine ar fi justificat acuzaţiile lui Guy că era îndrăgostită de el.

- N-am ştiut că doctorul este afemeiat, zise Fairday. Tu ştii mai multe, Guy? Trebuie să-i spun Soniei.

Jan îl trase pe Guy deoparte.

- Te rog, Guy, să dansăm!

- Eşti un tip norocos, Guy, să ai o nevastă atât de frumoasă care te mai şi roagă s-o inviţi la dans! Mergeţi, dansaţi, simţiţi-vă bine, le spuse el.

Dacă voia să aibă linişte acasă, Jan ştia că trebuia să-l facă pe Guy să se simtă unic. Dar mai era şi teribila ei soacră! Bine că nu fusese şi doamna Royter cu ei! Cu deosebitul ei talent de a crea probleme, ea ar fi precipitat situaţia, din care Dacre ar fi avut de pierdut.

Jan îşi aminti brusc de sclava din Tanger şi de vorbele lui Dacre: „oare nu suntem toţi sclavi într-un fel sau altul?“

Auzea şi acum vorbele lui Dacre. îşi muşcă buzele pentru a nu mai tremura. Simţi degradarea de care era probabil conştientă şi sclava aceea. Ea trebuia să-i zâmbească bărbatul lui cu toate că ar fi simţi nevoia să-l strângă de gât. Dar de ce îi permitea să facă toate astea? De ce nu-i spunea ce gândea despre el, apoi să plece? Nu putea face asta, nu în seara asta, de dragul lui Dacre... pentru a elimina suspiciunile.

Guy nu venise la acest bal într-o formă bună. îi strică lui Jan petrecerea chiar de la început. Se uită cu tristeţe la ceilalţi dansatori. Se întrebă câte din femeile care dansau erau fericite cu adevărat? Câte era sclave? Unele poate, erau.

Solistul formaţiei începu să cânte:
„Să ne îndrăgostim în seara asta.
De ce n-am face-o?
Inimile noastre aşteaptă asta, să profităm de ocazie.
De ce ne-ar fi teamă?“

Ciudate cuvinte! Şi totuşi, ea şi Dacre nu puteau profita de seara asta! îl căută în mulţime şi-l zări. Sonia era în al nouălea cer. Se abandonase în braţele lui Dacre privindu-l printre gene, trăind momentul.

Jan nu putu să nu fie geloasă. Sonia era liberă, Dacre la fel...

- Bine, hai să dansăm, zise Guy, dacă insişti atât de mult...

Jan ar fi pufnit în râs, dacă n-ar fi ştiut ce o aşteaptă. Nu simţi nici un fel de plăcere din acel dans. Guy o călcă pe pantofii de satin, se împiedică de câteva ori. Apoi se plânse că nu-i place muzica, era prea lentă, voia ceva mai ritmat. Jan suportă o listă de nemulţumiri, dar o făcu cu stoicism, pentru că astfel îi abătuse atenţia de la Dacre. Dar dansul se termină şi Guy îi spuse:

- Trebuie s-o previn pe Sonia, care este o veche prietenă a mea, să nu se lase prostită de Cheniston.

Jan simţi că inima îi făcea probleme.

- N-ar fi mai bine să-i laşi în pace?

- Nici el nu mi-a lăsat nevasta, când eu n-am fost de

faţă.

- Chiar trebuie să persişti în această idee, Guy? Ti-am mai spus de o sută de ori că n-a fost nimic între noi.

- Mă îndoiesc, zise el, călcând-o din nou pe picior. Jan nu simţi durerea.

- Trebuie s-o previn pe Sonia, insistă el.

Jan strânse din dinţi.

- Nu ai pentru ce s-o previi, mama ta a amplificat lucrurile.

- Nu-mi critica mama, te rog!

Jan se luptă să-şi păstreze controlul.

- Nici nu intenţionam, dar n-aş vrea să vorbeşti cu Sonia; ea poate să se păzească singură!

- Oricum, o voi avertiza, se încăpăţână el.

- Dar de unde ştii, poate Cheniston este interesat de ea! încercă Jan. Le-ai putea strica idila.

Guy o privi printe gene.

- Asta ar fi o situaţie diferită. Eu vreau doar să mă conving că acest Cheniston nu se va mai uita la soţia mea!

Jan rămase nefericită şi tensionată alături de soţul ei urmărind lumea care se retrăgea de pe ringul de dans.

Sonia şi tatăl ei se apropiară. Dacre nu mai era cu ei, iar Sonia era cam îmbufnată.

- O, Sonia voiam să te văd, zise Guy.

Jan îşi încleştă mâinile disperată. Aşadar, nu renunţase la campania de defăimare a lui Dacre!

Capitolul 10

Guy Royter se aşează la o masă cu Sonia. Ea se afla la al treilea pahar de whisky. îl ceru şi pe al patrulea, pentru că nu era prea bine dispusă, după cum se justifică. Guy ceru o limonadă de lămâie pentru el. Nu ceru alcool pentru că nu suporta să cheltuie prea mulţi bani şi pentru că alcoolul nu-i făcea bine la digestie.

Sonia, care apăruse strălucitoare la petrecere, se afla acum într-o stare asemănătoare cu a lui Guy. Nimic nu-i mai convenea, iar Guy, ascultând-o, ajunse la concluzia că aveau acelaşi motiv: Dacre Cheniston. Acesta, o condusese pe Sonia la tatăl ei după dans, apoi se scuzase că pleacă pe motiv că a doua zi dimineaţă avea o operaţie dificilă.

Ea ştia prea bine că se folosise de acest pretext pentru că o evita.

Iar acum, Guy şi Sonia amândoi nefericiţi din cauza lui Dacre, stăteau împreună la aceeaşi masă, Sonia înecându-şi amarul în băutură, cu chipul total transformat. Văzută acum, cu machiajul stricat, era chiar urâtă. Este atât de puţin între pasiune şi ură, iar acum Sonia nu mai ştia care dintre cele două prevala. Ştia că este plăcută, curtată, că avea mulţi bani şi din acest motiv nu înţelegea de ce Dacre nu-şi pierdea minţile după ea.

Guy îi spuse:

- Nu înţeleg ce vedeţi voi femeile, la acest Cheniston.

Sonia îi aruncă o privie ciudată.

- Nu fi prost, Guy! Arată extraordinar, este inteligent, are succese profesionale! Ce naiba mi-aş mai putea dori?

- Da, dar umblă după nevestele altora!

Sonia intră brusc în alertă.

- După a ta?

- Da, s-au cunoscut la Tanger, ştii doar!

- Ei şi? Doar nu insinuezi că...

- Nu, fac mai mult de atât. Afirm c-a sărutat-o sub ochii mamei mele!

- Pe Jan?

Sonia rosti numele în şoaptă. îşi aminti imediat de soţia lui Guy; era drăguţă, desigur, ca un şoricel tăcut, inofensiv... nu era genul de femeie care să atragă un bărbat ca Dacre. Era o bombă! Sonia tăcu o vreme, să digere informaţia. Nu era prea plăcut pentru ea să afle că exista o femeie care să suscite interesul lui Dacre. Alta decât ea.

- Şi unde s-a ajuns? Chiar au avut o aventură?

- Jan susţine că a fost doar un flirt.

- Dacre nu este genul care să se încurce cu flirturi.

Guy zâmbi atotştiutor.

- Eu n-aş băga mâna în foc...

- Eu îl cunosc bine; mai precis, îl iubesc de câteva luni.

- Şi el?

Sonia roşi.

- Presupun că nu.

- Şi ai da orice să-l faci să te iubească?

- Da, orice.

- Ei bine, te voi ajuta, Sonia. Vreau să te ştiu fericită, tot aşa cum vreau să-mi ştiu nevasta numai a mea. Cred că-ţi pierzi vremea cu el, dar dacă-l vrei, te voi ajuta să te măriţi cu el.

- Cum? îl întrebă Sonia, brusc interesată. Dar apoi îl privi ciudat pentru că nu punea preţ pe acest Guy Royter, fostul ei amic. Era un individ care nu strălucea prin nimic şi tocmai de aceea nu vedea ce putea face unul ca el.

- De ce nu-i forţezi mâna? îi şopti Guy, aplecându-se peste masă. Are o poziţie socială, nu-şi poate permite un scandal. Dacă o pacientă reclamă că i-a făcut curte, Consiliul Medical îl poate exclude.

Sonia pufni în râs.

- Se vede că n-ai prea multă minte, Guy!

- Sonia, îl vrei sau nu pe acest individ? o întrebă Guy.

- Da, sunt nebună după el.

în altă parte a sălii, Jan bea cafea cu bătrânul Fairday. Acesta o plictisea cu complimente ridicole, care devin şi mai ridicole când sunt adresate de un bărbat în vârstă unei femei tinere.

Dar era un bătrânel afabil, vorbea într-una, făcea glume şi n-o lăsa pe ea să vorbească.

Oricum, îi făcuse bine să scape de Guy câteva

minute. Putea astfel să se gândească la Dacre lăsându-l pe Fairday să vorbească singur. Se întreba unde plecase după ce se despărţise de Sonia.

Fairday vorbea încontinuu:

- Nici n-am ştiut că Royter are o nevastă atât de frumoasă... pari atât de tânără, aproape un copil... nu aveţi copii? Nu? Păcat, Guy este un tip de treabă...

Ea răspundea monosilabic.

Deodată, inima începu să-i bată cu disperare. Un bărbat înalt, bronzat cu o alură care făcea imposibil să fie confundat, venea dinspre bar.

George Fairday întinse mâinile spre el.

- Doctore, vino să bem ceva şi s-o cunoşti pe tânăra doamnă Royter.

Cheniston se opri. Vorbea cu tatăl Soniei dar o devora din priviri pe Jan, care roşise.

- Mulţumesc pentru invitaţie, dar nu pot bea, am mâine o operaţie grea, la prima oră. Acum tocmai plecam...

- Dar seara abia începe, constată Fairday.

- De altfel, mă şi aşteaptă un pacient.

- Prostii! exclamă Fairday. Cine are nevoie de ochelari acum, noaptea? Sonia va fi nefericită dacă pleci, şi poate mulţi alţii. Ce zici, doamnă Royter?

Dacre îşi muşcă buzele. Acest prost mai scosese o perlă! Sonia, fiica lui, îl călca pe nervi cu insistenţele ei. Ce palidă era biata Jan! Ce mult ar fi vrut s-o prindă în braţe s-o strângă la pieptul său!

Fairday insistă.

- Cred c-ar fi bine să dansezi cu micuţa doamnă Royter; hai, doctore, nu-ţi refuza şansa asta. Soţul ei stă de vorbă cu fata mea. Ce zici de un dans?

Jan se ridică. încerca să-l ajute pe Dacre să scape din situaţia dificilă în care se afla. Dacre continua să refuze, iar Fairday să insiste.

- Dansează cu această doamnă frumoasă, doctore. Dacă n-ar fi fost guta asta, aş fi dansat şi eu...

Acum ar fi fost nepoliticos să refuze. Cheniston o privi pe
Jan:

- Dacă doriţi să dansaţi...

Ea abia murmură:

- Da, mulţumesc.

Se trezi însoţindu-l pe ringul de dans. Dacre îi spuse:

- Aş fi preferat să stăm de vorbă undeva...

- Nu, nici vorbă, Guy este foarte gelos. N-ar trebui să dansez cu tine.

- Nici un soţ nu poate obiecta la un dans...

- Nu-l cunoşti pe Guy.

- Ar fi mai bine să plec chiar acum? o întrebă el.

- O, nu, te rog, zise Jan fericită că se afla în braţele lui.

El îi zâmbi şi se avântară în vârtejul dansului. Jan constată că era teribil de îndrăgostită de el. îşi aminti o zicală care spunea; viaţa este făcută din puţine momente plăcute, de care trebuie să profităm. Abia

acum putea înţelege aceste vorbe cu adevărat.

Era convinsă că şi-ar da şi viaţa pentru câteva clipe cu Dacre.

între ei se simţeau aceleaşi emoţii puternice, pe care le trăiseră la Tanger, sub lumina lunii, într-un cadru perfect pentru îndrăgostiţi. Dar acum se aflau în mijlocul unui bal de caritate.

Guy putea să facă orice acum, se gândi Jan.

- Cum te mai simţi, draga mea? o întrebă Dacre.

- Bine îngăimă ea. Dar tu? N-am crezut că ne vom mai întâlni!

- A fost şi pentru mine o mare surpriză. Eu nu prea merg la baluri, dar în seara asta fiind un bal de caritate, a trebuit să reprezint clinica.

- N-am ştiut că-i cunoşti pe Fairday.

Figura lui exprimă dintr-o dată dezgust.

- Nu suntem prieteni, i-am prescris ochelari domnişoarei Sonia, doar.

- Fairday este clientul lui Guy. Iar Sonia o mare admiratoare a ta!

- Da, ştiu, zise el strângând-o în braţe. îşi aminti de prima lor întâlnire, din Maroc. I se păru că trecuseră ani de atunci. M-am gândit neîncetat la tine, Jan, şopti el.

- Adevărat? murmură ea fericită. Şi eu m-am gândit la tine în fiecare clipă.

- Dar te simţi bine? Nu ai probleme? Degetele bolnave te-au mai deranjat?

- Nu, zise ea amintindu-şi de bandajul pus de el pe

care-l păstra acasă.

- Mi se pare că ai slăbit, prea mult.

- Şi tu pari obosit.

- Muncesc foarte mult, Jan. Dar îmi place ceea ce fac, aşa că nu mă plâng.

Jan nu mai zise nimic. Cu ochii închişi, dansa în braţele lui; Dacre era un dansator perfect aşa că era o plăcere să se abandoneze braţelor lui. Orchestra cânta melodia ei preferată:

Nu spune nimănui că ne iubim
Nu spune nimănui,
Lasă-i să afle singuri,
Despre visurile noastre, care se vor împlini curând..

Pentru a doua oară în aceeaşi seară Jan se gândi ce bine se potriveau aceste cuvinte banale cu situaţia ei. Dar speranţe că visurile li se vor împlini, nu erau...

- Tocmai plecam când m-a oprit Fairday, îl auzi pe Dacre. Ar fi fost mai bine să nu ne întâlnim, deşi nu ştii cât de fericit sunt că te-am ţinut în braţe.

- Şi eu sunt la fel de fericită...

- Să înţeleg că soţul tău discută cu miss Fairday?

- Mă tem că se va supăra că am dansat cu tine, fu răspunsul ei.

Dacre se încruntă.

- Este absurd...

- Ti-am spus de la Tanger că lucrurile sunt complicate; ca să nu vorbesc de soacra mea căreia îi place să le accentueze.

- Voi încerca să le rezolv, îi spuse Dacre.

Toată plăcerea dansului se risipi pentru Jan.

- Ce are soţul tău împotriva mea, mai precis?

Jan roşi.

- Mama lui i-a spus ce-a văzut atunci, pe terasa hotelului. Iar Guy este teribil de gelos. Se supără imediat; uneori cred că...

- Ce, Jan?

- Că are probleme de gândire. A avut un accident care i-ar putea justifica ieşirile... iar mama lui îl încurajează în totul.

- Biata de tine! Nu ştiu cum aş putea să te ajut! Deşi tocmai din cauza asta n-am luat legătura cu tine.

- Ştiu, zise Jan, dar aş vrea să cred că dacă se va ivi ocazia, o vei face.

Iar acum trebuie să mă duc la Guy.

- Vrei să te însoţesc?

- Ar fi mai bine să n-o faci. Cred că mă înţelegi.

Dacre simţi pentru a nu ştiu câta oară dorinţa de a o prinde în braţe şi de a fugi cu ea undeva unde să fie doar ei doi.

- Sigur că înţeleg, Jan. Crezi că vei avea probleme?

- O să mă descurc, mai zise ea şi plecă.

Dacre o prinse de mână la plecare, cu disperare. Buzele lui nu mai apucară să rostească nici una din cuvintele de dragoste, pe care ar fi vrut să i le spună. îşi aprinse trist o ţigară. Biata Jan! Era înspăimântată de individul acela insipid care îi era soţ!

Se simţi dintr-o dată inutil şi neajutorat, neştiind ce ar putea să facă pentru ea. Dintr-o dată realiză că profesia, munca lui de chirurg, renumele, succesul şi banii nu aveau nici o importanţă. Era un triumf în van, fără Jan.

Capitolul 11

Jan se îndreptă spre locul în care ştia că-l va găsi pe Guy. Imediat ce-l văzu, avu o strângere de inimă ştiind că va avea probleme. Guy îşi sufla nasul roşu cu putere şi părea livid.

Sonia o privi în treacăt cu dispreţ aşa cum i se păru ei apoi plecă.

Jan încercă să pretindă că n-a observat nimic.

- Guy, mai dansăm?

El o privi urât.

- Ia-ţi haina, plecăm numaidecât.

Jan încercă să mai câştige timp.

- Deja? Dar Guy...

- Nu încerca să pari vreo inocentă, Jan, explodă el, şi-şi înfipse unghiile în mâna ei strângând-o cu putere. Te-am văzut dansând cu Cheniston. Ar fi trebuit să ai măcar puţină decenţă!

Jan păli, dar ţinu capul sus.

- Guy, nu accept să mi se vorbească astfel. Nu ai dreptul s-o faci. De ce nu trebuia să dansez cu domnul Cheniston? Fairday a insistat!

- Eu cred că lucrurile stau cu totul altfel, iar Sonia mă aprobă. îi pare rău că am o asemenea nevastă!

- Guy, te înşeli în privinţa lui Cheniston.

- N-am de gând să mai discut aici cu tine. Mă întreb câţi pacienţi va mai avea când se va afla cine este!

- Guy, nu fi absurd! Ce este rău într-un dans?

- Refuz să discut, ia-ţi hainele şi să mergem acasă.

Se întoarseră înapoi, fără ca vreunul din ei să scoată o vorbă tot drumul.

Era doar unsprezece şi jumătate; nu mai bătea vântul, dar continua să plouă. Jan se ghemui într-un colţ al taxiului, simţindu-se mizerabil. Tăcerea lui Guy nu prevestea nimic bun.

Apogeul fu atins când ajunseră în apartament.

Doamna Royter, care pretindea că doarme, auzind vocea mânioasă a fiului ei, li se alătură.

- Ce s-a mai întâmplat? întrebă ea. Guy, arăţi oribil, nu te simţi bine?

El îşi scoase ochelarii şi începu să-i şteargă. Tremura de mânie.

- Nu merge nimic, şi nu mă refer doar la răceala care m-a cuprins! Nu suport infidelitatea soţiei mele.

Doamna Royter aştepta noutăţile cu gura căscată, trup şi suflet alături de fiul ei.

Guy se prăvăli într-un scaun şi începu acuzaţiile. îi văzuse sorbindu-se din priviri, apoi imediat ce el dispăruse câteva minute, începuseră să danseze. Apoi, el şi Sonia remarcaseră cum dansau, cum se ţineau în braţe. Jan era o ipocrită, dacă susţinea în continuare că nu era nimic între ea şi Cheniston.

- A, din nou acel bărbat! exclamă doamna Royter. Asta este răsplata că ai dus-o la dans?

Jan se întoarse spre ea.

- Am dansat un singur dans cu el.... cred că exageraţi... şi nu văd de ce ar trebui să interveniţi...

- Nu fi obraznică, Jan! Tocmai cu mama ! Ar trebui să-ţi fie ruşine!

- Nu contează asta! interveni doamna Royter, ci faptul că îţi strică reputaţia, fiule.

Jan simţea că-şi pierde cumpătul. îşi plimbă privirea de la mamă la fiu.

- Nu aveţi dreptul să-mi faceţi toate astea, zise ea.

- Ştiu eu ce-ar trebui să fac cu tine dacă ţi-aş fi soţ, preciză doamna Royter. Ti-aş da o bătaie bună, fetiţo.

- Mama are dreptate, ţi-ar trebui un soţ care să te bată bine.

Jan roşi până în vârful urechilor. Pe moment, avu impresia că Guy o va lovi. Iar bătrâna o privea cu ochii ei de cucuvea, încurajându-şi fiul la cruzime.

Simţi dintr-o dată teamă faţă de bărbatul cu care se căsătorise, dar şi de mama lui. îşi smuci braţul eliberându-se, şi fugi din încăpere. îl auzi strigând:

- întoarce-te, Jan! Imediat!

Auzi apoi glasul doamnei Royter.

- Las-o în pace! Călătorie sprâncenată!

Jan trânti uşa de la intrare, fugind afară în frig şi

ploaie, fără să ştie unde avea să se ducă. Nu ştia decât că trebuia să fugă din casa asta, departe de soţul ei şi de acea bătrână sâcâitoare.

Era prima oară că Guy o ameninţa.

Porni tremurând prin ploaie, gândindu-se la Dacre. Tot necazul începuse pentru că-l cunoscuse şi-i dăruise dragostea ei. O dragoste inocentă, la care renunţaseră amândoi pentru a salva căsnicia ei.

Jan era o femeie obişnuită, care se temea de violenţă. îşi aminti că Dacre o invitase să-i ceară ajutorul, dacă avea nevoie de el. Iar în noaptea asta, era singurul la care putea apela. Nu avea prieteni, cel puţin nu prieteni intimi cărora să le dezvăluie secretul său, iar casa părinţilor săi era în Purley, unde nu putea ajunge prea uşor. Iar acolo nu avea cine s-o înţeleagă; mama ei era o femeie simplă, fără prea multă minte, cu concepţii rigide în privinţa căsătoriei. Făcea parte din categoria soţiilor care socoteau că femeia are datoria să suporte orice din partea bărbatului. Iar fratele ei, care lucra de mulţi ani cu Guy, i-ar ţine partea acestuia, desigur.

Iar tatăl său era un biet funcţionar la o bancă şi avea atâtea probleme în a-şi întreţine familia, încât nu mai avea nevoie de problemele fiicei sale. Considera că fiica sa făcuse o alegere bună, luându-l pe Guy Royter.

O luă pe strada Cromwell, pustie, la această oră din noapte. Cu gândurile risipite, ajunse chiar fără să ştie,

pe Great Court, aproape de casa lui Dacre. Urcă treptele de la intrare privind placa pe care sta scris numele lui.

Numai atunci deveni conştientă de ceea ce făcea. Se certase cu Guy din cauza acestui bărbat. Iar acum, deşi era trecut de miezul nopţii, voia să intre în casa acestuia. Era sigură că va primi ajutor din partea lui. Dar cu ce drept recurgea acum la ajutorul lui? îşi duse o mână la frunte, realizând că făcuse o imprudenţă să vină tocmai aici. Astfel îi strica reputaţia lui Dacre pentru totdeauna. Indiferent cât de teamă îi era de soţul ei şi mama acestuia, cât de nefericită era, nu trebuia să vină acasă la Dacre.

Deschise ochii şi mai citi o dată numele lui Dacre Cheniston şi tocmai atunci văzu o lumină la etaj. Poate era dormitorul lui! Era dureros să fie atât de aproape de el şi să trebuiască să plece.

Dacre se afla dincolo de acele draperii. Dacă l-ar fi putut vedea, Jan ar fi ştiut că tocmai citea un referat pe care-l făcuse pentru o sesiune de comunicări pe teme medicale.

Jan îşi spuse cu durere în suflet că trebuia să plece cât mai repede de acolo pentru a nu-l afecta pe Dacre.

Un Rolls Bentley apăru chiar atunci pe stradă, condus de o femeie cu părul blond, cu capă de blană. Lângă ea un bărbat în vârstă care fuma.

Sonia Fairday o văzu în trecere pe Jan în faţa casei

lui Dacre Cheniston. încetini tocmai pentru a se convinge că ea era.

- Dumnezeule, era soţia lui Guy! Iese din casa lui Cheniston! Pentru ce o fi fost aici?

Jan cobora scările. Bătrânul Fairday întrebă:

- Ce spuneai, fata mea?

- Nimic care să te intereseze, răspunse Sonia, iar maşina dispăru în întuneric, înainte ca Jan să apuce să vadă cine era în ea.

Porni abătută şi disperată pe drumul de întoarcere spre strada Gloucester.

Capitolul 12

Jan se întrebă câte mile mersese în noaptea aceea. Pantofii ei de seară, de culoare argintie erau rupţi şi şchipăta rău când ajunse în strada Gloucester. N-ar fi putut să ia un taxi pentru că se năpustise în stradă, fără nici un ban.

Iar acum când urca la etajul al doilea al casei, şi ajunse în faţa uşii se simţea atât de sfârşită încât nu mai putea face nici un pas. Simţea nevoia să se aşeze chiar la intrarea apartamentului. Se vedea o lumină slabă răzbătând din interior. Asta însemna că Guy şi mama lui nu se culcaseră.

începu să se întrebe cum va fi primită, sau dacă-i vor da drumul înăuntru. Poate, doamna Royter reuşise să-şi convingă fiul că era mai bine fără nevastă.

Deja nu-i mai păsa de ce avea să se întâmple, aşa că sună la uşă, iar Guy îi deschise imediat. Privindu-l, realiză că nu mai avea de ce se teme. Guy era spectacolul lamentabil al unui bărbat bolnav, în pijama, cu papuci şi compresă la gât, ochii îi erau injectaţi, nasul îi curgea.

- A, te-ai întors! exclamă el .

Jan simţi dintr-o dată milă pentru el, era doar o victimă a mamei sale, ca şi ea, de altfel.

- îmi pare rău că am plecat astfel... începu ea.

El pufni de câteva ori.

- Nu m-am culcat până acum, întrebându-mă unde

naiba ai plecat la miezul nopţii! Ai lipsit mult!

- M-am plimbat, îndrăzni ea.

Guy o privi printre batiste şi fulare. Rochia îi era udă, haina la fel, pantofii rupţi. Făcu un gest de dispreţ.

- Ce idioată eşti, Jan! Poate ai făcut vreo punemonie. Mama mi-a spus să nu stau să te aştept.

- Nu mă aşteptam ca mama ta să mă înţeleagă.

- Oricum, nu trebuie să pleci aşa pe o vreme ca asta.

Indiferent cât de egoist era Guy Royter ţinea la nevasta sa.
în nici un caz nu voia s-o lase altui bărbat.

- Vino să-ţi dau ceva de băut, să te încălzeşti, mormăi el.

Jan pufni în plâns, iar el o duse în dormitor.

Soba ardea şi era foarte cald, după frigul pe care-l îndurase pe străzi. Ura camera aceasta pentru că era locul în care trebuia să-l suporte pe acest bărbat, pe care nu-l iubea. Dar de cum intră, i se păru raiul pe pământ, după frigul de afară. Oftă nefericită, uitându-se la paturile lor lipite, la pijamaua ei cu flori pe care şi-o făcuse singură, şi la paharul cu apă de orz pe care-l bea Guy în fiecare dimineaţă aflat pe noptieră.

O pendulă veche ticăia de pe una din noptiere; era unul din ceasurile pe care-şi cheltuia Guy toţi banii.

- Scoate mai repede hainele astea ude de pe tine; te vei îmbolnăvi, Jan.

Ea încuviinţă printr-un gest din cap şi începu să se dezbrace; era atât de obosită, încât abia îşi mişca braţele. Continua să suspine.

Doamna Royter intră şi în dormitor după ei.

- Nu te-ai culcat, Guy? N-ar fi trebuit să mai cobori din pat după ce ţi-am făcut frecţie. O, aşadar te-ai întors, Jan! Este ora unu deja şi se pare că nu voi putea dormi în noaptea asta.

Jan o auzi, dar nu se obosi s-o privească. N-o mai afecta nimic din ce făcea sau spunea bătrâna doamnă. Aceasta insistă s-o ajute la dezbrăcat, îi aduse o sticlă cu apă fierbinte pe care i-o puse în pat, apoi apăru şi cu o cană cu lapte fierbinte.

Jan se aşeză în pat, cu lacrimile curgându-i încă pe obraji.

Doamna Royter o privea maliţios.

- Bine că ţi-a venit mintea la cap! Nu ştiu dacă alt soţ te-ar mai fi primit după plecarea din seara asta.

Guy, aflat în propriul său pat, începu să strănute.

- Las-o în pace, mamă, nu are rost să discutăm la ora asta.

O vom face dimineaţă.

- Fiule, eşti un soţ minunat, şi cred că nici de mine Jan nu are de ce se plânge. Sper că nu va răci după plimbarea asta prin frig şi ploaie.

Deşi epuizată, simţindu-se mizerabil, Jan ştia ce voia

soacra sa. După ce-i arătase un grăunte de atenţie, se aştepta la un munte de mulţumiri.

- Mulţumesc, mamă scoacră, murmură ea.

în cele din urmă, doamna Royter ieşi din încăpere.

- Noapte bună, draga mea, îi spuse Guy.

- Noapte bună, Guy, şopti ea.

Dar capul o durea prea tare pentru a putea să doarmă. Tot trupul parcă îi luase foc. îşi aminti dansul cu Dacre, simţea şi acum braţul lui pe trupul ei, ochii lui albaştri privind-o cu dragoste. Cum ar fi vrut să se afle acum în braţele lui iar el s-o păstreze acolo!

Guy începu să sforăie.

Dimineaţa, Jan se trezi cu durere în gât, febră, ochii umflaţi. Guy îi întinse termometrul, vrând să se asigure că nu avea cumva gripă, pentru ca să se mute din cameră.

Jan nu avu încotro şi se lăsă pe mâinile doamnei Royter, care nu contenea să repete că dacă Jan era bolnavă era doar vina ei, şi nu s-ar fi întâmplat nimic dacă nu s-ar fi comportat scandalos la dans.

Guy era prea grăbit pentru a mai prezida disputa.

- Băiatul meu nu este cu nimic mai rău decât tine, Jan, îi spuse ea, făcându-i frecţie. Dar sunt sigură că nu va ceda.

Jan îmbujorată de febră îi răspunse:

- Vă asigur că aş prefera să mă pot ridica singură, să

nu vă mai fac atâtea probleme!

- O, nu te-aş lăsa să răspândeşti microbii prin toată casa; stai aici unde te afli, fata mea.

Jan nu mai zise nimic, iar doamna Royter nu se lăsă până nu mai spuse o răutate:vom chema doctorul dacă nu te simţi mai bine, dar oricum, nu pe oftalmolog!

Jan zâmbi trist. Mama lui Guy nu voia s-o lase să-şi uite necazurile.

Ce bine ar fi fost să poată şterge amintirea lui Dacre din sufletul şi inima ei!

Din fericire, temperatura scăzu şi nu mai fu nevoie de medic. Când se întoarse Guy ea putea deja să citească. Era hotărâtă să-i zâmbească soţului ei când va intra pe uşă.

Dar acesta era furios, întunecat, iar ea, care-l cunoştea bine, ştia că i se întâmplase ceva. Nu-i adresă nici o vorbă şi se dusă să ia masa cu mama lui în sufragerie.

- Ai aflat ceva, Guy? întrebă bătrâna.
- Da, am aflat unde a fost Jan noaptea trecută.

Sper că nu la acel bărbat!

- Ba da.

Doamna Royter îşi muşcă buzele.

- Asta depăşeşte orice!
- Iar nouă ne-a spus că a umblat prin ploaie...

- Tu ai idealizat-o, fiule...

- Da, mamă este soţia mea, şi o iubesc foarte mult. Asta face lucrurile şi mai grele.

- Bietul meu, Guy!

- Sonia mi-a spus unde a fost Jan. M-a sunat dimineaţă la birou şi mi-a spus c-a văzut-o ieşind azi-noapte din casa doctorului. Sonia şi tatăl ei treceau prin faţa casei doctorului, plecând de la petrecere.

- Aşadar, Jan ieşea de la doctor.

- Eu nu-i voi spune ce am aflat.

Doamna Royter îl privi dezamăgită.

- De ce nu? Ar trebui să ştie!

- Am alte planuri, zise Guy.

- Ce ai de gând să faci? îl iscodi doamna Royter.

- Nu am de gând să mă cert cu ea din nou. O voi supraveghea foarte atent şi cred că-l voi aduce pe doctor cu picioarele pe pământ.

Guy mai făcu o aluzie sinistră privind felul în care va proceda cu doctorul Cheniston, apoi nu mai spuse nimic. Doar spre sfârşitul mesei, doamna Royter declară că nu s-ar fi aşteptat ca fiul ei să nu-i ceară socoteală lui Cheniston pentru faptele sale.

- Nu, nu voi face asta, iar dacă l-aş întâlni, probabil i-aş zâmbi. Nu am o dovadă concretă pentru a-l acuza; oricum, voi consulta un avocat înainte de a face un pas.

- Dar ai dovada că a fost la el, noaptea trecută;

Sonia poate fi martor.

- Nu ştiu cât a stat acolo pentru că s-a întors foarte repede. El ar putea dovedi că n-au fost singuri. Trebuie să am o dovadă concretă înainte de a acţiona, mamă!

Doamna Royter nu se abţinu să remarce că avea un fiu foarte deştept, care ştia să iasă bine din orice situaţie. Sună după Milly. Cei doi intrară în dormitorul în care se afla Jan. Aşa cum stătea în vârful patului păreau un copil speriat, care parcă cerşea înţelegere. încercă să fie politicoasă.

- Sper că te simţi mai bine, Guy dragă. Eu i-am creat probleme mamei tale, astăzi. A fost foarte bună cu mine.

- Sunt sigur că aşa a fost, replică el tăios.

- Sper că întotdeauna mi-am făcut datoria, zise şi doamna Royter înţepată.

- Am înţeles că nu mai ai temperatură, zise Guy, dar voi dormi în camera de oaspeţi.

Jan îi răspunse:

- Cum vrei tu, Guy, sperând ca acesta să nu fi observat licărul de bucurie din ochii ei.

El o privi lung, spunându-i:

- Apropo Jan, nu mi-ai spus pe unde ai fost noaptea trecută... Nu cred că ai fost o oră prin ploaie.

Jan roşi, lucru care nu scăpă neobservat doamnei

Royer şi fiului acesteia, care îl înregistrară ca pe o dovadă de vinovăţie.

- Ei bine, insistă Guy, unde ai fost?

Jan ezită. Ar fi vrut să-i spună adevărul, că paşii o purtaseră spre locuinţa lui Cheniston. Dar la ce bun? Adevărul n-ar fi ridicat-o în ochii celor doi. Aşa că minţi.

- Nicăieri. M-am plimbat prin parc şi m-am întors.

Pe moment, Guy o privi foare urât, deschizând gura să spună ceva dar se răzgândi şi o închise la loc brusc. Se uită peste ramele ochelarilor la mama sa, care înclină din cap de parcă ar fi vrut să spună; ei vezi, ce-ţi spuneam eu!

- Nu vrei să stai puţin aici să discutăm? îl invită Jan.

- Nu, am de lucru, noapte bună.

Jan îi întinse mâna. El o ignoră şi ieşi din încăpere, cu doamna Royter după el. Jan se uită lung după ei cu inima bătând puternic. Acum ce mai era? De ce se mai făcea vinovată? Nu-i trecu prin minte c-o văzuse cineva pe treptele lui Dacre.

Realiză că Guy n-o iubea, că era doar un bărbat posesiv, gelos, care nu avea decât pasiune fizică pentru ea, fără să-i pese de fericirea ei.

Doamna Royter turnă gaz pe foc în camera alăturată.

- Ai mai auzit o astfel de minciună sfruntată?

- Nu, şi o voi face să plătească pentru asta. Dar mai

trebuie aşteptat puţin. Nu va putea să mă lase pentru acest Cheniston. îl voi face eu să nu mai umble după nevestele altora.

Doamna Royter murea de curiozitate.

Capitolul 13

în cele două săptămâni care urmară, nu se întâmplă nimic deosebit. Jan îşi reveni din gripa pe care o avusese reluându-şi viaţa obişnuită, conştientă că se afla în dizgraţie. Era ca atunci când o trimiseseră la internat. Soacra ei se comporta ca directoarea internatului adresându-i-se doar când nu se putea altfel, pentru a o dezaproba sau tachina.

Guy era rece şi imperturbabil şi o lăsa mereu singură. Jan făcea eforturi vizibile de a-i vorbi, dar se lovea mereu de acelaşi perete de sticlă. De fapt, se simţea mai bine singură cu gândurile sale, cu dragostea pentru Dacre.

Cu toate acestea, nu putea să nu simtă că este nemulţumită de viaţa pe care o duce.

Sosi şi luna aprilie cu zile frumoase, iar primăvara schimbă în mod miraculos Londra. Era ca şi cum un văl cenuşiu fu ridicat brusc de o pală de vânt, dând la iveală copacii îmbobociţi şi florile din parcuri. Se termină cu noroiul de pe străzi, iar îndrăgostiţii începură să stea mână în mână pe bănci, să se plimbe prin parcuri.

Jan se bucura teribil de imaginea pe care o oferea Londra primăvara. îi plăcea să se plimbe pe malul Tamisei, prin piaţa Trafalgar, să urmărească porumbeii care veneau acolo pentru hrană. Dar în primăvara, asta frumuseţea oraşului o afecta, şi nu mai suporta să se plimbe singură; totul era fără ieşire. Nu-l putea vedea

pe Dacre, nici afla veşti despre el. Uneori simţea nevoia să se abată pe strada lui, să sune la uşă.

Acasă, soacra o punea să-i relateze fiecare pas făcut în afară. Jan simţea că Guy şi mama lui nu aveau încredere în ea, uneori simţea chiar că este urmărită.

I se plânse lui Guy într-o seară.

- De ce trebuie să-i raportez mamei tale fiecare pas pe care-l fac? De parcă aş fi avut vreo aventură!

- Numai tu eşti de vină că eu şi mama nu avem încredere în tine, răspunse Guy.

Jan ar fi putut protesta, dar asta ar fi dus la argumente inutile, iar el şi-ar fi pierdut răbdarea.

Pierduse bronzul acela frumos, căpătat în Maroc. Era acum foarte palidă şi ochii parcă i se măriseră.

Singura persoană cu care mai putea schimba o vorbă fără a simţi ostilitate era o fostă colegă de şcoală, Sally Loman, care se măritase cu un ofiţer şi urma să plece la Singapore. Aceasta o sună de la hotel, spunându-i că voia s-o vadă imediat.

- Ce mult mă bucur să te revăd, Jan! exclamă Sally.

- Nu ştii ce mare bucurie este pentru mine! răspunse Jan.

înainte de căsătoria lui Sally cu căpitanul Loman, cele două
fuseseră bune prietene şi se vedeau destul de des. Aveau o pasiune comună: dragostea pentru muzică,

pictură şi citit. Sally îi povesti despre apropiata ei plecare, iar Jan începu să se întrebe dacă ar fi fericită să scape de soacră, să plece undeva departe, doar cu Guy. Se întrebă dacă viaţa lor ar fi mai bună atunci. Nu-l vedea pe Guy bucurându-se de o asemenea deplasare, departe de ţară: din contră, ar fi început să se plângă de ţânţari, tifoidă, din cauza apei infestate, căldură, sau de prea multa hrană conservată.

Sally continua să-i povestească despre pasiunile lui Jack, dansul, călăria şi Jan îşi imagină ce fericiţi erau. Acest hotel, sau orice alt loc în care se aflau, era paradisul lor.

- Jan, ce se întâmplă cu tine? o întrebă Sally deodată. Nu-mi place cum arăţi, dar mai precis nu-mi place starea ta de spirit.

Jan privea în gol. Sally nu mai insistă să afle ce era cu fosta ei colegă, dar Jan simţea nevoia să vorbească, să se destăinuie cuiva.

- Sally, nimic nu merge bine. Ştiu acum că am greşit măritându-mă cu Guy, fără să-l iubesc. Cred că viaţa de femeie căsătorită este cu totul altfel când iubeşti şi eşti iubit. Iar dacă întâlneşti iubirea în afara căsătoriei... cazul meu, ce poţi face, eşti şi mai nefericită. El este chirurg oftalmolog şi n-aş vrea să-i fie afectată reputaţia în vreun fel. Am decis să ne despărţim tocmai din acest motiv. Ne-am sărutat o dată şi atunci ne-a surprins

soacra mea... îţi imaginezi ce-a ieşit...

- Ştiu, nu mi-a plăcut de când am văzut-o la nunta ta. Am ştiut că nu va ieşi nimic bun dintr-un menaj în trei.

- Guy mi-a cerut asta pentru că nu-şi putea lăsa mama singură.

- Nu avea dreptul să-ţi ceară să-i suporţi şi mama şi este vina lui că lucrurile nu merg bine.

- Bănuiesc că am şi eu o parte de vină. Nu-l înţeleg pe Guy, mai precis nu-l înţeleg de loc, tot aşa cum nici el nu mă înţelege pe mine. Este ciudat şi rece, iar după accidentul de motocicletă se manifestă foarte violent, uneori. Oricum, nu ne putem înţelege atâta vreme cât o suportăm pe mama lui în apartament.

- De ce nu-i ceri s-o trimită undeva, să încercaţi să luaţi lucrurile de la capăt?

- I-am sugerat asta de multe ori, dar nu vrea. Tot ce spune mama lui este bun, tot ce face... iar acum, este prea târziu, nu-l pot uita pe celălalt...

- Biata mea, Jan! Ce soartă tristă! De ce nu ţi-a fost hărăzită şi ţie puţină fericire?

- Nu mai sper la aşa ceva!

- De ce nu pleci cu acel bărbat?

- Nu vreau să forţez lucrurile, este o persoană publică, i-aş strica reputaţia şi tocmai asta vreau să evit.

- De ce merg lucrurile atât de rău cu tine, Jan? Cunosc atâtea cupluri nefericite....

Seara, când soţul ei se întoarse acasă, îi povesti tragedia prietenei sale, apoi îi spuse:

- Haide să mergem la ei şi s-o scoatem pe Jan undeva, să se simtă bine cu noi. Este atât de nefericită! Păcat că n-a întâlnit bărbatul potrivit.

Căpitanul Loman era mai circumspect decât soţia sa.

- Nu putem lansa invitaţia doar pentru Jan.

- Doar nu dăm o petrecere să trebuiască să invităm şi mama şi fiul!

- Bine, o să-i sunăm, să vedem ce răspuns primim...

Sally era urmărită de amintirea ochilor trişti ai prietenei
sale, de nefericirea ei. Se decise să cumpere bilete la o piesă de teatru şi să invite familia Royter, desigur, fără soacră.

Jan se arătă entuziasmată de invitaţia la o scurtă cină, înainte de teatru; Guy vru să refuze, dar Sally nu-i dădu şansa nici măcar să vorbească.

- îl urăsc pe bărbatul acesta; nu ştiu de ce l-a luat Jan, mărturisi ea soţului ei.

Jan uită că era în dizgraţie acasă şi începu să se pregătească pentru seară, iar când Guy se întoarse de la birou îl aşteptau şi lucrurile lui gata pregătite. Dar acesta îi spulberă orice speranţă că vor petrece o seară

plăcută.

- Nu pot merge în seara asta la teatru, începu el. Trebuie să mănânc repede ceva, apoi să plec la Richmond cu probleme de serviciu.

- La Richmond! exclamă doamna Royter.

El le explică despre problemele sale cu unul dintre clienţii săi, care avea nevoie urgentă de ajutor.

Privind-o pe Jan, Guy spuse, cu un zâmbet maliţios:

- Jan, sun-o pe Sally şi spune-i că în locul meu va merge mama. Nu-i aşa, mamă?

- Desigur, mi-ar face foarte mare plăcere, deşi nu ştiu dacă sunt binevenită.

- De ce nu? insistă Guy. Este păcat să se piardă un bilet.

Jan simţi că i se năruiesc toate speranţele. Era destul de
greu să-l suporte pe Guy, cât despre mama lui... cu toate acestea nu putea să se împotrivească. O sună pe Sally şi-i spuse vestea...

Doamna Royter îmbrăcă o rochie veche de peste douăzeci de ani, din satin stacojiu, pe care o păstra pentru rarele ceremonii la care lua parte. Peste rochie îşi puse o scurtă de blană care era mai mult petice, iar la gât, un medalion de aur cu chipul lui Guy, la câteva luni. Cu acestea, se declară gata de plecare.

Capitolul 14

Jan şi soacra luară un taxi spre Berkeley Buttery. Pe drum, păstrară aceeaşi tăcere în care trăiau în ultimul timp. Dar Jan îşi spuse că n-o va lăsa pe bătrâna doamnă să-i strice seara şi va încerca să se simtă bine în pofida prezenţei acesteia. Iar Sally, care n-o înghiţea pe doamna Royter, n-o va lăsa să le tulbure acea seară pe care o voiau frumoasă. Jack Loman, instruit de soţia sa, se purtă foarte atent cu doamna Royter, făcând-o să se simtă în centrul atenţiei. Bătrâna agree glumele lui Jack şi ale lui Sally, evitând-o în acest timp pe Jan.

- Cred că ne duceţi în eroare pe toţi, doamnă Royter, o flată Jack, nu sunteţi soacra lui Jan, ci sora ei mai mare...

La care bătrâna răspunse:

- Ei bine, păstrăm totul în familie...

Sally şi Jan schimbară priviri, iar Jan murmură în aşa fel încât să fie auzită doar de Sally:

- Aş fi vrut să nu fi avut urmaşi femeia asta...

Totul merse foarte bine până ajunseră la teatru. Jan chiar uită că se afla şi soacra ei de faţă, mai ales că datorită lui Jack, se purta foarte amabil. Cu toate acestea, la teatru o aştepta un şoc.

Loja din faţa lor era liberă; cu câteva minute înainte de ridicarea cortinei, o ocupară patru persoane, doi bărbaţi şi două femei. Jan, care răsfoia absentă programul, ridică privirea şi imediat tot sângele începu

să-i pulseze cu disperare, apoi roşi. Privirea ei se opri asupra unui dintre bărbaţi, un tânăr înalt şi atrăgător, însoţit de o doamnă cu părul alb.

Lui Dacre îi luă un minut să observe tânăra îmbrăcată în binecunoscuta rochie roz, aflată în loja vecină. Imediat, cortina se ridică şi sala se cufundă în întuneric. Dacre şi Jan nu-şi puteau dezlipi privirile, deşi nu se vedeau. Nici unul nu auzi un cuvânt din primul act al piesei. Erau amândoi năpădiţi de amintiri, gândind că soarta nu voise să-i lase prea mult timp fără să se vadă. O ciudată coincidenţă îi scotea mereu unul în calea celuilalt. Dacre era invitat la această piesă de o distinsă doctoriţă, Mary Corfield.

Sally se uită la Jan şi observă că era fermecată de bărbatul din loja de lângă ei. întinse o mână spre prietena ei care tremura.

- S-a întâmplat ceva, Jan?

- Da, ceva teribil... Ştii că ţi-am vorbit de un bărbat... este cel din loja de lângă noi...o, Sally, nici că se putea ceva mai rău!

- Ce vezi rău în faptul că v-aţi întâlnt aici?

- Soacra mea va crede că am venit aici special pentru el.

Jan nu-şi putea lua ochii de la el. Se întreba ce se va întâmpla când se vor aprinde luminile şi când îl va observa şi soacra ei pe Dacre.

Primul act al comediei luă sfârşit.

Jan şi Dacre se puteau vedea acum. El o salută discret, cu o uşoară înclinare a capului. Ea îi zâmbi nervoasă. O invidia din toată inima pe femeia care se afla lângă el, care-i putea vorbi liber fără a se simţi prizonieră, sclava soţului, care nu putea ridica ochii la alt bărbat.

Cei din loja lui Dacre se ridicară, îndreptându-se spre foaier.

Sally puse imediat ceva la cale, pentru a-i oferi o mică bucurie prietenei sale.

- Eu voi sta aici cu doamna Royter, i se adresă ea lui Jack, tu ia-o pe Jan să fumaţi.

- Nu, începu Jan.

Sally insistă.

- Du-te, prostuţo, bătrâna nu l-a văzut, poate veţi schimba câteva vorbe...

Ieşiră şi Jack Loman îi oferi o ţigară. Dacre se îndreptă spre ei. Ajuns în dreptul lor o întrebă:

- Ce faci, Jan?

- Sunt aici cu prietena mea, Sally Loman şi soţul ei. Jack şi Dacre îşi întinseră mâinile.

Apoi Jack se oferi să-i aducă lui Jan o băutură lăsându-i singuri. Pentru ea şi Dacre nu se mai afla nimeni, în tot foaierul acela plin de lume... După zilele de purgatoriu cu Guy şi mama lui se simţea deja transportată în paradis.

- Jan, pari slăbită şi tristă...

- Şi tu foarte obosit.

- Se pare că am început să obosesc, şi nu mai am puterea de altădată, mărturisi Dacre. Spune-mi, Jan, ai avut probleme după acel dans?

- Da, o ceartă teribilă.

- Jan, dar este absurd!

- Guy este de o gelozie bolnăvicioasă; de aceea şi-a trimis mama cu mine în seara asta. Ştii, Dacre, în seara balului am venit acasă la tine, dar fără să intru...

- Tu? Ai făcut asta? Mâna cu care ducea ţigara la gură începu să-i tremure. Doar Jan, femeia pe care o iubea, avea acest efect asupra lui. Şi de fapt, nu aveau prea multe amintiri. Se cunoscuseră din întâmplare în Maroc, se sărutaseră o dată... erau doi oameni destinaţi să fie împreună... se simţea atraşi ca de un magnet... ce ciudat era că trebuia să-şi înnăbuşe sentimentele...

- Iubita mea! exclamă el, de ce n-am ştiut c-ai venit? De ce n-ai intrat?

- Pentru că am ştiut că va fi fatal, răspunse Jan.

- Ai dreptate, nu te-aş mai fi lăsat să pleci.

- Tocmai asta am vrut să evit; scandalul legat de numele tău.

- Eşti o femeie minunată, Jan...

- Nu pot să mă gândesc decât la tine...

- Iar eu mi te imaginez ca pacientă, Jan.. ştii, uneori îmi pare rău, deşi îmi iubesc la nebunie meseria, că nu sunt un funcţionar oarecare, pentru ca să te pot lua cu mine. Adeseori, mă gândesc la suferinţele tale, la umilinţele pe care trebuie să le înduri pentru a păstra

această căsătorie imposibilă. Simt atunci nevoia să vin la soţul tău, să-i mărturisesc ce simt.

- Promite-mi că nu vei face asta niciodată, îl opri Jan. N-aş putea fi fericită dacă aş ştii că ţi-am ruinat cariera.

- Ti-aş promite orice altceva, Jan, numai asta, nu.

În clipa aceea, ea întoarse capul, simţind parcă, primejdia. Şi nu se înşela. Văzu printre alţii figura prea colorată a soacrei sale, alături de a lui Sally, căreia îi cam căzuseră trăsăturile realizând că făcuse o gafă. Sally încercase s-o ţină de vorbă pe doamna Royter, să-i povestească tot felul de lucruri, dar aceasta, la un moment dat, devenise de nestăpânit, se ridicase şi pornise spre foaier...

Privirea ageră a doamnei Royter îşi detectă imediat nora şi un zâmbet triumfător i se instală pe figură. Porni spre ea ca un uliu în picaj. Sally nu mai avu ocazia să intervină nici Jan să se depărteze de Dacre.

- A, aici fumai tu cu căpitanul Loman! Mi-am închipuit eu că este ceva ciudat! Cât despre dumneata, domnule Cheniston, aş vrea să încetezi orice relaţie cu nora mea!

Capitolul 15

Cheniston din instinct, se apropie de Jan. El îi răspunse la fel de tăios doamnei Royter.

- Asta numai Jan poate decide.

Doamna Royter vru să-i răspundă, dar Jan interveni.

- Vă rog, să nu discutăm aici... trebuie să-mi cer scuze...domnule Cheniston... soacra mea se înşeală....

- Nu, nu mă înşel! sări doamna Royter. Şi ar fi spus mai multe, dar se întorsese Jack Loman cu un pahar de whisky şi o limonadă pentru Jan. El privi scena fără să înţeleagă prea mult.

- îmi cer scuze c-am întârziat prea mult, era multă lume la bar... uite limonada ta, Jan.

Jan îl privi pe Dacre, care nu putu decât să se încline, apoi să plece. O, acea bătrână imposibilă! Ce putea face? I-ar fi înrăutăţit situaţia lui Jan dacă ar fi insistat. Cum s-o apere de propria ei soacră?

Jan fu nevoită să suporte răutăţile soacrei care spumega de mânie.

- Nu suport oamenii care te înşeală la fiecare pas! şuieră bătrâna doamnă. Să nu-mi spui că n-ai ştiut de prezenţa doctorului aici!

- De unde să ştiu! exclamă Jan. Suntem invitatele familiei Loman, iar Cheniston...

- Chiar dacă n-ai ştiut că este aici, nu aveai dreptul să vorbeşti cu el, o întrerupse doamna Royter.

- Este absurd!

- Te voi spune lui Guy!

- Sunt sigur c-o veţi face! zise Jan cu amărăciue.

Luminile se stinseră din nou, iar cortina se ridică la al
doilea act al comediei. Jan nu mai auzea nici nu vedea nimic din spectacol, conştientă că Dacre se afla atât de aproape, dar temându-se şi de ceea ce o aştepta acasă.

„ Aş vrea să-ţi promit totul“ îi spusese el.

în pauza următoare, ea nu mai ieşi să fumeze. La sfârşitul spectacolului, se mai văzură un moment la garderobă. Sally o prinse pe Jan de braţ.

- Curaj, Jan nu suport să te văd astfel! Aş vrea să te pot ajuta; mi-a plăcut teribil oftalmologul tău.

- Cui nu-i place? fu răspunsul lui Jan.

La despărţire, cele două prietene îşi promiseră să se mai vadă înainte de plecare.

Jan se trezi singură în taxi mergând spre casă cu soacra ei, care păstră o tăcere desăvârşită pe tot drumul spre casă. Când ajunseră, aceasta spuse:

- Sper că eşti satisfăcută că mi-ai stricat seara!

Jan ar fi pufnit în râs dacă nu s-ar fi simţit mizerabil.

- îmi pare rău dacă susţineţi c-am făcut-o intenţionat.

- Nu te aşteptai să mă amuze comportamentul imoral al soţiei fiului meu!

- Cred că exageraţi. N-am făcut altceva decât să schimb câteva cuvinte cu doctorul Cheniston.

- Refuz să discut problema cu tine!

Jan nu mai zise nimic. Era inutil să discute în

contradictoriu cu soacra sa; iar dacă o aşteptau noi necazuri, atunci să vină, le va înfrunta!

- Nu vă aşteptam atât de devreme! exclamă Guy când le văzu.

- Am avut motivele mele să doresc să vin imediat acasă, zise doamna Royter. Tu ce faci, băiatul meu, lucrezi şi acum? Duci o viaţă grea şi nu are cine să-ţi mulţumească pentru strădanii.

Cu aceste vorbe, ea se îndreptă spre dormitor.

Jan se repezi spre soţul ei:

- Guy, trebuie să ştii că domnul Cheniston era la teatru. Am discutat câteva minute după primul act, iar mama ta consideră că totul a fost pus la cale de mine. în realitate, el era acolo cu nişte prieteni, aşa cum eu eram invitata familiei Loman.Te rog să crezi că n-a fost nimic premeditat.

După ce termină tirada, Jan rămase fără suflare. Dacă se aştepta ca Guy să reacţioneze violent, se înşelă.

- Sper că ştii vechiul proverb franţuzesc Jan, qui s’excuse s’accuse.

- Ce înseamnă asta? interveni doamna Royter, care probabil, trăsese cu urechea.

Jan roşi apoi se întoarse spre soacra sa.

- Guy vrea să spună că încerc să-mi găsesc scuze, dar nu este aşa. Vă spun acum că era imposibil să fi aranjat o întâlnire cu doctorul Cheniston.

-Jan, te rog să te duci la culcare, zise Guy.

Cu un gest de deznădejde, ea porni spre dormitor. Nu avea rost să mai încerce să câştige simpatia lui Guy.

Rămasă singură cu fiul său, doamna Royter începu să cotcodăcească:

- Nici nu ştii cât de aproape erau; se mâncau din priviri, Guy. Au aranjat întâlnirea asta, este evident. Şi prietena ei a avut cea mai mare contribuţie. Eu mi-am luat inima în dinţi şi i-am spus lui Cheniston că nu eşti de acord cu prietenia lor, iar el mi-a răspuns cu impertinenţă. Bietul meu băiat, tu te speteşti muncind iar nevasta te înşeală cu prima ocazie.

- Mamă, va veni momentul în care acest doctor va regreta relaţia cu Jan, ca şi felul în care ţi-a răspuns.

- Consiliul General al Medicilor ar trebui să afle despre asta! declară doamna Royter.

- Poate că vor afla, peste câtva timp.

- Cum vei proceda?

- Nu-ţi pot spune prea multe în seara asta; Sonia va face totul, este pacienta lui.

Capitolul 16

O săptămână mai târziu, într-o frumoasă seară de mai, când Londra strălucea datorită miilor de becuri aprinse peste tot, Sonia Fairday se plimba nervoasă prin apartamentul luxos de pe strada Quayne Court, pe care tatăl ei îl cumpărase cu doi ani în urmă, pentru a-i face o bucurie fiicei sale. Fairday prefera să locuiască la ţară, dar luase acest apartament pentru fiica sa, căreia îi satisfăcea toate cerinţele, mai ales de când murise mama ei.

Sonia nu avea un caracter puternic. Era extravagantă în totul, în felul în care se îndrăgostea, ura, se îmbrăca. Obişnuia să calce în picioare pe oricine, numai pentru a-şi atinge scopurile.

Iar acum, îl voia pe Dacre Cheniston. Iar dacă el nu voia s-o ia de nevastă îl voia măcar ca amant.

în copilărie, Sonia fusese greu de controlat, iar acum era de necontrolat ca femeie, ceea ce era mai periculos. Iar pentru
Dacre Cheniston era dispusă să facă orice ca să-l aibă. Felul în care o trata el, cu bunăvoinţă dar fără a o încuraja, nu făcea decât s-o aţâţe. Dacă Dacre ar fi iubit-o, Sonia ar fi fost capabilă dacă era nevoie, să se retragă cu el pe vreo insulă părăsită, să sufere în tăcere alături de el. Nu suporta să vadă că acorda atenţie altei femei.

Iar în seara asta frumoasă de mai, Sonia era foarte

neliniştită. Asta pentru că nu avea nimic de făcut. Tatăl ei era plecat cu afacerile; bărbatul cu care trebuia să cineze contramandase totul pentru că avea gripă... Ii sunase pe Dacre de patru ori după amiază şi servitoarea acestuia îi spusese că era plecat; dar ea nu credea. Era convinsă că Dacre se afla în sala de consultaţii, dar refuza să vorbească.

Guy Royter îi spusese că Dacre Cheniston era foarte interesat de soţia lui. Sonia strânse din dinţi amintindu-şi figura lui Jan, care îl captivase pe bărbatul cu reputaţie de misogin. Se întâlniseră şi la teatru unde Jan fusese însoţită de soacra ei. Guy voia să intervină cumva, să pună capăt acestei relaţii.

- Cheniston trebuie oprit, îi spusese Guy; n-o pot face decât punând capăt activităţii lui.

- Lasă-mă pe mine, Guy, spusese ea, hotărâtă să-l facă pe Cheniston să plătească. îi va mai da o singură şansă, apoi îl va face să plătească pentru că o considera pe Jan superioară ei.

- Aş vrea să-i fac o vizită acestui Cheniston, adăugase Guy.

- Cred că-l vei găsi după nouă şi jumătate. Ştii, m-am folosit de o minciună; i-am spus că tata are nevoie de o consultaţie, astfel am aflat la ce oră se întoarce.

Iar acum, Sonia aştepta neliniştită, străbătând încăperea cu paşi mari. Dacre va trebui să cedeze în seara asta; trebuia să se gândească la reputaţia sa,

lucru cel mai important pentru el. Sonia nici nu mâncă; era prea nervoasă şi devastată de pasiunea pentru bărbatul care o consultase o dată şi nu manifestase altceva decât interes profesional pentru ea, lucru care pe ea o incitase teribil. în cele din urmă, se linişti privind ceasul de pe perete, care indica ora nouă şi un sfert.

Se mai privi o dată în oglindă, conştientă că arăta perfect. îmbrăcă o rochie de seară nouă, care i se mula perfect pe trup, cu spatele gol. îşi puse perle la urechi, mai adăugă o picătură de Vol de Nuit şi se mai privi o dată, conştientă că arăta de parcă ar fi ieşit din paginile revistei Vogue.

Ea şi Guy vor avea grijă să-l facă pe Dacre să cedeze în seara asta. Nici nu ajunse bine acasă la el că servitorul, care apăru imediat, îi spuse că domnul Cheniston nu era acasă.

- Ştiu prea bine că este, zise Sonia înţepată şi intră, îndrep- tându-se spre biroul lui Dacre. Şi el era acolo. Sonia îl păcălise. Intră şi se rezemă de perete.

- Cred că este o greşeală, murmură el.

- Ai fost teribil de amabil să stai acasă pentru mine!

- Consultaţia era pentru tatăl tău, Sonia!

- Nici vorbă, tata este plecat cu afaceri. Programarea este pentru mine, îi răspunse ea zâmbind.

Dacă Dacre ar fi plăcut-o măcar un pic, ar fi apreciat felul în care arăta Sonia în seara asta. Dar nu-i plăcea

Sonia şi nu avea încredere în ea. Nu simţea nimic decât iritare la vederea ei. Sonia se îndreptă spre biroul lui.

- Ce-ai făcut cu acele superbe garoafe pe care ţi le-am trimis de dimineaţă? îl întrebă ea.

- Le-am trimis la spital, aşa cum fac cu toate florile.

- Nu te porţi prea frumos cu mine... începu Sonia dezamăgită.

- Nu vreau să mă port frumos, tot aşa cum nu vreau ca nici tu să faci acest lucru; ne purtăm civilizat, doar. Nu avem nimic în comun, nici nu vom fi prieteni vreodată, aşa că nu vreau să ne mai vedem, i-o reteză Dacre.

- Te comporţi prosteşte, murmură Sonia. Nu văd de ce nu ne-am înţelege. Când am venit aici prima oară, te-ai purtat foarte frumos.

- Domnişoară, atunci ai venit pentru un consult.

Sonia îl privi pe sub genele încărcate de rimel.

- Ce simpatic eşti! continuă Sonia. Nici un bărbat nu mi-a mai spus că este interesat de sănătatea ochilor mei şi nu de mine.

- Ei bine, asta este situaţia, eu nu sunt interesat absolut de loc de tine, îi explică Dacre.

Trebuia să fie brutal cu ea, pentru că prin delicateţe nu reuşise să scape de ea. Era o femeie periculoasă, nevrotică şi trebuia s-o oprească în vreun fel.

Dar nici brutalitatea nu duse la nimic bun. Ba poate,

chiar aprinse flacăra pasiunii care începu să strălucească în ochii ei încărcaţi de rimel.

- Dacre, îi puse ea cu o voce plină de pasiune, de ce repeţi că nu poate fi nimic între noi doi?

- îi voi spune tatălui tău despre pretextul cu care ai venit în seara asta în casa mea.

- Ai fi un prost dacă ai face-o, zise Sonia. Tata nu te va crede; ştie că de obicei eu sunt cea asaltată de bărbaţi. De ce ar crede că eşti o excepţie?

- Repet, Sonia, între noi nu poate fi nimic, nici măcar prietenie.

- De ce? Nu-ţi plac?

- îmi pare rău, dar nu mă atragi defel.

Aceste vorbe erau prea brutale chiar şi pentru o femeie ca Sonia.

- Oh! exclamă ea.

- Tu m-ai obligat să-ţi adresez astfel de vorbe. Iar acum, te-aş ruga să pleci.

Sonia îşi muşcă buzele.

- Aceleaşi vorbe i le-ai spus şi soţiei lui Royter, pe care am văzut-o ieşind de aici noaptea? Probabil ai favorite, domnule Cheniston, şi Jan este una din ele!

Dacre păli, la auzul numelui lui Jan. în cele din urmă reuşi să spună:

- Nu ştiu la ce te referi.

- Guy Royter este un vechi prieten al meu, care mi-a spus că i-ai tulburat viaţa de familie. Se pare că ai fost

mai dispus să-i deschizi uşa casei tale soţiei lui, la miezul nopţii, decât mie.

- Te rog să părăseşti această casă, domnişoară Fairday! Refuz să discut problema doamnei Royter cu tine.

Sonia îşi pierdu controlul când îl văzu pe Dacre întinzând mâna spre clopoţelul de pe birou.

- Doar n-o să suni!

- N-o s-o fac, dacă părăseşti imediat această încăpere!

- Aşa se vorbeşte cu o femeie?

- Numai aşa se poate vorbi cu o femeie ca tine!

- A, deci lui Jan îi spui alte lucruri!

- Vrei să încetezi să menţionezi numele doamnei Royter aici?

Sonia se apropie şi mai mult şi deodată se aruncă la pieptul
lui.

- O, cât te iubesc, suspină ea.

Dacre încercă să-i descleşteze mâinile, dar Sonia era o femeie foarte puternică şi disperată. Dacre reuşi în cele din urmă să-i prindă mâinile, strângând-o şi lăsându-i urme în carnea albă. Sonia se luptă cu el. Dacre nu putu să-i desfacă mâinile de după gâtul său.

în acel moment uşa se deschise şi servitorul îl lăsă să intre pe Guy.

Acesta văzu cum Sonia, aparent, se lupta în braţele lui Cheniston. El îl apucă imediat pe majordom de braţ.

- Vei fi martor, ai văzut cum doamna se zbate în braţele stăpânului dumitale.

Sonia care-l văzuse pe Guy se îndreptă spre el disperată.

- O, Guy, bine c-ai venit!

- Draga mea Sonia, ce naiba se întâmplă aici? exclamă Guy.

Ea îl indică pe Dacre.

- întreabă-l!

Guy îl privi pe Dacre care era ciufulit, cu hainele în dezordine, după lupta cu Sonia. El scoase o batistă şi-şi şterse rujul Soniei de pe faţă.

- Nu ştiu de ce ai venit aici, Royter, zise Dacre; aş vrea s-o conduci acasă pe miss Fairday. Mi-a spus că eşti un vechi prieten.

- Sunt un vechi prieten al tatălui Soniei. Dar îmi poţi explica, domnule Cheniston, ce se întâmpla aici? Aşa te porţi cu toate pacientele?

Ce josnic era acest soţ al lui Jan! Biata de ea!

- Nu vrei să-i explici domnului Royter ce se întâmpla aici? o întrebă Dacre pe Sonia.

- Nu este nevoie! exclamă Guy. Sonia se lupta să-ţi scape din braţe, nu este aşa?

- Este o mare minciună, şi cred că pe drumul spre casă, miss Fairday îţi va spune adevărul, Royter.

Sonia, care realizase că nu mai avea nici o speranţă cu Dacre, se hotărî să se răzbune cum va putea mai bine.

- Este adevărat ce spui, Guy, zise ea. Am venit la consultaţie în seara asta, pentru că am dureri puternice de cap din cauza ochelarilor, iar domnul Cheniston a început să mă sărute. O, bine c-ai apărut, altfel nu ştiu ce s-ar fi întâmplat!

Dacre o privea de parcă atunci o vedea prima oară.

- Cum poţi face astfel de afirmaţii, miss Fairday, ştii bine că lucrurile au stat tocmai invers!

- Adică o femeie te-a atacat, domnule Cheniston... zise Guy batjocoritor.

- Incredibil, dar acesta este adevărul.

- Ce lipsit de ruşine eşti, domnule Cheniston! Mai întâi soţia mea, acum Sonia, un medic al cărui reputaţie ar trebui să fie neştirbită... vei regreta aceste lucruri, domnule Cheniston. El se îndreptă spre scaunul în care Sonia suspina.

- Vino, Sonia, te voi duce acasă.

Când ajunseră la uşă Guy se întoarse.

- Voi merge mâine în numele Soniei, domnule Cheniston, la Consiliul General al Medicilor şi voi depune plângere.

Capitolul 17

Jan era singură în camera de zi, în acea seară când Guy se întoarse pe la unsprezece şi jumătate. Tocmai se îndeletnicea cu ceva destul de neplăcut, mai precis cu cârpitul ciorapilor lui Guy. Făcea acest lucru de o oră şi o cam dureau ochii.

Guy nu venise nici la masă, o sunase de la birou să-i spună că va întârzia. Doamna Royter avea zi de bridge cu prietenele sale, aşa că o lăsase singură. Jan şi le imagina pe bătrânele doamne, cotcodăcind şi bârfind în timp ce jucau, şi mulţumi lui Dumnezeu că rămăsese singură.

Săptămâna care trecuse de la întâlnirea cu Dacre i se păruse un an. Guy avea acelaşi comportament ciudat şi foarte rezervat din ultimul timp, dar oricum, numele lui Cheniston nu mai fusese pronunţat în casa lor. De aceea, spera că poate, lucrurile vor reveni la normal în casa lor. „Normalul“ nu era nimic plăcut pentru ea. Dar acea atmosferă glacială, boicotul permanent între soacră şi soţ reuşise să-i amărască existenţa.

Sally şi Jack părăsiseră Londra cu două zile în urmă. Draga de Sally, care avea o căsnicie fericită iar acum se îndrepta spre Singapore plină de speranţe cu soţul ei! După plecarea ei Jan începu să se simtă cu adevărat singură.

Auzi cheia în yală şi se ridică să-l întâmpine.

- Ai lucrat până târziu, îi spuse ea.

Pentru prima oară după atâta timp, Guy îi întoarse

zâmbetul. Jan observă că era îmbujorat, că părea fericit, ca omul care avusese o reuşită.

- Ei, nu este prea târziu, zise el, frecându-şi mâinile mulţumit. Vrei să-mi aduci ceva de băut până mă dezbrac?

Jan aduse sticla de whisky şi paharul, gândindu-se că probabil, Guy făcuse bani; alt motiv de mulţumire, nu vedea.

- Simţeam nevoia unei băuturi, îi spuse el.

- Ce s-a întâmplat, Guy? îl întrebă ea aşezându-se pe sofa.

El o privi peste ramele ochelarilor.

- De ce mă întrebi?

- Pari foarte mulţumit de ceva anume.

- Aşa sunt.

- Presupun că ai reuşit să câştigi nişte bani!

- O, nu draga mea, noi contabilii nu avem această posibilitate. Dar seara asta a pus capăt multor luni de frământare.

Jan se încruntă.

- Dragul meu, la ce te referi?

- Chiar vrei să ştii?

- Sigur că da.

- Nu ştiu dacă te va amuza la fel ca pe mine... bine, o să-ţi spun. Ar trebui să afli, oricum. Ştiu că îl admiri teribil pe oftalmologul tău, Cheniston. Ar trebui să afli ce fel de bărbat este şi să realizezi că tu, din fericire, ai un soţ foarte decent. Jan îşi ţinu respiraţia. Sângele îi năvăli

în obraji; aşadar, la Dacre se referea! Mâine, continuă Guy, voi face o reclamaţie la Consiliul Medicilor, în numele domnişoarei Sonia Fairday, împotriva lui Cheniston al tău. Este acuzat de încercare de viol asupra acestei paciente care a venit în sala lui de consultaţii la ora zece, cu dureri mari de ochi. Astfel, Cheniston va fi eliminat din Registrul Medical. Cariera lui este terminată. M-ai auzit, Jan?

Jan îl privea îngrozită, de parcă nici una din vorbele lui n-ar fi ajuns până la ea. Nu se putea mişca, sau vorbi. Aşa că Guy repetă totul, adăugând detalii, de data asta. îi relată totul savurând vorbele, până când ea o şi văzu pe Sonia Fairday în braţele lui Dacre încercând să-i opună rezistenţă. Când văzu că Jan continuă să-l privească, fără a da semne că înţelege ceva, reluă a treia oară povestirea.

- Văd că refuzi să înţelegi ce-a făcut acest individ, draga mea, şi mai ales ce i se va întâmpla. îţi repet pentru ultima oară: când am deschis uşa...

Dar nu mai apucă să continue pentru că Jan sări în picioare.

- Guy, nu continua, nu pot să cred... Dacre nu este capabil de aşa ceva. Refuz să cred ce-mi spui!

- Poţi să-i iei apărarea cât vrei, draga mea, dar nu-l va ajuta cu nimic. Tot ce ţi-am spus este adevărat. Sonia a făcut plângerea, iar eu voi avea satisfacţia de a o înainta Consiliului Medicilor.

- Nu poate fi adevărat!

- De ce nu? N-ar fi primul căruia i se interzice să profeseze!

- Guy, Dacre nu este genul de bărbat care să facă aşa ceva! strigă Jan disperată.

- Vei afla şi din ziare ce s-a întâmplat. Voi avea grijă să fie pe prima pagină!

Jan începu să tremure. Nici nu mai putea să respire.

- Nu pot să cred! Refuz să cred! repeta ea.

- îţi arăt declaraţia Soniei dacă vrei!

- N-o cred pe Sonia!

- A, îl crezi pe el!

Jan închise ochii. Ar fi vrut să creadă ce-i spunea Guy, dar nu putea; şi asta nu pentru că Dacre o iubea pe ea. Nu se putea aştepta la fidelitate din partea lui, era liber să aibă relaţii cu cine voia. Dar nu şi-l imagina asaltând o tânără care venise la el la consultaţie.

- Nu mă poţi face să cred că Dacre a asaltat-o pe Sonia! Slavă Domnului, poate avea singură grijă de ea! De fapt, ea afirmat întotdeauna că este nebună după el. L-a prezentat la bal ca pe iubitul ei.

Guy făcu o grimasă.

- Da, nu poate fi acuzat chiar de viol. Sigur că Sonia îşi poate purta singură de grijă. Şi ea afirmă că i-a plăcut Cheniston şi că-l admira. Dar el a mers prea dparte, în loc să rămână doctorul ei, a vrut să-i devină iubit, ceea ce ea a refuzat. Asta este destul pentru a pune capăt carierei unui oftalmolog.

- Şi tu ce căutai acolo? strigă Jan cu ochii ieşiţi din

orbite. Chiar în acel moment?

- Ce naiba vrei să insinuezi? răcni Guy.

- Cred că te-ai aflat acolo la momentul oportun pentru că aveai ceva împotriva lui Cheniston. Tu şi mama ta, iar acum, te suspectez că ai ajutat-o cumva pe Sonia... Jan se opri.

Guy îşi ieşise din minţi. O privea cu ochii scoşi din orbite, apoi se întâmplă ceea ce nu-şi închipuise că se va întâmpla vreodată: Guy o lovi. Lovitura neaşteptată o făcu să se dea un pas înapoi; o durea obrazul şi urechea din cauza loviturii, dar se simţea şi foarte umilită. Asta era prea mult. Doar ea nu era sclava din Maroc; era Jan Royter, membra unei comunităţi civilizate, iar acest tratament nu-i putea fi aplicat ei.

Guy se calmă după ce o lovi şi vru să se apropie de ea.

- îmi pare rău, Jan. N-am vrut...

- Nu! strigă ea cu toate puterile. Nu mai spune nimic. S-a terminat totul între noi. Plec chiar acum la Dacre. Vreau să-mi spună el care este versiunea asupra celor întâmplate acolo. Cred că ai făcut cel mai josnic lucru din viaţă, Guy. în seara asta ai mers prea departe; nu am de gând să te mai suport pe tine, sau pe mama ta!

- Ţi-am spus Jan, începu el, îmi pare rău, îmi cer scuze că te-am lovit... De ce îi iei apărarea? Vei vedea care va fi decizia Consiliului medicilor! Uite, Jan, sunt gata să dau uitării incidentul...

- Să dai uitării incidentul? repetă ea. Să uit că ai pus totul la cale cu Sonia pentru a discredita un om? Pentru a-l pune în imposibilitatea de a-şi exercita profesia care înseamnă totul pentru el? După toate lucrurile minunate pe care le-a făcut pentru toţi pacienţii? Nu voi putea uita asta niciodată! Mă duc la el. îl voi apăra eu, dacă n-o va face altcineva.

- Ti-ai pierdut minţile, Jan! exclamă Guy, pământiu la faţă. Nu ştii ce faci! Şi să nu îndrăzneşti să afirmi că eu şi Sonia am pus totul la cale!

- Nu cred o iotă, până nu aflu adevărul de la Dacre!

Jan se năpusti spre uşă. Doamna Royter tocmai voia să intre. O privi pe Jan suspicioasă, ca întotdeauna.

- Unde te grăbeşti aşa?

- întreabă-ţi fiul! Va povesti toate lucrurile minunate pe care le-a pus la cale în seara asta. Le va relata de zeci de ori, bucurându-se de fiecare dată, adăugând detalii. Iar totul ţi se datorează, doamnă Royter, este rezultatul minciunilor dumi- tale despre Dacre Cheniston. Eşti o femeie demnă de tot dispreţul!

Doamna Royter clipea des, incapabilă să scoată o vorbă.

- N-o lua în seamă mamă, zise Guy, şi-a pierdut minţile. Las-o să plece, Cheniston nu poate s-o ţină acolo. I-ar complica şi mai tare situaţia. Se va întoarce imediat.

Capitolul 18

Pentru a doua oară, Jan se trezi fugind spre casa lui Dacre, în miez de noapte. Prima oară când se trezise în faţa porţii, se răzgândise în ultimul moment, pentru a nu-i afecta reputaţia. în seara asta nu mai ezită. Simţea că Dacre era nevinovat şi că Guy manevrase situaţia în aşa fel încât să iasă prost. Se grăbea spre Dacre, simţind că, poate, vorbele ei îl vor ajuta cumva, redându-i speranţa.

Nu mai era nervoasă, nu mai tremura când se trezi în faţa porţii lui şi sună lung de două ori. îl iubea pe acest bărbat, şi voia să-l ajute din toată inima. Teama de soţ, de soacră, de reputaţia ei nu mai aveau importanţă acum.

Chiar el îi deschise uşa. Majordomul plecase, imediat după ce plecaseră Sonia şi Guy Royter. De atunci nu făcuse decât să străbată sala de consultaţii cu paşi mari, fumând neîncetat. Ştia că se confrunta cu cea mai grea situaţie din viaţă, că era victima unei femei a cărei pasiune degenerase.

De aceea, nu fu surprins s-o vadă pe Jan pe treptele casei sale. Simţise ca va veni. Sigur că ea aflase imediat de la celebrul ei soţ, care făcuse totul împotriva lui şi a ei. Dar Jan nu va suferi în nici un fel, draga de ea!

O singură privire fu de ajuns să vadă că era disperată.

îşi făcuse multe probleme, nesigur de viitorul său,

înainte de sosirea ei. Dar de cum o văzuse, toată supărarea îi dispăruse. întinse mâinile spre ea:

- Draga mea, Jan! O prinse în braţe şi o ţinu la pieptul său câteva clipe. Apoi, o luă încet de mâini şi o conduse în casă. O duse în sala de consultaţii, unde nu ardea decât o lampă cu lumina verzuie.

Jan nu mai fusese în cabinetul lui, dar acum nu vedea nimic în jur, în afară de omul din faţa ei. îl privea, îi cunoştea toate detaliile, toate trăsăturile, ochii de culoarea genţianei, fruntea înaltă. Cu toate acestea, Jan îl privea de parcă ar fi vrut să-şi întipărească în memorie chipul lui drag. îl iubise din toată inima, de cum îl văzuse prima oară.

Apoi, Jan făcu primul gest. îşi eliberă mâinile, îşi scoase pălăria şi-şi scutură buclele. îi străluceau ochii în lumina lămpii, obrajii îi erau aprinşi. Arăta chiar mai tânără ca acea Jan care fugise din Gloucester Square.

- Am simţit nevoia să vin, începu ea.

- Iar eu te-am aşteptat.

- Am aflat de la Guy ce s-a întâmplat aseară, că ai încercat să profiţi de inocenţa Soniei Fairday. N-am crezut o iotă.

- Asta este cel mai important; nu mă interesează ce crede soţul tău. Poate să-mi aducă orice acuzaţii, poate să provoace scandal, nu mă afectează. Important este ce crezi tu.

Privirea lui o făcu să-i bată inima frenetic. închise ochii murmurând:

- Dacre! Dacre!

- Nu ştiu dacă realizezi cât te iubesc!

Ea scutură din cap, continuând să ţină ochii închişi, de parcă n-ar fi avut curaj să-l privească.

- Am trecut prin iad în timpul ăsta iubindu-te, fără speranţa de a te mai vedea vreodată!

- Şi pentru mine a fost un chin!

- Scumpa mea, Jan!

Dacre o ajută să-şi scoată haina, observând că era îmbrăcată într-o rochie de casă cu flori, fără mâneci, ceea ce o făcea să arate ca un copil. Era atât de slabă! Dar catifeaua ochilor ei şi gura ei cu contururi generoase îi păreau cele mai frumoase lucruri din lume. Simţea nevoia s-o strângă la piept.

- Draga mea Jan, şopti el, te iubesc atât de mult!

Ea nu mai fusese luată în braţe de Dacre din acea seară de pe terasa hotelului din Maroc; i se părea o eternitate!

îl prinse în braţe, îl strânse la piept, îl sărută cu grijă, de parcă s-ar fi temut că în orice clipă cineva putea deschide uşa pentru a-i răpi această fericire.

Dacre o sărută cu pasiune. Durerea şi extazul se uneau pe buzele lor, în inimile lor.

încăperea era foarte liniştită, se auzea doar ticăitul ceasului de pe biroul lui, sau foşnetul draperiilor stârnit

de vântul care străbătea.

Jan se simţea ca şi cum ar fi fost trasă prin porţile unei existenţe şi proiectată de vortexul unei alteia în momentele care se scurseseră între sosirea ei aici şi aceste clipe, când stătea în braţele lui Dacre. Aveau atâtea să-şi spună!

- Ştia că vei veni, îi spuse Dacre, deşi nu cred că este bine ce ai făcut, draga mea.

- Nu mai pot gândi normal, Dacre, nu mai vreau, mă simt extraordinar aşa cum sunt acum.

- Dar trăim într-o lume care nu ne lasă prea mult timp să vedem cerul, iubito.

- îţi pare bine c-am venit?

- Sigur că sunt fericit, Jan!

- Dacre, munca ta înseamnă foarte mult pentru mine. Altfel te-aş fi convins să laşi totul în urmă şi să vii cu mine.

- Iar acum, soţul tău încercă să distrugă tot ce am reuşit să clădesc în anii aceştia.

- Nu cred că va putea... nu trebuie să poată... este de neconceput!

- M-am gândit că nu are ce face, dar după felul în care au pus la cale totul în seara asta am început să mă îndoiesc. Este contabilul lui Fairday şi nici unul din ei nu are scrupule. Eu trebuie să dovedesc că totul a fost o înscenare, dar cum? Crezi că mi se va da mie crezare? Va fi cuvântul lor împotriva cuvântului meu!

- Dar majordomul tău ştie că nu voiai s-o vezi pe miss Fairday!

- Da, dar când a deschis uşa a văzut-o agăţată de gâtul meu, iar soţul tău i-a cerut să fie martor.

- Este incredibil că la acest Consiliu al Medicilor se va lua hotărârea de a te elimina după munca pe care ai depus-o, rezultatele pe care le-ai obţinut.

- S-au mai văzut cazuri de medici, cu o reputaţie mai bună decât a mea. Regulile sunt foarte stricte, iar dacă soţul tău dovedeşte că am încercat să fac dragoste cu miss Fairday împotriva voinţei acesteia, sunt terminat. Mai este şi celebra ta soacră. Va fi gata oricând să jure că am profitat de tine la Tanger. Aceasta nu este o acuzaţie prea gravă, întrucât nu eşti pacienta mea, dar este totuşi o acuzaţie.

- Dar eu voi spune adevărul!

- Iubita mea, lumea nu mai preţuieşte inocenţa. Odată stârnit, scandalul nu va mai putea fi oprit.

- Da, tu ştii mai bine.

- Eu am observat că această Sonia este periculoasă, dar nu mi-am imaginat că este şi lipsită de scrupule.

- Vechea problemă, Dacre, femeia căreia nu i se dă atenţie. Dar dacă voia să se căsătorească tocmai cu tine?

- Da, mi-a oferit în seara asta această posibilitate de scăpare, dar am refuzat-o categoric. Nu i-am lăsat nici cea mai mică speranţă; singura femeie cu care vreau să mă căsătoresc eşti tu, iubita mea.

Jan îi repetă fiecare vorbă rostită de Guy ; Dacre începu să străbată încăperea cu paşi mari.

- Este evident, zise el, că a fost o înscenare. Va declara că a sosit aici să-şi caute soţia şi m-a găsit asaltând-o pe Sonia Fairday.

Jan simţea că obrajii încep să-i ardă.

- Este cea mai urâtă mârşăvie! exclamă ea. îmi este ruşine, Dacre, şi nu vreau ca numele şi reputaţia ta să fie pătate.

- Iubita mea, nu trebuie să-ţi fie ruşine. Eşti măritată cu acel individ, nu ai ce face! Ce mult mi-aş dori ca lucrurile să stea altfel! Nu am ce face; voi aştepta până mâine şi voi suporta rigorile.

- Dar reputaţia, munca ta de până acum! Nu se poate şterge cu buretele!

- Voi încerca desigur să mă apăr.

- Şi dacă totuşi vor câştiga?

- Va fi sfârştiul carierei mele de medic. Nu voi putea practica meseria pe care o iubesc.

Jan păli.

- Dacre, asta nu se poate întâmpla!

- Munca era totul pentru mine; desigur, până te-am întâlnit.

- Nu-mi pot imagina cum va fi să fii lipsit de munca pe care o iubeşti.

Dacre încercă să-şi imagineze şi simţi un gust amar. îşi plimbă privirea spre laborator... locul pe care-l iubea cel mai mult, în care-şi desfăşura cercetările. Revedea

fiecare pahar fiecare sticluţă etichetată, microscoapele, aparatele cu raze X, tot instrumentarul.

Se gândi apoi la spitalul de oftalmologie în care opera de trei ori pe săptămână. Acolo dăruia ce avea mai bun. Gândul îi zbură apoi spre clinica din strada Manchester unde îşi interna pacienţii operaţi, care-i dădeau telefoane zilnic, spunându-i despre progresele lor. Numele de Cheniston însemna ceva. Era cariera lui.

Dar şi dragostea acestei femei era importantă. Dragostea unei femei ca Jan. Când o ţinea în braţe uita de tot şi toate. Pasiunea pentru ea era ca un drog de care avea nevoie acum. Ea, singura femeie din din viaţa lui, avea puterea de a-i distrage gândul de la cariera sa aflată în pericol. Ce mai însemna pierderea renumelui şi periclitarea carierei dacă o avea pe Jan?

O dorea cu mai multă intensitate decât dorise orice altă femeie din viaţa sa. Se îndreptă spre ea:

- Jan, iubirea mea... eşti atât de tânără şi frumoasă... te iubesc mai mult decât orice pe lume...

- Dacre şi eu te iubesc cu disperare, dar ce se va întâmpla?

- Nu ştiu, nu întrezăresc nici o speranţă.

- Iar eu consider că nu este cinstit ce ţi-am făcut! N-ar fi trebuit să vin aici, mai ales atât de târziu. Trebuia să mă gândesc la tine implicat în acest scandal.

- Iubita mea, nu mă vor învinge atât de uşor!

- Iar eu nu trebuie să-ţi îngreunez situaţia cu prezenţa mea. Trebuie să plec, să plec, repeta ea,

tremurând în braţele lui.

- Nu, Dumnezeule, unde vrei să te duci? Vrei să te întorci la acel individ? N-ai suferit destul? Jan, nu te pot lăsa să pleci! Ai venit la mine pentru că aveai nevoie de mine. De ce să nu fim împreună?

Ea îl privi cu ochii ei mari strălucitori.

- Sunt atâtea motive pentru care n-o pot face... numele tău reputaţia, cariera...

- Ce contează asta, iubito? Te iubesc din tot sufletul, nu vreau să te las să te întorci la bruta aceea!

Ea tremură la pieptul lui. Din toată inima îşi dorea să rămână cu el. Era nemaipomenit să ştie că el o iubea, c-o voia aproape.

- Nu, Dacre nu pot rămâne... gândeşte-te la binele tău...

- Jan, este mai mult decât pot suporta să te trimit înapoi la soţul tău. Nu mai sunt un doctor care luptă pentru reputaţia sa, ci un bărbat îndrăgostit, nu pot suporta să te pierd din nou.

- Nu voi pleca ... dacă ai nevoie de mine. Te iubesc din toată inima!

- Dragostea mea, vom pleca în străinătate, chiar în Maroc, dacă vrei. De ce să-l mai suporţi pe Royter? Iar cariera mea este nimic fără tine, Jan.

Ea nu mai spuse nimic pe moment. îi simţi buzele, simţi căldura lui, pasiunea lui care i se transmitea ca un torent.

El nu voia s-o lase să se întoarcă la Guy. Nu voia ca

ea să mai sufere. Dar poate dacă ea ar rămâne, a doua zi, Dacre ar regreta c-o oprise şi ea n-ar putea îndura asta. Dragostea lui era prea importantă pentru ea ca s-o piardă!

- Nu, Dacre, este o nebunie, nu pot rămâne, trebuie să plec.

- De ce, Jan?

- Cunoşti toate motivele, la fel de bine ca mine. Dacă voi rămâne aici, toată lumea va crede că Guy a avut dreptate, mai degrabă aş muri decât să fiu cauza destituirii tale.

El tăcu o clipă. O privi cu ochi obosiţi, dintr-o dată descurajat, fără argumente.

Dacre ştia că Jan are dreptate; era o nebunie să afirme că nu conta decât dragostea. Iar când va dispărea pasiunea, căci indiferent de intensitatea iubirii dintre un bărbat şi o femeie, apare şi momentul în care se ajunge la saţietate, atunci el, invariabil, va dori să lucreze din nou.

- Dacre, spune-mi ceva, înţelegi că vreau să plec acum tocmai pentru că te iubesc?

- Iubito, înţeleg de ce nu vrei să rămâi. Pentru că eşti cea mai minunată şi lipsită de egoism femeie din lume. Mă faci să-mi fie ruşine..

- De ce?

- Pentru că nu sunt nici pe jumătate la fel de curajos sau puternic...

- Ştii că mi-aş da şi viaţa pentru a fi a ta, Dacre.

- Iar eu mi-aş da viaţa pentru ca să te pot păstra!

- Dar asta ar însemna sfârşitul carierei tale!

- Prespun că da.

- Iar eu nu te pot ajuta, Dacre; nici măcar nu pot depune mărturie împotriva soţului meu să dovedesc înscenarea.

- Va trebui să laşi asta în seama mea, mă voi descurca în felul meu.

Se sărutară din nou cu pasiune, conştienţi că timpul trecea, că vor urma momente şi despărţiri dureroase.

- Iubita mea, ce-aş putea să-ţi spun? Cum să te fac să înţelegi ce mult înseamnă dragostea ta pentru mine? Că te ştiu alături de mine?

- Te iubesc, asta este tot ce-ţi pot spune.

- Şi eu te iubesc, dar simt că nu trebuie să te las să ajungi din nou la acel ticălos.

- Nu mă poate atinge cu nimic. De fapt, în seara asta plecarea mea a fost un gest de revoltă. Jan îi povesti discuţia cu Guy, dar nu şi faptul că fusese lovită. De acum încolo, mă voi comporta cu ei, aşa cum se comportă ei cu mine.

- Aş vrea să cred, iubita mea, că acele două fiare nu te vor înrăi şi că vei rămâne mereu aşa.

- Cred că nu este bine să vin să te mai văd.

- Din păcate, ai dreptate, dragostea mea.

- Va trebui să ne luăm rămas bun.

- Da, iubito, dar nu mă lăsa să te strâng în braţe, nici să te sărut la despărţire. N-aş putea să-ţi mai dau

drumul.

Dar în timp ce-i ţinea haina, Dacre simţi parfumul ei drag, parfumul femeii iubite, şi i se făcu rău conştientizând c-o va pierde. Vor urma momente grele pentru amândoi.

- Ai avut multă dreptate, Dacre, când mi-ai spus la Tanger că suntem cu toţii sclavi. Este ridicol că trebuie să trăim într-o lume care se vrea civizilată dar care nu ne ajută să ne rupem lanţurile sclaviei.

- Aşa este, întări Dacre.

Privind-o şi văzând cum lacrimile încep să i se rostogolească pe obraji, el constată că Jan părea un copil. Un copil nefericit, care plângea neputincios. Dacre lăsă să-i cadă haina şi pălăria ei şi o prinse în braţe.

Capitolul 19

Următoarele două luni au fost cele mai grele din viaţa lui Jan. Mai întâi iunie, care de obicei îi aducea bucurie prin bogăţia şi varietatea de flori, apoi iulie cu căldura excesivă. Vara era cel mai vesel anotimp, pentru că însemna mult soare şi cântec de păsărele; câmpii pe care holdele începeau să se coacă, apusuri minunate de soare.

Dar de data asta, vara rămase ca un anotimp întunecat în amintirea lui Jan. Traversă o vară tristă, sterilă, când dragostea era dezolantă, în agonie; a fost un sezon întunecat, dificil, în care încercă să trăiască sub acelaşi acoperiş cu un bărbat răspunzător de dezastrul celui mai grozav bărbat pe care-l cunoscuse vreodată; noapte după noapte avea insomnii, iar dimineaţa se confrunta cu convingerea că se întâmplase ceva foarte rău, care se lega de figura lui Dacre; apoi amintiri mai mult sau mai puţin plăcute.

Cu două luni în urmă, când părăsise casa lui Dacre revenind la soţul ei o făcuse cu convingerea că nu va mai putea suporta mult timp. îi era aproape imposibil să îndure durerea de a fi despărţită de Dacre, tocmai când el avea mai multă nevoie de dragostea, apropierea si înţelegerea ei. Era conştientă că si el suferea din cauza despărţirii si nu îndrăznea să-i scrie măcar un cuvânt sau să-i dea vreun semn că are nevoie de ea. Jan nu se

temea că Dacre ar fi uitat-o. Acea oră petrecută cu el, dragostea disperată pe care o simţeau unul pentru celălalt, era mai puternică decât ei doi.

Dar ei nu-i era de ajuns să-şi spună că exista o astfel de dragoste. Voia să fie cu el, să-i dovedească dragostea ei clipă de clipă. Iar această dorinţă deveni mistuitoare când acuzaţiile lui Guy împotriva lui Dacre devenir' publice.

Nu se mai putea gândi la nimic altceva, ci numai la cele întâmplate dup' ce îl p'r'sise pe Dacre revenind în casa din Gloucester Road.

Fiind prea pasionat' şi îndr'gostit' de Dacre, nici nu-i mai p'sase de ce va spune soţul ei. De fapt el nici nu coment' în vreun fel întoarcerea ei. Era obsedat de ideea r'zbun'rii. Cu toate acestea r'sufl' uşurat când v'zu c' Jan s-a întors. Poate se gândise vreo clip' la posibilitatea ca ea s' nu mai revin'. Iar el o voia... poate numai pentru a n-o l'sa s' fie a lui Dacre Cheniston.

- Am ştiut eu c' Dacre nu te va opri acolo, şuier' el satisf'cut.

Ea se întoarse spre el îl privi lung şi-i spuse lucruri pe care, cu două zile în urmă n-ar fi îndrăznit să le rostească. îl insultă, numindu-l mincinos, laş, îl acuză că înscenase totul cu ajutorul Soniei.

Guy o lăsase să vorbească, mulţumindu-se să ridice

din umeri din când în când. Era convins că Jan va obosi de vorbit apoi se va calma şi lucrurile vor reintra pe făgaş.

Dar Jan, care nu trăia decât pentru a-l apăra pe Dacre, continuă în aceeaşi idee şi în zilele care urmară. Nu mai suporta să fie supusă, politicoasă. îi spuse cu francheţe lui Guy că nu va mai sta mult cu el, pentru că voia să aibă o viaţă separată de a lui; că niciodată nu va mai fi ce a fost - adică o sclavă civilizată. îl ura şi îl dispreţuia pentru ce-i făcuse lui Dacre şi nu-l va uita cât va trăi pentru asta.

„N-aveai dreptul, nici justificarea să faci asta“ îi repetase ea în următoarele două săptămâni. Iar el nu ţi-a făcut nimic pentu ca să merite ura asta. în afară de incidentul cu Sonia, nu ştiu ce justificări mai poţi aduce: n-a încercat să mă ia de lângă tine, iar eu am făcut totul pentru a fi o soţie bună.

Guy avea mereu acelaşi răspuns:

- Draga mea, te înşeli. N-a fost o înscenare. Şi nici nu este o vendetă personală. Mai precis, nu este vendeta mea, ci a Soniei. Am acţionat în numele ei.

Jan consideră că era inutil să argumenteze. Era convinsă că Guy nu ar fi cedat.

Faţă de soacra sa care credea fiecare vorbă rostită de fiul său, Jan păstra o atitudine rece şi rezervată cu

care chiar şi teribila ei soacră nu se putea obişnui. Acesteia nu i se dădea şansa s-o tachineze pentru că imediat ce deschidea gura, Jan părăsea încăperea. în acest fel pentru moment, atât mama cât şi fiul o lăsară în pace. Dar era o victorie care nu-i aducea nici o bucurie. Nicicând nu fusese mai nefericită, de fapt.

Nu ştia ce se întâmplase în ziua în care Dacre compăruse în faţa Consiliului Medicilor. Tocmai de aceea lucrurile i se păreau şi mai complicate, mai greu de suportat.

Guy nu-i spuse nimic. Avea o plăcere deosebită s-o vadă frământându-se din cauza lui Cheniston. Era evident că Jan suferea în tăcere. Dar, după părerea lui, ea nu avea dreptul să sufere.

Jan simţea că se mişcă în întuneric, în imposibilitate de a face ceva pentru Dacre.

Află din întâmplare ziua în care Dacre trebuia să compară în faţa consiliului şi locul în care se ţinea şedinţa. Se duse în locul acela de câteva ori în ziua respectivă, dar nu reuşi să-l zărească pe Dacre, şi nici nu voia să fie văzută acolo pentru a numai turna gaz pe foc.

Apoi apăru primul articol într-un ziar. îl văzu dis-de-dimineaţă, înainte ca Guy sau mama lui să se fi trezit. Lividă, ea parcurse rândurile despre Dacre Cheniston, care constituia unul dintre cele mai suculente scandaluri

din ultima vreme.

„ Cunoscutul oftaolmolog Dacre Cheniston nu mai poate profesa ca urmare a violării intimităţii unei paciente, frumoasa miss Fairday, o bogată moştenitoare....“

Jan citi titlu după titlu... rapoarte abominabile, la care se adăugau exagerările ziariştilor. Paragrafe întregi care acopereau de ruşine numele îndrăgit de ea. Dovezi crude împotriva unui bărbat care se dăruise trup şi suflet meseriei sale, care nu făcuse în viaţă nimic de care să-i fie ruşine.

începu să tremure violent în timp ce scana ziarele. Era îndurerată pentru Dacre dar şi furioasă împotrivă lui Guy, care făcuse totul posibil. El şi Sonia Fairday. Se întrebă cum va putea să citească Sonia aceste rânduri, ştiind că săvârşise o crimă. De fapt, atât ea cât şi Guy erau doi criminali. Era un atac impardonabil asupra unui om care nu le făcuse nimic...

Dacre se apărase, desigur. Dar îi fusese greu să demonstreze că Sonia Fairday era o sexmaniacă, o femeie isterică. Ea era sprijinită de Guy Royter cu partea sa de povestire. Şi chiar şi bătrânul Fairday fu atras în acestă poveste, luându-i desigur partea fiicei sale. Bietul om nu avea nimic personal cu Dacre, ba chiar îl plăcea.

Erau paragrafe lungi care conţineau declaraţia

Soniei şi ale lui Guy.

Sonia cu un aer nevinovat comunică auditoriului că se dusese în seara aceea la un consult pentru că simţea o durere acută de ochi, după purtarea ochelarilor prescrişi de Cheniston. Apoi derulă povesea violării intimităţii. Guy confirmă spusele ei adăugând chiar că la Tanger, Cheniston procedase la fel cu soţia sa, care nu-l încurajase defel. Iar mama lui îi întărea spusele. Dacre continuase cu asaltul şi după întoarcerea la Londra.

Dacre negă totul. Dar dovezile celor doi erau prea puternice; un medic nu avea voie să dea frâu liber pornirilor sale. Dacre fu găsit vinovat că atentase la pudoarea pacientei sale Sonia Fairday, lucru neadmis de lege. Se hotărî eliminarea lui din Registrul Medical.

Jan rămase cu faţa ascunsă în palme, murmurând într-una:

- Doamne, nu este posibil! Nu este posibil! Nu trebuie să se întâmple asta!

Tremura violent când Guy şi mama sa sosiră în încăpere. Jan reuşi să se controleze, nu scoase o vorbă în timp ce soacra şi soţul ei luară micul dejun. îl privea pe Guy cu ochii arzând, conştientă de satisfacţia tipărită pe figura lui. Ar fi vrut să-l poată ucide.

Guy vru să spună ceva despre Dacre, dar văzându-i figura împietrită se abţinu.

Dar doamna Royter o privi pe Jan şi cotcodăci:

- ... dragul tău doctor Cheniston, a fost eliminat din Registrul Medical! A primit ce i se cuvenea! Nu va mai practica medicina în ţara asta vreodată... este terminat, nu-i aşa, Guy?

- Ei, ar mai putea face câte ceva, ca toţi cei de teapa lui, cărora li s-a ridicat permisul de liberă practică...

Aici Guy se opri. Jan sări de pe scaun. Lăsă mâncarea neatinsă şi trânti uşa după ea.

- Şi ea a primit ce i se cuvine, spuse doamna Royter.

Guy împinse ceaşca de cafea din faţa sa.

- M-am săturat de toată porcăria asa, murmură el.

- Ba din contră, ar trebui să fii mulţumit. Ai făcut ce-ai vrut cu Cheniston.

Guy rămase cu ochii aţintiţi asupra unui şervet de pe masă. La naiba, nu era prea plăcut pentru el să ştie că Jan era informată de tot ce pusese el la cale.

Cu toate acestea, era mulţumit că se răzbunase pe Cheniston. îl urâse dintotdeauna, fusese gelos pe el, iar Sonia fusese pionul principal.

Sonia era acum îndrăgostită de un alt bărbat, un conte italian, care-i oferise inima ca şi vilele sale din sudul Italiei.

Guy ştia că o femeie rea este de zece ori mai rea decât un bărbat şi acum avea confirmarea. Nu mai avea rost să i se alăture mamei sale în bucuria ei. De aceea, când aceasta reîncepu se ridică şi părăsi încăperea.

O găsi pe Jan în dormitor.

- Plec la birou, Jan, îi spuse el.

Ea nici măcar nu se întoarse să-l privească.

- La revedere, îi spuse ea.

- Asta este tot ce-mi spui, Jan? Nu mi-ai acordat atenţie de câteva săptămâni.

- Şi de ce aş face-o? Ce-ai făcut pentru a merita un comportament civilizat din partea mea?

- Uite ce este, Jan, nu mai tolerez situaţia asta, eşti soţia mea şi...

- Cât mi-aş dori să nu fi fost aşa! explodă ea. Mi-e ruşine de numele pe care-l port! Guy ştiu că ai făcut totul pentru ca Dacre să fie eliminat din Registrul Medical. Şi ai reuşit. Dar nu te mai obosi să-mi explici că tu şi Sonia n-aţi pus totul la cale. Aţi ruinat un om nevinovat şi mă tem că nu ai procese de conştiinţă. Vei fi pedepsit cumva, cândva.

Nu vei scăpa.

Guy, roşu la faţă, trecea pălăria dintr-o mână în cealaltă.

- Vorbeşti prostii, Jan, murmură el. Consiliul l-a găsit vinovat.

- Pe baza dovezilor false, aduse de tine şi Sonia.

- Şi ce vei reuşi dacă vei persista în aprecierile tale?

- Eu cred în Dacre şi el ştie asta!

- Mai rămâne să fugi cu el! o sfidă Guy. Cu un

oftalmolog care nu are dreptul să-şi practice meseria.

Jan veni mai aproape de el, sfidându-l:

- Ascultă-mă, Guy, dacă ar fi posibil, l-aş urma până la sfârşitul lumii, indiferent dacă poate practica sau nu... aş dori să trăiesc cu el aşa ostracizat cum va fi, decât să rămân soţia unui aşa numit cetăţean onorabil ca tine! Dar nu voi pleca la el numai pentru a nu justifica afirmaţiile făcute împotriva lui...

Ştiu că în timp Dacre va reuşi să se ridice din nou; profesia înseamnă totul pentru el. Şi pentru mine. Dar tu, o minte îngustă nu poţi înţelege asta.

Jan se opri aici, izbucnind în lacrimi.

- Jan, uite ce e...

- Te rog să pleci mai repede! Mai repede!

El plecă ridicând indiferent din umeri. Iar ea plânse toate lacrimile adunate de atâta timp. Erau lacrimi de durere pentru Dacre, nu pentru ea. Dacre, al cărui nume fusese târât în noroi. Dacre care nu va mai putea opera vreodată, care nu va mai putea da consultaţii.

îl vedea cu toată amărăciunea pe figură. Jan nu mai putu să îndure. îşi puse pălăria şi paltonul şi se duse să-i telefoneze. Trebuia măcar să-l audă şi nu putea folosi telefonul din apartament.

Capitolul 20

Se îndreptă spre staţia de metrou şi intră într-o cabină telefonică. După ce formă numărul lui Dacre auzi semnalul ocupat. Apăsă pe butonul „redial“ dar la fel se întâmplă. închise şi-şi recuperă moneda de patru pence. Urmări câteva clipe lumea care intra şi ieşea din staţia de metrou; toţi se îndreptau spre muncă, tineri, mai puţin tineri, săraci, fericiţi nefericiţi, fiecare cu existenţa sa.

Jan îi privi absentă cum treceau pe lângă ea, umbre pe un orizont pe care nu-l va mai vedea probabil niciodată. Ca nişte păpuşi ale sorţii, trase nu se ştie de cine de sfori, făcute să execute ordinele nu se ştie cui.

Se întrebă câţi din aceşti oameni erau fericiţi. Câţi iubeau şi erau iubiţi la rândul lor.

O femeie bătrână cu un coş de flori veni lângă cabinele de telefon şi se aşeză pe un scaun. Jan se bucură pentru câteva clipe de frumuseţea şi varietatea florilor.

Un bărbat îmbrăcat într-un costum elegant, de afaceri, se opri să-şi cumpere o garoafă. O fată, părea dactilografă, îmbrăcată într-o rochie de bumbac cu o beretă roşie pe cap, se opri să privească şi ea florile. Dar nu cumpără nimic şi plecă pe drumul ei. Poate că nu avusese bani nici pentru a-şi permite o floare. Jan se gândi: „florile ne aduc bucurie în viaţă. Cei mai mulţi dintre noi le privesc... le doresc... dar trec mai departe

pentru că nu şi le pot permite.“

Formă din nou numărul lui Dacre. Ardea de dorinţa de a-i vorbi. Oare era acolo? Chiar el vorbea la telefon?

în clipa următoare auzi vocea atât de dragă.

- Alo? Cine este?

Jan duse receptorul la inimă lipindu-l strâns.

- Tu eşti... domnule Cheniston?

- Jan! exclamă el.

- O, Dacre! începu ea dar uită imediat tot ce plănuise să-i spună.

- Draga mea, unde te afli?

- în staţia de metrou Gloucester.

- Mă bucur să-ţi aud vocea!

- O, Dacre, am simţit că trebuie să-ţi telefonez. Să aflu ce simţi.

- Nu sunt într-o stare prea bună, după cum poţi să-ţi imaginezi.

- O, dragul meu, când am citit ziarele de dimineaţă....

- Da, au reuşit să facă ceea ce şi-au promis şi au fost mai credibili ca mine. Este abominabil! Cei de la Consiliul Medicilor au procedat aşa cum au găsit de cuvinţă. Cred că au avut şi unele îndoieli. Dar relatarea Soniei coroborată cu a soţului tău, a fost prea concludentă, iar majordomul meu nu mi-a fost de prea mare folos. Mă gândesc chiar că a fost mituit de Royter. Nu mi-a rămas nici o portiţă de scăpare.

- Dacre, nu pot suporta ideea că soţul meu a pus la cale mârşăvia asta.

- Nu-ţi face probleme, tu nu eşti implicată. De fapt nici nu te consider ca făcând parte din familia Royter. îmi aparţii, Jan, cred că eşti conştientă de asta.

Jan închise ochii. Palmele i se umeziră de emoţie. Dacre simţea la fel ca ea!

- O, da, rosti ea dintr-o suflare. Ştii că sunt a ta, Dacre! Aşa gândesc şi eu.

- Iubita mea, nu ştiu dacă este bine că purtăm această discuţie, dar presupun că nu suntem ascultaţi. De fapt, ce mai contează ce se discută? Toată lumea mă consideră un afemeiat fără caracter, cu care o femeie decentă nu poate rămâne singură în cabinet de teama de a nu fi asaltată. Cu toate acestea, să ştii că te iubesc din tot sufletul şi te voi iubi până la moarte.

- Iubitule, nu eşti vinovat, eu ştiu asta şi continuu să cred în tine. Dar nu trebuie să laşi asta să se întâmple, Dacre, trebuie să lupţi în continuare, nu ştiu cum, dar trebuie să lupţi.

- Iubita şi loiala mea, Jan! Tu îmi insufli curajul de care am nevoie, credinţa şi iubirea ta sunt cele mai teribile tonice de care aveam nevoie în aceste momente. Sunt convins că adevărul va ieşi cumva la lumină, într-o zi.

- Şi eu cred asta, iubitule. Tocmai din această cauză n-am venit la tine, sunt conştientă că ţi-aş face un rău şi

mai mare, cu toate că sufletul îmi spune să alerg în braţele tale. înţelegi de ce nu vin?

- Da, dragostea mea, înţeleg. Dar la tine acasă cum stau lucrurile?

- Pot suporta orice acolo. Pentru tine îmi fac probleme.

- Mi te amintesc în rochia aceea înflorată stând aici, lângă biroul meu, cu ochii tăi mari, strălucitori. Spune-mi, iubita mea, cu ce eşti îmbărcată în dimineaţa asta, vreau să mi te imaginez...

- Port o rochie verde cu un guler de organdi, cu mâneci scurte.

- Tu întotdeauna arăţi minunat, iubita mea.

- Mai port o pălărioară de pai şi...şi...

- Iubita mea, nu cumva plângi? N-o face Jan, vreau ca dragostea mea să te facă fericită.

- încerc să nu fiu tristă, iar iubirea ta mă face cea mai fericită femeie din lume. Dar tu ce vei face de acum înainte?

- Nu ştiu, deocamdată. Probabil voi închide casa; sunt asaltat de reporteri cărora nu vreau să le dau ocazia să mă fotografieze prea mult!

Jan nu mai suporta această conversaţie care aducea a discuţie între doi adolescenţi îndrăgostiţi care nu se puteau vedea din cauza restricţiilor ce le erau impuse. Voia să-şi imagineze că erau fericiţi împreună, că toată lumea era a lor.

Dar îl auzi pe Dacre spunând:

- Iubito, trebuie să închid; sună cineva la uşă cu disperare. Aştept multă lume...

- înţeleg zise ea. Ar fi vrut să-i strige; nu te duce! se simţea îngrozitor ştiind că o vreme nu - va mai auzi glasul. Rămas bun, iubitule, ai grijă de tine şi aminteşte-ţi că mă gândesc numai la tine.

- La revedere iubito, zise Dacre şi închise.

Fusese un rămas bun formal şi Jan realiză că intrase cineva în încăpere.

Părăsi cabina telefonică tremurând. O durea capul, ochii îi ardeau. Căută batista cu gesturi disperate de parcă ar fi fost soluţia ei de viaţă.

Poate nu va mai putea să vorbească niciodată cu el la telefon. Iar el nu avea cum să ia legătura cu ea. îşi închidea casa şi urma să plece, nu se ştie pentru câtă vreme. Iar ea se întoarcea în apartamentul care devenise un fel de închisoare pentru ea. Ieşi din staţia de metrou şi privirea i se opri pe o plancardă pe care scria:“ renumitul chirurg oftalmolog Dacre Cheniston a fost eliminat din Registrul Medical.“

începu să tremure şi mai tare. Simţi nevoia să smulgă acea plancardă de pe perete, s-o strivească sub picioare. Ar fi vrut să adune toate ziarele care scriau despre Dacre, să le ardă cu mâna ei... Iar pe Guy ar fi vrut să-l facă să sufere aşa cum suferea Dacre... să rămână fără slujbă. Pe Sonia ar fi vrut s-o bată, s-o facă

să realizeze răul făcut iubitului ei. Suferea din toată inima alături de iubitul ei Dacre pentru nedreptatea care i se făcuse.

De cum intră în apartament o găsi pe soacra sa cu două doamne în salon, la ceai.

- Draga mea, spuse una din ele, ce interesant... cazul Cheniston. Ce iniţiativă lăudabilă a avut fiul tău să-l demaşte!...un astfel de medic să abuzeze de o tânără venită la el pentru consultaţie...

Jan o privi cu ură pe femeia respectivă şi ieşi din încăpere. Plecă din nou pe stradă pentru că nu mai suporta să stea între patru pereţi cu acele bătrâne cârtitoare. Se duse în Hyde Park şi rămase acolo până la apusul soarelui cu gândul la Dacre şi dragostea lor lipsită de speranţă. Simţi razele soarelui, dar căldura lor nu avea efect asupra ei. în cele din urmă, se îndreptă spre casă pentru că nu mai putea rămâne în parc; era vremea când acolo se aflau doar îndrăgostiţii.

îl găsi pe Guy acasă. El se arătă foarte amabil, păru chiar îngrijorat pentru că era prea palidă şi trasă la faţă, ba chiar îi aduse şi o sticlă de şampanie. Apoi, văzând că n-o poate impresiona cu nimic, o invită să cineze la un restaurant, lucru pe care nu-l făcea prea des. Apoi îi oferi un ziar de seară şi o invită la un spectacol, lăsând-o pe ea să aleagă.

- Nu te mai obosi să-mi acorzi atâta atenţie, Guy, s-ar putea s-o superi pe mama ta.

Jan se uită cu ură la bătrâna doamnă Royter care tricota înbufnată că fiul ei acorda atâta atenţie soţiei.

- Nu fi atât de urâcioasă, Jan. M-am săturat de atmosfera apăsătoare din casă. Să ne împăcăm, să luăm totul de la început.

- Noi doi nu vom lua nimic niciodată de la început, îl opri Jan dar în clipa aceea privirea îi căzu pe un titlu de ziar care spunea:

„Doctorul Cheniston părăseşte oraşul.“

- Asta, zise ea arătând spre ziar ar trebui să te facă să-ţi fie ruşine si să nu mai îndrăzneşti să-mi vorbeşti de un alt început, zise ea aruncându-i ziarul în faţă. Apoi, se duse în camera sa.

După o vreme, Guy veni după ea. Jan se culcase, dar nu apucase să adoarmă.

El o privi o vreme, furios că nu răspunsese la nici unul din eforturile lui de a se purta frumos cu ea. Şi toate astea din cauza blestematului de oftalmolog! Observă că era atât de tânără şi fragilă, aşa cum dormea cu un braţ sub cap! Simţi c-o doreşte în pofida săptămânilor de separare în care dormise în camera pentru oaspeţi. Dar chiar şi acum Cheniston ieşise învingător, cu toate că se afla în dizgraţie.

Jan deschise ochii şi-l văzu.

- Ce doreşti? întrebă ea.

- Aş vrea să-ţi vorbesc, Jan.

- Este prea târziu pentru discuţii! Aproape

adormisem.

-Acum câteva săptămâni la ora asta, abia plecai la Cheniston.

- Ştii ce, Guy? Noapte bună! Nu mă obosesc să-ţi răspund!

- O, nu, să nu-ţi imaginezi că seara se va termina aşa! Nu accept să fiu tratat astfel. Eşti soţia mea, trebuie să-ţi mai amintesc?

- Am uitat de mult cum este să fii soţia unui bărbat care ştie să se poarte! Sau nu cumva mămica ţi-a dat voie să fii cu nevasta în seara asta?

Guy o prinse cu brutalitate de încheietură.

- Te rog să-mi dai drumul numaidecât!

- Jan, simţi nevoia să te lovesc din nou?

- Aş prefera să mă loveşti, numai să nu mă săruţi!

- Chiar aşa, Jan?

Guy o sărută cu forţa. Dar Jan nu putea suporta să facă dragoste cu el, mai ales acum. Acest bărbat care era soţul ei, care o posedase fizic, nu-i va putea poseda niciodată inima şi sufletul; acestea îi aparţineau lui Dacre. Şi chiar dacă nu se putea duce la el să trăiască alături de el, îşi va păstra şi trupul tot pentru el. îi va fi credincioasă lui Dacre până la sfârşitul vieţii. Pe Guy îl va urî din răsputeri pentru crima comisă împotriva omului pe care îl iubea ea. îl împinse cu violenţă pe Guy şi alergă la uşă.

- Dacă mă mai atingi vreodată, mă duc în camera

mamei tale şi stau acolo, îl ameninţă ea.

- Nu ai ce căuta în camera mamei, de ce vrei s-o necăjeşti? Dacă ai fi fost o soţie bună pentru mine...

- Am fot cea mai bună soţie, Guy, la începutul căsniciei noastre, dar pe tine te-a interesat doar să ai grijă de mama ta şi să cumperi ceasuri de mâna a doua.

- îmi reproşezi şi acest hobby nevinovat?

- Nu, regret doar că ultimele tale acţiuni n-au fost aşa de inocente precum colecţia de ceasuri.

Jan îl scoase afară din încăpere, încuie uşa şi se culcă la loc. Nu putu să adoarmă foarte mult timp.

Nu era ceva neobişnuit să fie deranjată toată noaptea de ticăitul sau sunetul ceasurilor din apartament. între ele era o diferenţă de un minut sau două, ceea ce duce la acel ding-dong total confuz, nemuzical şi enervant. Ding-dong... ding... dong...

Le vedea pe toate...erau cel puţin treizeci risipite prin toate camerele, ceasuri bătrâneşti, ceasuri cu pedestal de mahon, de nuc, de stejar, unele erau de valoare, altele nu, dar toate erau dovezi ale acestui hobby pe care Guy şi-l dezvoltase în timp. în principiu, aceste ceasuri ar fi trebuit să constituie ceva prietenos, dar trăind în preajma lui Guy şi a mamei acestuia o făceau să simtă repulsie faţă de ele. I se părea că fiecare din ele spune cam aşa:“ nu poţi scăpa... nu poţi scăpa... nu poţi scăpa, oricât ai vrea...pentru ca toate să sfârşească într-un râset diabolic.

Jan era conştientă că nu ceasurile erau de vină, ci starea ei nervoasă. în noaptea asta sunetul ticăitul acestor ceasuri o scotea din minţi. Parcă-l şi vedea pe Guy privind-o din spatele acelor. Le acorda ceasurilor mai multă atenţie decât ei!

Jan realiză că nu mai putea rămâne în acel apartament. Şi-ar fi pierdut minţile foarte curând. Trebuia să scape, să se separe de Guy chiar numai pentru o vreme. Acum, pe lângă faptul că nu-l iubea, îl mai şi dispreţuia. Guy îi făcuse rău lui Dacre şi astfel o rănise şi pe ea. Nu-i va mai fi posibil să trăiască alături de el. Imediat gândul îi zbură la Maroc. Tanger! Se va duce acolo, unde-l cunoscuse pe Dacre. Mai rămânea, desigur, problema banilor; avea o sută de lire lăsate moştenire de un unchi şi-i ţinea la bancă pentru zile negre. Iar acum trăia cele mai negre zile din viaţa sa. Va face orice să scape de Guy şi mama sa.

Se trezi devreme când nici nu se luminase de ziuă, şi începu să-i scrie lui Dacre. Era prima scrisoare către el, poate şi ultima. îi mărturisea dragostea ei, îi spunea că pleacă şi că se va gândi la el mereu.

„ Nu pot veni la tine, nici face nimic pentru tine, scria ea, dar să ştii că inima mea îţi aparţine pentru totdeauna.“

Scrise adresa lui Dacre şi se duse din nou în pat pentru a-l evita pe Guy.

Câteva ore mai târziu, îşi scotea banii de la bancă şi reţinu un bilet pentru Maroc la vaporul care pleca peste

două zile.

Nu voia să-l mai vadă vreodată pe Guy, aşa că rămase peste noapte la Southampton. Peste douăzeci şi patru de ore pleca. Realiză că fugea nu numai de Guy ci şi de Dacre.

Capitolul 21

Ziua în care i se anulă dreptul de a practica oftalmologia, fu o zi neagră pentru Dacre. Profesia lui ajunsese într-un punct mort, datorită ziarelor care răspândiseră acele teribile minciuni lansate de Guy Royter si Sonia Fairday.

El, Dacre Cheniston, al cărui scop în viaţă fusese să-şi construiască o carieră solidă chiar de la terminarea Oxfordului. Nu ştia ce va face acum, dar se va descurca.

Nu-i mai rămăsese nimic în afară de Jan. Iar ea nu-i putea aparţine în totalitate. Avea doar amintirea ei, a dragostei ei, credinţei ei, care să-l ajute să nu se înece în aceste ape tulburi.

După o noapte fără somn, se sculă mai devreme ca de obicei, se duse în sala de consultaţii unde asistenta îi lăsa scris programul zilei. Nici una dintre orele scrise nu va fi păstrată, nici o programare nu se va mai respecta. După ce-şi privi programul pe ziua respectivă rupse furios pagina. Uşile spitalelor îi erau închise de acum, nimeni nu-l mai voia, nu mai avea nevoie de el.

Doamne cu nume răsunătoare ca lady Angmering care-l consultau regulat, se re trăseseră cu multă graţie. Şi nu le putea învinui.

I se părea imposibil ca în dimineaţa asta să nu pornească spre spital în Daimlerul său decapotabil, unde să-şi îmbrace halatul, să-şi pună masca de chirurg. Cu o zi în urmă examinase o serie de pacienţi... de

astăzi nu-i va mai vedea. Altcineva va prelua cazurile sale.

Nu scrise nici o scrisoare; nici nu avea nimic de spus nimănui. Simţea doar dorinţa de a o găsi pe Sonia Fairday pe care s-o ucidă cu mâna lui, apoi pe Guy Royter.

Consiliul făcuse ceea ce crezuse că era mai bine... la fel ca toţi prietenii săi...dar fără folos.

Asistenta sosi pe la nouă. Era o femeie plăcută, care îl trata cu mult respect. Cu toate acestea, nu se hazardă să-i spună că rămâne alături de el pentru că trebuia să-şi câştige propria existenţă.

Iar el o înţelese, îi plăti salariul pe două luni şi o lăsă să plece.

Urmă majordomul; Dacre îl lăsă să plece fără o strângere de inimă pentru că nu mai avea încredere în el. O altă asistentă telefonă să spună că nu se simţea bine şi ar fi preferat să se mute la altă clinică... Dacre îi spuse că-i va trimite un cec pentru că închidea clinica.

Şobolanii părăseau ambarcaţiunea care sta să se scufunde, se gândi el. Cu puţin timp în urmă, era considerat unul dintre cei mai buni chirurgi oftalmologi, era curtat şi căutat de toată lumea. Uimitor ce repede fu dat uitării! Nici o mamă decentă nu va mai permite fiicei sale să intre în sala lui de consultaţii. Sala de consultaţii în care petrecuse mii de ore dedicate pacienţilor săi.

îi mai rămăseseră totuşi câţiva prieteni adevăraţi. Doctoriţa Mary Corfield, sir Arnold Ellderton un alt oculist faimos, unii dintre colegi, dar ce puteau face aceştia? Erau o minoritate.

Unul sau două incidente din ziua aceea îi rămaseră în amintire ca două stele pe o boltă înnegurată.

Una dintre asistentele de la spitalul de oftalmologie îi făcu o vizită. Era o femeie plină de convenţionalisme, dar care-şi făcea excelent meseria şi credea în dreptate. Credea în Dacre aşa cum credea în Dumnezeu. îi spuse astea fără nici o reţinere.

- Am venit să-ţi spun, domnule doctor, cât de greu ne va fi fără dumneata. Te vom aştepta în fiecare zi la spital. Noi, care o cunoaştem pe miss Fairday, ştim că ea nu poate avea dreptate, este o ninfomană. Păcat că nu se poate dovedi asta. Suntem foarte indignate toate.

Dacre încercă să zâmbească, dar rezultatul fu jalnic, ceea ce pe femeie o făcu să plângă.

- Mă simt mai bine acum când ştiu că nu credeţi acele prostii, zise Dacre.

***

Jan îşi aminti spusele lui Dacre despre sclavia modernă.

Prima oprire a fost la Tetuan, unde Jan schimbă autobuzul. Trebuia să fie foarte atentă pentru că în aglomeraţie oricine putea să-i fure valiza. îşi aminti ce deranjată fusese mama lui Guy când ajunseseră în acest loc. Dar ea, la sfaturile lui Dacre reuşi să-i alunge pe arabii din jur care-şi ofereau serviciile cu insistenţă.

Drumul spre Tanger dură două ore, timp în care ea privi uimită munţii arşi de soare, care păreau de cretă. Nu se putea vedea nici o floare în acest anotimp; aşadar nici o culoare nu încânta ochiul, cu excepţia celor de la îmbrăcămintea tipic arabă purtată de cei care-şi duceau poverile pe spatele catârilor.

Primăvara, Marocul era superb. Dar chiar şi acum, în extrasezon, Tangerul o întâmpină cu aceeaşi prietenie. Aici fusese atât de fericită cu Dacre. în cele din urmă, autobuzul opri, iar hamalii arabi care repetau „Impshi“ se repeziră să mai câştige un ban. Jan luă un taxi care o duse la hotelul Continental.

Ajunse acolo cu lacrimi în ochi. Aici se plimbase cu Dacre, aici se îndrăgostise de el, aici aflase că şi el o iubea.

Cineva îşi aminti de ea şi-i dori bun venit când coborî din taxi în faţa hotelului. Era un bărbat atrăgător, cu ochii albaştri, îmbrăcat într-un costum elegant bleumarin

- Buenos! îi spuse omul. Sunteţi englezoaică, aţi mai fost aici în ianuarie, nu? Doamna Royter, parcă?

Jan îi întinse mâna. Era şeful poliţiei din Tanger, care-i examinase paşaportul şi o ajutase la prima ei sosire aici, cu doamna Royter. Omul se numea Bibi Carleton. Era spaniol, dar avusese mamă englezoaică.

- Buenos dias, răspunse Jan, dând mâna cu tânărul ofiţer.

El părea foarte încântat.

- Văd că nici dumneavoastră nu m-aţi uitat! Ce face cealaltă doamnă, mai în vârstă? N-a venit şi dânsa?

- Nu, zise Jan.

- Vă rog să-mi spuneţi dacă vă pot fi de folos cu ceva, se oferi omul.

- Vă mulţumesc mult, zise Jan apoi intră în hotel.

Acesta era ocupat doar pe jumătate, aşa că personalul se
arătă foarte încântat s-o primească.

Jan încercă să facă totul pentru a nu se gândi la Dacre, dar îi era cam greu. Doar alesese acest loc tocmai pentru că îi amintea de el! Era o prostie să vrea să-l uite.

începu să despacheteze, dar cedă nervos şi pufni în plâns. Nu avea altă soluţie decât să se întoarcă la soţul ei, după ce i se terminau banii. Dar deocamdată era liberă, era sclava care reuşise să rupă lanţurile, pentru a se elibera temporar din sclavie.

Dormi puţin după amiază, iar noaptea, pe la douăsprezece, se afla din nou pe terasa hotelului admirând splendoarea nopţii, simţind cum pacea îi pătrunde în suflet.

Tangerul era fel de minunat în lumina lunii, cu casele înalte şi vilele care se conturau pe cerul de culoarea indigoului. La distanţă se auzeau voci acompaniate de instrumente.

Jan, o figură tânără, frumoasă, în rochie de cocteil

cu o capă pe umeri, asculta pacea nou aflată. De parcă simţea că urma să se întâmple ceva. Nu ştia ce va fi; ştia doar că nu va mai exista multă durere şi amărăciune în inima ei.

Capitolul 23

În soarele dimineţii, după micul dejun, Jan porni pe o aleie pietruită, urmărind oamenii care treceau fericiţi, descumpăniţi sau disperaţi. Erau oameni din toate părţile Marocului, câţiva europeni, femei cu văluri din care li se vedeau doar ochii. Ţărani de pe muntele Riff cu pălării de pai. Evrei înalţi, cu tenul de fildeş, şi bărbi negre, mătăsoase. Algerieni cu fesurile lor ciudate, arabi cu dish-dasha.

Janei îi plăcea mult această stradă, pe care treceau măgarii alături de oameni, caprele se agitau de colo-colo, animale suprasolicitate, cu ochi trişti, suferinzi. Janei i se părea că în această dimineaţă toată lumea se afla în suferinţă, iar viaţa era o lungă condamnare.

Cu toate acestea, era şi multă frumuseţe; ştia că o putea găsi doar în cartierele arabe. O luă pe aleile misterioase, care duceau acolo unde o găsise Dacre şi o dusese la palatul sultanului. Dacre era îmbrăcat atunci cu un costum alb, iar tenul îi era frumos bronzat punându-i în evidenţă ochii albaştri. O, dragul meu suspină Jan, ce minunat ar fi să te pot avea aici cu mine!

Cineva o atinse pe braţ.

- Buenos!

Jan se întoarse şi văzu figura şefului poliţiei, care-i zâmbea cu dinţii săi neobişnuit de albi.

Jan îi zâmbi şi ea, răspunzându-i la salut.

- Buenos dias, domnule Carleton.

- Mă îndrept spre biroul meu de pe chei, zise el. în dimineaţa asta m-am trezit foarte devreme, lucru neobişnuit pentru mine. Ştiţi de ce?

- De ce? îl întrebă ea curioasă.

- Mi s-a comunicat o veste care m-a umplut de bucurie. Cred c-aţi aflat-o deja.

Jan îl privi fără să înţeleagă nimic.

- Nu, nu ştiu nimic.

- Minunatul domn Cheniston este aici la Tanger! Cred că ştiţi!

Jan roşi până în vârful urechilor şi nu mai putea să respire.

- Domnul Cheniston aici? Nu este posibil? Dar cum se face... când a sosit? Unde este?

- A venit de dimineaţă, cu avionul de la Toulouse. Nu este minunat? Să zbori de la Londra la Paris şi de acolo în câteva ore să ajungi aici la Tanger?

- Şi unde se află acum? întrebă Jan.

- La hotelul Continental, desigur. Nu v-aţi văzut?

Jan scutură din cap. Nu era posibil ca Dacre să fi venit doar pentru ea!

Jan o prinse la fugă; nu se opri decât în holul hotelului Continental unde-l văzu... Dacre vorbea cu bătrânul maur care-i ducea servieta. Aşadar, nu era o minciună. Dacre se afla acolo în carne şi oase, îmbrăcat ca întotdeauna foarte elegant, într-un costum gri bine

croit.

în clipa aceea el se întoarse şi văzu femeia mică de statură, firavă, care-l privea cu ochii ei mari. Din doi paşi fu lângă ea.

- Dumnezeule, Jan, ce cauţi aici? Nu înţeleg...

- Nici eu! Eşti ultima persoană pe care mă aşteptam s-o întâlnesc aici! Şi singura pe care aş fi vrut s-o văd!

- Am venit ieri prin Ceuta.

- Eşti singură?

- Da, am fugit de acasă... nu i-am mai suportat pe cei doi... am scos de la bancă toţi banii pe care-i aveam şi am venit aici pentru că este locul cu cele mai frumoase amintiri.

- Nu pot să cred! Este un miracol!

- Asta am crezut şi eu când mi-a spus domnul Carleton că te-a văzut aici la hotel.

- Bibi Carleton? Este un vechi şi drag prieten. Am venit cu avionul pentru că, tot ca şi tine, nu mai suportam Londra; am fost la Oxford, invitat de o bună amică în casa fratelui acesteia dar nici acolo nu mi-am găsit locul. Aşa că, ieri m-a dus la aeroport şi m-am îmbarcat. Voiam să fiu singur, să mă gândesc în linişte la cele întâmplate. Am venit aici ca şi tine pentru că este locul cel mai drag, unde ne-am cunoscut...Numai Dumnezeu ştie că soarta n-a fost bună cu noi în ultimul timp, dar parcă nu mai sunt supărat pentru că te am acum, aici, cu mine, Jan!

Te voi săruta acum, fără să-mi pese că în holul hotelului se pot afla persoane cunoscute. Zilele petrecute departe de tine au fost foarte grele şi dureroase...

Dacre o prinse în braţe. Ea îl prinse cu braţele după gât. Urmă un sărut lung şi pasional.

Bătrânul maur cu servieta lui Dacre, întoarse capul cu discreţie, spunându-şi că în cele din urmă Allah îi trimisese doctorului Efendi o femeie fără văl, dar frumoasă, iar doctorul Efendi o plăcea mult, aşa că el nu putea decât să-i dorească fericire şi mulţi fii.

Lipită de el, Jan murmura:

- Te iubesc, Doamne cum te iubesc, Dacre! A fost cumplit fără tine! Am vrut să-mi iau viaţa de multe ori. Aseară, am fost pe terasă, unde ne-am sărutat prima oară şi am avut un sentiment foarte ciudat.... că te voi întâlni curând....

- Slavă Domnului, că am venit! M-am hotărât în ultimul moment. Iar când te-am văzut aici... Jan, nu suport să te mai întorci la soţul tău. Jan, aici este mâna destinului care le-a aranjat pe toate în favoarea noastră. Am încercat să facem ceea ce trebuia; să stăm departe unul de celălalt, dar acum, nu vreau să te mai las să pleci. îmi eşti destinată, Jan.

- Dacre...

- Nu vezi, iubito, dacă am povesti cuiva că ne-am întâlnit întâmplător nu ne-ar crede nimeni.

- Da, sunt sigură că nu ne-ar crede, spuse Jan roşind.

- Şi nici la soţul tău nu ne putem aştepta să creadă altceva. Nu mai are sens să ne ascundem, să stăm separat, să pretindem că nu este nimic între noi. Soţul tău este sigur c-am plecat împreună. Foarte bine, să facă ce va voi. Dacă vrei să fii a mea, nimic pe lume nu ne va despărţi şi mă voi căsători cu tine imediat ce vei fi liberă.

- Şi eu mi-aş dori asta Dacre, dar şti... munca ta...

- Nu te mai gândi la asta iubito, ai făcut-o destul! Vom lua legătura cu Royter imediat ce vom putea şi-i voi spune totul. între timp...

- între timp... repetă Jan, care abia aştepta să audă.

- între timp, să nu ne trezim din acest vis frumos, iubito... am obosit din cauza acestei lupte îndelungate şi ştiu că şi tu simţi la fel. Spune-mi că vrei să fii a mea pentru totdeauna şi aşa va fi. Restul, lasă-l pe seama mea.

Un servitor se apropie prin holul în stil maur purtând o tavă pe care se afla o telegramă.

Dacre o citi:

„ Sosesc mâine la Tanger; trebuie să vorbim“

Guy.

Jan simţi că totul se năruie dintr-o dată.

- Iubita mea, zise Dacre nu vreau să te văd tristă.

- Iubitule, Guy, a plecat deja din Londra nu-l mai pot opri.

- Foarte bine, lasă-l să vină.

- N-aş vrea să-l mai văd niciodată; m-ar face să mă întorc şi nu vreau asta.

- Iubito, nu ai de ce te teme de bărbatul acesta. Nu-mi doresc nimic mai mult decât să mă confrunt cu el.

- Foarte bine, atunci, să vină, zise Jan, cam neconvinsă.

- Nu-ţi mai poate face nici un rău, indiferent ce spune sau face!

- Dar poate refuza divorţul şi asta ar fi foarte rău!

- Asta este o problemă pe care o vom rezolva ca între bărbaţi, nu te teme, iubito. Dar de unde a aflat că eşti aici?

- Cred că a intuit. I-am scris un bilet pe care l-am lăsat în apartament spunându-i că vreau să ne despărţim o vreme, iar al doilea de pe vasul pe care m-am îmbarcat. Dacre, sper că nu-l vei lăsa să ne despartă!

- Iubita mea, sigur că nu-l voi lăsa, nimic nu ne va mai despărţi de acum!

Aflată la pieptul lui, Jan exclamă:

- Cred că nu mă mai tem de nimic!

- Dar ai fost curajoasă întotdeauna, draga mea. Nu-ţi cer decât să mai dai o dată dovadă de curaj. Chiar dacă refuză divorţul, vom locui împreună. Eşti o femeie minunată, iar eu un mare prost care şi-a imaginat că va putea trăi fără tine! Vom petrece împreună această zi, dar eu nu voi rămâne în acest hotel. Mâine însă mă voi întoarce pentru a mă confrunta cu soţul tău. Apoi vom

pleca împreună şi nimeni nu ne va mai despărţi.

Inima Janei începu să bată tot mai tare, ca o flacară care topi toate îndoielile pe care le mai avea.

- Nu ne vom mai despărţi niciodată, iubitule, murmură ea.

Capitolul 24

Guy avu prima ceartă cu mama sa. Până în acest moment, el cedase mereu pentru a o face pe ea să se simtă iubită şi apreciată. încă din copilărie fusese aşa.

Căsătoria cu Jan fusese primul act de nesupunere faţă de mama sa, care nu ezitase să-şi exprime nemulţumirea. Iar el fusese nevoit să-şi aprobe mama, că Jan nu era soţia potrivită pentru el.

Când doamna Royter auzi că nora sa plecase de acasă şi luase vaporul spre Maroc, se simţise ca nou născută; tocmai asta şi voia; să-i separe pe cei doi... Dar în clipa în care fiul ei îşi anunţă intenţia de a se duce în Maroc după soţia sa, doamna Royter explodă:

- Ti-ai pierdut minţile! A plecat? Foarte bine! De ce mai vrei s-o aduci aici? Pentru ca să-ţi facă alte necazuri?

- Nu suport ideea de a mă despărţi de Jan, mamă. Nici nu vreau să-i dau lui Cheniston satisfacţia de a se însura cu ea. Iar cu Jan voi rezolva eu lucrurile cumva, mă gândeam chiar la o a doua lună de miere la Tanger...

Doamna Royter îl privi de parcă tocmai rostise ceva abominabil.

- Guy, vrei a doua lună de miere cu acea...

- Te rog să nu te amesteci, mamă.

- Te vei umili într-atât?

- M-aş simţi mai umilit dacă s-ar mărita cu

Cheniston!

- Foarte bine, dacă te duci după ea, te însoţesc.

- Nu te prosti, mamă, ce să faci acolo? Ştii că nu te înţelegi cu Jan...

- Din vina cui?

- Poate din vina ei...

- Insist să vin cu tine.

- Uite ce este, mamă...

- îndrăzneşti să insinuezi că nu vrei să vin cu tine? N-am făcut întotdeauna totul pentru tine? Nu mi-am sacrificat toată viaţa pentru tine? N-aş fi crezut că voi primi atâta ingratitudine de la propriul meu fiu... Care mă face să mă simt nedorită... Guy Royter, ar trebui să-ţi fie ruşine!

Guy aproape capitulă în faţa mamei sale căreia îi curgeau lacrimile pe obraz.

- Bine, nu mai plânge, nu vreau să te supăr. Dacă vrei să mergi cu mine, asta este.

Poate că deplasarea la Tanger era deja compromisă. Jan nu-l va ierta. începu să aibă şi el unele îndoieli. De aceea, în aceeaşi seară Guy veni cu alte idei.

- Nu cred că vei putea merge cu mine, mamă, zise el. Pentru că partenerul meu a făcut deja aranjamentele pentru a pleca în vacanţă săptămâna viitoare şi nu-i pot cere să şi le anuleze. Aşa că trebuie să mă duc şi să mă întorc foarte repede din Maroc. Doi, dacă mă duc cu vaporul, voi ajunge acolo marţea viitoare, ceea ce este

prea târziu, şi pentru tine ar fi prea obositor. Am hotărât să plec mâine cu avionul, cu escală la Paris. Am reţinut deja biletul şi-i voi telegrafia lui Jan să mă aştepte.

- Aha, pleci cu avionul? exclamă doamna Royter, lăsând deoparte lucrul de mână. Atât eşti de nerăbdător să ajungi în braţele iubitei tale, Jan?Te costă cam mult femeia asta... aşa că îţi laşi mama de izbelişte, cheltui banii firmei care sunt de fapt ai mamei tale pentru a alerga la nevasta ta.

- Doar nu vrei să mergi şi tu cu avionul, mamă?

- De ce nu?

Guy oftă resemnându-se, căci nu avea de ales.

- Foarte bine mamă, voi rezerva încă un bilet şi pentru tine!

***

Jan şi Dacre petrecură noaptea împreună, orele trecuseră ca în vis, un vis pe care l-ar fi vrut fără sfârşit. Dimineaţa începu să împacheteze repede, fără a-i trece prin minte că avionul care-l aducea pe Guy ar putea eşua.

Dacre o aştepta jos în hol, când primi vestea că Guy şi mama sa fuseseră răniţi. Ajunseră împreună la clinica în care se afla Guy, care semnă o declaraţie în prezenţa unui medic şi a unei asistente că tot complotul împotriva lui Dacre fusese pus la cale de el şi Sonia.

- îmi pare rău, Jan, repeta el mereu.

- Bine, Guy, nu te mai necăji acum. Nu mai poţi face

nimic...

- îmi pare rău, acel avion, ce dureri groaznice... mama... unde este mama?

- Mama ta este bine, îl linişti Jan, punându-i mâna pe frunte.

-Jan, roagă-l pe Cheniston... să mă ierte...

Dacre se aplecă asupra muribundului.

- Sigur că te iert, Royter... voi fi trecut din nou în Registrul Medical, voi da totul uitării.

Guy muri după câteva clipe, iar Jan, după ce vărsă lacrimi ieşi lăsându-l neîmpăcat cum trăise toată viaţa.

***

Opt luni mai târziu, Jan se îndrepta spre micul port în care sosea vasul ce aducea pasagerii prin Gibraltar spre Tanger. Părea mai tânără chiar decât era atunci când sosise prima dată la Tanger. Putea trece uşor drept o tânără de cel mult şaptesprezece ani aşa cum era îmbrăcată în rochia galbenă de mătase, cu pălărioara cu flori de câmp. Dar de ce oare era atât de îmbujorată? Nu era o zi obişnuită; Dacre se întorcea după o absenţă de opt luni. Trecuseră opt luni de la înmormântarea celor doi Royter, mama şi fiu.

După ce o ajutase cu funeraliile, Dacre se întorsese la Londra pentru a-şi rezolva reintegrarea în Registrul Medical. Cu toate acestea, nu reuşise pe deplin pentru că nu avea o declaraţie şi de la Sonia care, între timp, se măritase cu un conte italian şi părăsise Anglia. Dacre şi Jan conveniseră că era bine să mai aştepte puţin, să

stea despărţiţi o vreme, cu gândul doar la clipa în care se vor reîntâlni.

Jan nu stătuse în Maroc tot timpul acesta. La sugestia lui Dacre, se dusese la Singapore, la Sally şi Jack, care o primiseră cu braţele deschise. Nu fusese singură în tot acest timp şi cu excepţia faptului că tânjise după el, se simţise bine în lunile petrecute în Singapore. Draga de Sally era însărcinată şi avea desigur nevoie de cineva care să stea cu ea tot timpul, mai ales că Jack lipsea mult de acasă. Când părăsi Singapore, Jan era deja naşa fiului familiei Loman.

De acolo venise direct în Tanger pentru a-l aştepta pe Dacre care sosea ziua următoare. Peste două zile urma să se căsătorească.

Jan se îndreptă spre marginea golfului în care urma să acosteze vasul cu care venea Dacre. Unul sau doi arabi, îmbrăcaţi în costumele tradiţionale, aşteptau cu lenevia caracteristică, apropierea vasului de ţărm. Jan abia aştepta; simţea că va muri de dezamăgire dacă Dacre nu va fi la bord.

Dar el îi făcu imediat semne cu mâna, fiind primul care coborî pe ţărm. Şeful poliţiei, nelipsit de la un asemenea eveniment era desigur prezent să verifice paşapoartele. El se înclină în faţa lui Jan.

- Frumoasă doamnă, vi l-am adus pe doctor, aşa cum v-am promis...

Jan îi zâmbi:

- Nu ştiu cum să vă mulţumesc...

- Mâine sunt invitat la nuntă, nu?

Jan încuviinţă fericită.

Nu vedea nimic, doar pe Dacre. El o prinse în braţe şi o sărută cu pasiune.

- Jan, iubita mea....

- Dacre, iubitule...

- Ce frumos te-ai bronzat! Clima de la Singapore ţi-a priit!

- Iar tu ai mare nevoie de razele soarelui, iubitule. Cred că te-ai cufundat din nou în laboratorul tău...

- Tu mi-ai lipsit cel mai mult, iubito...

- O, Dacre, eşti din nou alături de mine? Nu-mi vine să cred că este adevărat...

Se îndreptară spe maşina care-i aştepta pentru a-i duce la hotelul Valentina.

Dacre abia aştepta să audă noutăţile lui Jan, din ultimele opt luni.

- Eu stau la Continental, îi spuse Jan. Dar pentru tine am rezervat o cameră la Valentina, doar pentru noaptea asta... Jan începu să râdă şi adăugă: este un obicei ca să fim separaţi în noaptea dinaintea nunţii.

- Bine, admise Dacre, dar mâine vor înceta convenţiile. M-am cam săturat de ele.

Jan îşi scoase pălăria, se înclină şi-i spuse:

- Pe mâine, doctore Cheniston.

- De mâine vei fi a mea şi nimeni nu ne va mai

despărţi!

- Ce grozav sună!

- Iubita mea, sejurul din Singapore ţi-a priit, arăţi extraordinar! Eşti atât de frumoasă!

- Mă bucură să aud că mă vezi astfel.

- Nici nu ştiu dacă este bine să mă însor cu tine. Eşti sigură că vrei să intri din nou în sclavie după acest an de libertate?

- Va fi o sclavie liber consimţită, iubitule. Chiar te rog să mă faci sclava ta....

- Te rog, nu face o astfel de afirmaţie! Eu voi fi sclavul tău! Vom pleca de aici la Marrakesh şi de acolo la Mogador, îi spuse el visător. Doctorul care a trudit un an întreg îşi ia o vacanţă bine meritată. Este luna lui de miere!

Jan nu zise nimic. Era atât de emoţionată! I se păru că nu trăise de loc până în acest moment şi că de acum viaţa ei va fi atât de frumoasă, încât nu-i va ajunge restul ei pentru a-l trăi cu Dacre. Nu-şi mai dorea nimic altceva.

Sfârşit